De Tota Mida.

(*Die Toten inmitten*.)

Carles Reig.

(*Memòries de la terror que et rau al crani i t'hi rosega incessant amb rau-raus d'horror.*)

Sempre a la vida he volgut tornar a la pau de l'infern.

Em deien que era una mesquina '*merdolla*' (merda d'olla) de miserable petit dimoni qui, per massa remorós, i per haver empudegada la pau de l'infern, em castigaven a néixer.

L'oncle Trom qui, mercès a la seua immensa bondat, em recollia, em punia terriblement i constant per al meu bé. Catorze o quinze dones eren a les ordres de l'oncle Trom. Amb el seu nostàlgic violí, l'oncle Trom menava, impecablement, el joc. Fou ell, o alguna d'elles, qui m'havia dit que fui fill d'un altre anònim passavolant, un tal senyor Taç, Çana Taç, un de tants d'aquells qui de vegades es plauen de visitar'ns per a cardar's unes quantes de verges mentre es passeja pel aquest món merdós...

«*Tret que, és clar, ta mare de verge, re. Era una puta qualsevol, qui se't morí parint-te.*»

Fatu, creure'm fill d'un dimoni, de vegades em feia considerar molt millor que no tothom altri pels voltants. Fins que no... Que em van fer veure que només era un de més d'aqueixos animals, els més detestablement brutals, qui som pertot arreu, com petits paràsits del fruit podrit del món. Un humà. '*Una màquina de confeccionar merda, qui al capdavall es mor cagant*' (com me'n record que em deia en Groddeck).

I en acabat, no he caigut mai més en la temptació de servar l'estúpida noció que soc millor que el '*pitjor*' dels espècimens d'aqueixa bruta espècie d'animalot.

Mes dents (mos ullals) i mes ungles (mes xarpes) — i mon sexe d'esborronadora luxúria — són testimoni de la meua intrínseca animalitat — i les horrors que emergeixen de continu del meu cor, en són de la meua avolesa, o malignitat — per amagada que la porti — potser, la pobra, per timidesa, no ha tinguda ocasió de manifestar's encar gaire, però això no vol pas dir que no romangui latent — què hi vols fer? — no hi pots fer altre — les coses són com són. Ets un qualsevol maleït animal.

Això és segur. Cobejança, enveja i rancúnia (sovint per greuges sols imaginats) t'hi romanen abjectament encastats — la teua ànima és feta d'això. Reconèixer-ho no costa gens.

Un altre autòmat dominat per l'odi — un odi sovint sobtat i indeturable, vingut d'enlloc, diabòlic, posseïdor.

Popant propà, els dels ramat, lents de forces i encar pus d'idees, van surant — no sé pas com s'ho fan. Tu no hi reïxes. Massa de cabòries. Massa de pors.

Tots els fantasmes del món, pesos feixucs pel que feia a la vitalitat i facilitat de moviment, prenien, d'allò pus llambrescs, les escales del cel que atenyien, dalt de tot, l'infern tan gruat — en pujaven els esglaons de quatre en quatre. I tu arrelat sense remei a la vergonyosa terra.

Una terra de maleïdes tempestes, que et duien a espitxar-la d'esfereïment. L'oncle Trom, per a corregir't, agafà quatre corretges, i et lligà braços i cames als ferros de la barana del balcó i l'huracà apocalíptic s'ho enduia tot, i els llamps i els trons assenyalaven la fi de tot l'existent, i tu t'enronquies i ningú ja no et sentiria mai més patir. Prou. Prou, deies. Prou. Infant sense ambicions d'anar ja mai més enllà, de lleixar's emportar per cap vent traïdor ni de moda, ans de romandre al seu conegut familiar infern particular.

Tantes d'assassines tempestes que haig despeses exposat, a la intempèrie. Mos membres hi esdevenen distants — cames i braços, i cap i ventre, esclatats i allargassats vers els quatre punts cardinals — i la cigala, super-aerodinàmica, disparada vers el nucli roent del pinyol totpoderós — d'on cada llamp assassí no surt, cercant, cercant, infructuós.

I fou a conseqüència de qualque trauma, ja no sé pas quin, que llavors tots els queixals se'm corcaren. Cada dimecres, durant tota una dècada de merescuda tortura, el bon oncle Trom, amb unes tenalles, me n'arrencava bocins.

Nits interminables d'insomni, amb les dones cardant a les cambres de la vora, amb anònims passavolants, i part de dins el crani m'hi he fet escriure, burinar, a poc a poc, les xifres de totes les fórmules bàsiques que destrueixen de continu l'univers. Una infinitat.

Si us esternudava, mos mocs expulsats com gits volcànics, veies si n'eren, de terriblement càustics — pertot on toquessin, n'escalabornaven les vores, o àdhuc en foradaven cors, ni que fossin de caixes fortes.

Provocatiu bufó, paral·lelament, tot allò que deia — els vituperis, les exageracions — sonaven a autèntics epitafis que et trobaries, banalment, a cada cementiri.

Al llarg de les monstruoses ziga-zagues que fot el temps, em veig tanmateix repetidament blasmat, a tongades molt més cruelment i tot que de normal, ultratjat amb tota la raó dels virtuosos, i atuït amb veredictes i símptomes letals.

«*Ens fots careta d'innocent, malparit, mes és conegut que cada innocent cuquet, per males influències, es dissol en verinosa virulenta vermina. No et pensessis mai que no t'hem calat. Et tenim guipat per a l'eternitat.*»

No em podia amagar enlloc. I m'amagava pertot. Massa treballat per aquells fútils neguits, sobtadament quelcom em féu veure el món amb els ulls orbs del clatell. Com tots mos predecessors — cercles i cercles dins cercles enfonsats — abominí de tota confiança, no em fií de ningú — de ningú — ni de tu, ni de tu! — li dic amb mal geni al carallot espill.

La '*große Lüge*' del món — qui se la creu? El fàstic al món em provocava arcades.

A ca l'adroguer, rere la gentada, veia al trebol un iris arcat d'insídies que davallava rere les olivetes, els cigrons i les arengades del taulell, esbiaixat, porfidiós, devers un abís, un balç, sens fi. I la botiga n'era el darrer replà. '*M'hi llençaré, m'hi llençaré*', em vaig dir, i era en el procés de metre en operació la meua ardida resolució, quan un soroll de dones en eròtic apassionament (en esbojarrat verriny) m'obstruí l'acció dels ressorts tendinosos, i romanguí, moltó obsolescent qui ha perdut tot son coratge, si mai n'ha servat mica, a lloc, aixafat com derisori nugatori fong trepitjat pels esclops d'un miler de vaques en zel.

Un home meravellós havia entrat a ca l'adroguer.

Segur que era mon pare, absent tots aquells anys. Mes, si era de debò que em venia a cercar, per què només s'ocupava de totes les caòtiques lascives clientes qui se li arrapaven a la roba?

«*Senyor Taç, senyor Çana Taç*», volia dir-li, balbuç, «*virtuosíssim violinista, us n'oblidàveu potser del vostre molt car plançó?*» Però, amb els queixals arrencats assíduament, anava així mateix perdent bocins de llengua, i era incapaç de mai fer'm entendre, altre que per àfons signes de mans i variats glop-glops de gola.

Per això, i pel posat, tothom sempre s'ha cregut que no hi soc tot. I ai llas, així i tot, hi soc de massa. De massa.

(...)

(*Memòries de l'entotsolament tot-protectori, i les conseqüències, per causes meteorològiques, del nefast abandó del projecte*.)

Glaçat en presó de glaç permanent durant èpoques senceres, totalment a la mercè dels íncubs de pell de foca i pruents penellons a les aletes, i sentint i ressentint a cada orella els violins sentimentals de les com més anàvem més allunyades dolces nits d'estiu, magmes i laves bolcats, com sanglots rudimentaris dels volcans de l'horroritzada terra, la qual coneix, d'ençà de néixer, el seu destí de mort per conflagració còsmica, laves i magmes, doncs, que es tornaven catifes de pelfa a mos peus agraïts, finalment estort, quan encar em desfaig lentament, n'acab fent cap assegut ara mateix a un traspontí d'un vagó de tercera d'un tren de fums i estalzins...

No pas que no trobés solaç bo i guaitant per la finestra; hi retrobava a la memòria remota els graons esborrats que menaren al pont o a la font...

Tret que tot se t'esborra amb els anys. On deuen parar? Un enyor llunyà de passejar damunt la neu pel bedollar, i... No. És inútil. Ni pont ni font al front. Partits vers enlloc.

Una dona no gaire lluny d'on soc, perfumada (*ecs!*), la seua veu que retruny, tanmateix remota: «*Sou vós, qui tus?*»

—*Sí senyora, ai llas. No fa gaire que... amb prou feines si... fa molt poc encar... ara mateix com qui diu... era congelat... I això de fondre's... de descongelar's pren estoneta, fa? Cap jeroglífic a resoldre amb gens d'enrònia o cobermòrum, vós. Cosa normal.*

A poc a poc, d'altres veus, nous estrèpits, tanta de xafarderia cargolada entre els anguniats viatgers arraïmats! Un ennuec unànime. No soc sol d'estossegar.

Ningú altre no sembla adonar's de l'encant de l'exterior primaveral. Safranets, jonquilles, flors d'ametller, i una claror dolça que s'instal·la abnegadament damunt tot el sensacional paisatge. Hom s'esfondra el barret fins a les celles. Hom s'escarrassa a fer's no gens diferent.

Qui comprendria que en acabat de viure en estat latent en un petit negligit nínxol a tall d'estatueta insignificant, em puc bellugar a lloure i travessar murs, i amb prou traça puc fotre guitzes i mossecs.

On dec anar?

A trenc de partir vers enlloc, una forta temença em demorava. Tot viatge vers enlloc pressuposa el passatge per mantes d'ignomínies, i reguitzells d'atrocitats llefiscoses, com ara les que hom sol llençar't damunt, una diversitat objectes horrorosos, a tall de budells arrencats de fresc, i d'altres entranyes com dic ben llepissoses.

«*Benvinguts a Enlloc.*» Diu la pancarta. Ull viu, no diu pas '*benvinguts enlloc*', ans a Enlloc, com si Enlloc fos de fet un indret físic, no pas qualque altra falòrnia de reialme imaginat per ments d'ignars i acollonits troglodites d'aquells qui ens calia patir fa milions de saons.

Crec que el tren s'aturava per a mi tot sol. Ningú altre no hi davalla... Calla, vols...? Reemergies del fons de les edats i no és pas tan estrany que tot et sembli estrany. O són tot plegat delits fantasmagòrics dels soliloquis confessionals d'un cervell descordat?

Tots aqueixos incongrus artefactes et demanes per què deuen servir. És normal que pateixis totes aqueixes ruptures subliminars... No esdevinguis tanmateix massa contenciós ni derogatori a llur presència... Contemptibles arguments que repudien tants d'invents mecànics canònics elèctrics quirúrgics... Qui sap, és quelcom que podria esdevenir extremadament contraproduent.

Cert que et demanes què se'n féu dels grius i mantícores amb els quals visqueres... Segurament es transformaren en totes aqueixes ensinistrades bèsties casolana, en cap cas no pas gens millors... repulsius gossos... serps i simis i elefants... i sempre les mateixes inconsolables vídues... plepes sense cap altre objectiu que el d'emprenyar el proïsme...

I tots aqueixos ídols qui la gentussa adoren... museus amb petites icones rosegades pel temps i la mar, abans inaccessibles i ara llençades com força insubstancials romanents de derelictes a la platja...

Udolen elegíacs els mussols i la nit s'ha estimbada damunt aquest poble deshabitat. Unes ràfegues d'estopenques fragors de ferradures se senten pels guarets. N'arriben fins ací toies de sutge i polseguera. Dels genets, però, no se'n flaira cap escalaborn ni disfressa.

Anfractes de guspires s'aixequen de la terra tòrrida. Parpelleigs fugaços de Sol i Lluna. Sembla que el temps és boig i s'accelera tot sol. Aviat, si continua gaire així, se n'anirà a dida.

Surten lentament d'un xibiu dissimulat crits d'erudits de qui la forassenyada vàlua ensorraria les universitats. Són gloriosos veterans de les guerres. Llur ardideses les demostren en paraules. Al bossat de sota la barra n'hi ha qui badallen dormint, cosa no gens fàcil de fer. D'això se'n diu autèntica proesa, o heroisme sens parell. N'hi ha un altre que et mostra la marca d'una mossada de gos al tou de la cama dreta i et diu que allò ve d'una granada que li esclatava a frec. O que a les vísceres adjacents al cor i a la freixura la metralla hi esguitiva amb conseqüències higièniques no gens superficials. Que amb allò, tanmateix, sobrevivia a manta de pesta.

He gosat parlar. He dit que personalment em sabia greu de presumir, però que, compareu, companys, hom m'aïllava segles i milers de segles sencers a una cel·la sense cap atractiu altre que el silenci complet i la immobilitat sense fissures, i nogensmenys l'endemà de l'escapatòria, hom s'esvaeix nedant a l'oceà de vinagre, s'hi esvaeix, vull dir, s'hi ofega i s'hi enfonsa i només reïx a sortir per la bunera oposada, al fons abissal, el tap de la qual providencialment no saltava per un instant; per un instant, companys, no fos cas que l'oceà es buidés i ningú no pogués mai més rentar's la carranxa i les aixelles.

No els he dit re dels grius i les mantícores del meu carrer no fos cas que allò els excedís, i no es creguessin cap dels meus contes, i amb allò no em convidessin al vermut amb seitons i popets, i anacards i festucs.

Una donota amb l'ànima estòlida d'un pòlip qualsevol, se'm llença damunt. Ep, que no estat cusc, cast i verecund durant milions d'anys per a ara emplastra'm a cap altra delusió de bessó esgarriat pels esguerrats meandres del desenrotllament còsmic. Em pariren únic un parell, crec, de molt poc '*evoluïts*' quasi-humans. No arribàvem al meu barri ni a pitecantrops, no fotem. I ara aqueixa morsa se'm voldria aparellar. Fugia apedregat per les riotes.

Complagut amb mi mateix, l'urc de la vanitat m'empeny a millorar'm amb cada desglaç. Soc el més gloriós dels veterans.

Essencialment un màrtir del triomf distanciat i recurrent, no me'n puc estar de relatar tantes d'etapes on la satisfacció sobreïx i es vessa, i apaga els fogons, i inunda els voltants amb resultats sovint prou catastròfics. A l'estació deserta, hi esperaré una altra eternitat pel tren que farà cap una vegada o altra. Em mantindré despert, sempre despert.

Sents com xiula? Abrupta locomotriu que trenques l'amorf horitzó en mil bocins de vidres que mirallegen, i ara! Sí que et costa pujar la costeruda costa! Et gronxes i balanceges a cada tram fins que no assoleixes que t'enxampi i t'atenyi cada fi del món, i llavors, només llavors, recomences a enfilar la boteruda via. Constel·lacions de vies inexplicables altre que a través cap bona imaginació.

No vaig conèixer mai cap del meus familiars. Vaig caure per error o a dretes per la finestra del vagó on em pariren. M'abandonaren a la gola d'un griu, i el griu, o la seua dona, m'alletaren. El glaç ens tombava damunt, una llau de quilòmetres d'alçada.

Amb prims llavis d'oblit puc sargir a la babalà reminiscències vagues. Estic segur de no equivocar'm mai. O no gaire, miques, filagarses, brins eixuts, pellofes.

Relluen irisats els vidres de les finestres dels promesos vagons. Aviat hi serem... Balb d'esperar, no arribaràs mai. Aquesta estació l'han condemnada fa centúries pel cap baix, em diu la pòlip, encar encastada com malúria a mes entranyes. L'hivern més dur s'atansava, gegant maligne amb ulls de glaçons i dents de caramells. A atapeïts eixams volen les volves.

Se m'endugué, donota calda, fet un bolic, o a tall de pardalet enfredorit, ben enfonyadet a la seua sina.

Em sents piular? Tot allò et dic, nits de foc somort, és la mera, escleta, clara, veritat. Bona nit.

(...)

(*Memòria d'una altra molt errònia, tret que benauradament breu, immersió a la vida pública*.)

Quantes de grapes de maleïts graponers molt savis ni saberuts, ço és, d'idioteses pseudo-lingüístiques claferts, o dogmàtics correctors polítiques, tots plegats amb ínfules d'inquisidors, m'esmenaven (*emmerdaven!*) el text abans el públic no se n'assabentés, i es pensés que era un altre imbècil corrent, dels qui treien pit i amagaven el vit (*molt de pit, gens de vit*) (*pit, rai; vit, gens*) (*pit fictament explosiu, vit autènticament diminutiu*) a diaris i televisions, amb llurs propagandes mèrdiques de datspelcul?

Per què al meu palteret, tothom es creia que hi podia fotre les ungles i tastar-hi? Escolteu, vós, allò era horrorós.

Qui vulgui publicar mai res, ja sap a què s'exposa.

«*—Censors de totes les dèries ni manies*
Hi afegiran llurs desvaris i estirabots
Llurs cagarrines.»

(...)

(*Els estranys existents a l'efímer núvol negre del no re. Llur abassegadora ambició, cobejosa vanitat*.)

Davant tota adversa vicissitud, àdhuc catastròfica, cal dir 'això rai, i tirar envant'.

Al boldró idiota dels estranys existents mai no hi he pertangut.

Com els ninots de neu qui naixien perfectes i a mesura que creixien es fonien, així els nadons de les darreres generacions. Només persones inexistents, ens n'adonàvem, del cas. Creixien i havien esdevinguts adolescents i veies que s'havien deformats, i esdevenien adults i pràcticament ara havien esdevinguts

amorfs.

Normal que me n'adonés. Ninot de neu jo mateix, qui es desfà i a poc a poc s'esquitlla discretament eufòric pel freu dels pilons de l'entrada del jardí, lliure al capdavall, volent-se reòfil, corrent doncs tot desmanegadament devers la claveguera i el riu, per a raure-hi, amb sos companyes les aigües, lluny de la vituperadora i irrespectuosa gent qui l'ultratjaven disfressant-lo de clown, amb nas de safranòria i ulls de ratats botons de l'abric del padrí mort.

La solució és sempre d'ésser sol, soliu, entotsolat, en solitud, amic dels objectes inanimats, mai traïdors.

A quin aparell t'aparellarem? Demanaven als soterranis inquisitorials els torturadors llogats per les corporacions. I no hi valia mai de plànyer-s'hi mica. Allò, al contrari, els esperonava a la crueltat.

Per llei d'auto-preservació, essent el fi de tot cos d'arribar a la fi si fa no fa sencer, més val fondre's abans l'aprehensió. Que els estranys inhumans es trobin amb fang a les mans. Fang per a formar encar. L'irreprimible desig de garlar cal estroncar-se'l de soca-rel. Qui no diu re, esdevé no ningú, hom s'oblida de comptar-lo per a re. Sempre et respon (sense respondre't, aglòs) amb la lògica més lògica, la de l'enterramorts. I sempre té raó, tret que ningú no ho sap, i no el pot doncs penalitzar per la raó d'heure raó.

Me'n record que ho cremàvem tot per a mantindre l'escalfor del forn. Boll, pellofes, pellerofes, clovelles, clofolla, closques de nou, safatans...

De vegades, el corrent se n'anava i només hi vèiem, a la llum de les flames, els ambigus orgasmes de les flonges inaferrables ombres; eren coits gens sostinguts, no duraven ni de bon tros el que duraven els dels pardalets, i ens inspiraven a ésser esparsos com elles, i a oblidar-nos per sempre més d'aquelles patològiques lubricitats que emmalaltien els esperits dels estranys de les vanitats il·limitades, i els abocaven a despeses enormes balafiades en idil·lis de bajans.

Als murs blancs i escrostonats s'hi estampaven així mateix lúcides imatges d'impressions oníriques, on glaçats combats inexhauribles es metamorfosaven en eixams de papallons impulsius qui es prenien estúpidament per lleons reduïts a un precinte circense. Aviat serien condemnats a mort, per molt buidament vencedors que s'assumissin.

I me'n recordava de fets mai ocorreguts altre que en d'altres impossibles vides, i de la dita d'en Llançalot, «*L'adúltera sempre és l'altra*».

Passava pel carreró i un greal amb orquídies espetegà damunt les llambordes. Era dejorn en la nit, hores on les famílies s'encantaven davant el televisor, i mentre en les ombres triomfaven les amenaces, la pobra Ginebra, abandonada pel brutalment vanitós Llançalot, qui amb la seua agressiva humilitat l'havia repudiada per a fotre's exclusivament de la part del déu més animal i ridículament tinyeta dels inventats, se la pelava (eixelebradament, i amb formidables friccions, es barallava, en duel singular, amb el seu cony i amb trencava lots i lots de llances, llances innombrables, en aquell fantàstic reialme sempre nocturn dels desconsolats devora la rogallosa badia).

Sota el meu esguard d'adelerat jovençà de rere el vidre intempestiu, se la pelava i, unànimes i corals, jo i tots els afollats embrions nostres, acomplíem la calguda cerimònia, fins que, enverinats qui sap per quins mals bocins, tanmateix molt sòbriament ni digna, no què iem morts.

La pluja dels plaers omplia els prats. Cada tomb de corda al bony del nus ens collava ensems més i més forts. Ja no ens descompartiríem sinó amb la mort de debò, la grossa, la terminal.

A l'altre costat del film invisible, en Llançalot betzol, a qui li tolc la dama, se li descusen les costures, i para boig, aquest cop sense retorn. Bon desembaràs, favot! La seua figurada, imaginada, 'identitat' se li havia anat engreixant de foteses i falòrnies on ell, quina casualitat, era el triat, l'elet, l'elegit, l'únic, i se n'anava curullant, engreixant (d'aquella merda), fins que fot el pet que foté el granot qui es vol bou.

En canvi, això em duu a l'esment, pel que fa a la meua heroica persona, que re no hi duu de coratjós ni virulent, altre que als budells. Uns budells de hiena que delinqueixen, llampants, i amb químiques microscòpiques, sedegosos, posen setge, amb trons i llamps rai, a cascuna de les cruïlles, a les qual faig cap, arrossegant-m'hi i panteixant feixugament, com un cuc exiliat a les perennes polsegueres del silenci i el tabú.

Colcant malarecs llangardaixos, no pas gens victoriós mai, ni autoritari — justament totalment el contrari del que es veu que sovint fotia aquell altre ximple no ningú d'en Vixnu, qui colcava, ell, en Garuda, pensant-se qui sap què i la gran cosa — m'arribava, desconfit i a les últimes, pujant les darreres filigranes del fètid clavegueram, al lloc repugnant del darrer brètol carnatge.

Garlaven els suara mateix tan acarnissats criminals, i en presumien gros, entre festeigs i trofeus, de llurs indignitats i complicitats. Res no els re-envigoreix com recordar els volpells greuges i maltractes que entaferraren als

perplexos esglaiats.

(...)

(*Nat desfet*.) (*Rat aculat*.)

Perplex davant tanta d'horror, pus no en puc dir.

Cada cop que tombava dins un niu d'escurçons com aquell em tornava a la memòria la darrera imatge. Una altra adotzenada imatge, recurrent, com les que et venen abans aquella mossegada que et duu directe a l'enlloc.

Rat moribund aculat al darrer racó, repassa mentalment rosegats fulls de la seua estupefaent estada. Aqueixa finalment gairebé del tot escolada sessió d'aflamat enlluernament que tant no l'ha neguitejat, sense repòs, a cada instant.

Res a rembre-hi, en realitat.

Nat desfet. No s'ha ensopegat mai enlloc sinó desfeta. Rat miserable. Merda i remerda continuada. Res altre. Enganyifa i prou. Amargor total. Pus ni pot afegir-hi. Mor. Se li tancava la sessió.

(...)

(*Memòries alternatives de sentides escaiences*.)

Òpals d'oprobi eren les bromeres a les comissures dels llavis de les hurís. Indolent espieta, qui es netejava amb llurs sabons amb precioses auloretes de cedres i albellatges, podria tanmateix xerrar totes llurs faltes a l'omnipotent capità del violí ronyós. I llavors quina emoció! Quin desastre per a l'odalisca implicada! Son rovellat encant el capità te me li rovellava pitjor encar.

Eunuc advers (pràcticament al·lèrgic) a l'harem (o millor, bordell) de l'oncle Trom, amb les seues donotes dins, totes plegades esdevingudes, als meus ulls de sapastre, de més en més revingudes carronyes, o zombis d'obscures bromoses criptes.

Tret que en aquell teatret de nyigui-nyogui no pas que hi sigui cap pegat estrany. Hi pertanyc perfectament. És a dir, si considerem la meua sinistra fal·lera per a identificar'm amb els blàtids. La dèria quotidiana de viure per sempre en foscor i silenci, escorcollant encuriosit per les molt interessants esquerdes d'un qualsevol soterrani tanmateix delitosament infernal.

A l'harem de l'oncle Trom, totes hi som sotmeses al flagell destructor de la idiota idea d'un pòstum paradís a atènyer.

Car en aquesta realitat on ens podrim no pot ésser que hi duréssim gaire sense assajar el gran remei del suïcidi.

Es veu que hi ha la fórmula provada, per força d'acurades anàlisis científiques de les biografies dels personatges amb més longevitat, que... «*—A més tacons rebuts de petit, més anys afegits a la teua trajectòria*.»

Sembla que allò que et vagin ataconant, t'enforteix la cotna, i el cos aguanta en acabat millor el transcurs de les èpoques. L'esperit de supervivència et rebia dosis i dosis de vim reenvigoridor.

Així que cal batre els infants, i com més, millor per a ells, al capdavall. Qui ho hauria dit que els feixistes havien raó també en aqueix altre detallet?

Ara, una cosa és certa sense retops de cap mena. Allò que compta és el cos. I prou.

Quan el cos respon amb aprovació, som-hi, noi, que has presa la bona drecera.

Estàs-te'n de tot motiu de desaprovació. Per exemple, estalvia-te'n, de les indignacions, i dels neguits davant el caos total.

Tota indignació tost equival a indigestió. I tot capficament en l'absurditat immanent de l'univers a una depressió inesborrable.

Més tard, arrossegant-te per l'apegalós repugnant resclosit de la longevitat, considera't efímerament victoriós. Qui no està content és perquè no ho vol.

Ecoics plats que rentes a desgrat i part damunt, com ara hostils rebecs insectes qui et cauen a peces quan els vols netejar amb massa de briu de tants de paràsits com els roseguen closca i vísceres...

I alhora guaites per la finestra, i hi veus ton pare putatiu (en veus tants, i tan sovint!). Un vianant aqueix d'aspecte còrvid qui es fotia, fent cap a ca nostra, una màgica patacada, la qual provocava un daltabaix ambiental.

S'esbatanaven pertot arreu vaporoses finestres d'al·lucinació. Les monòtones remotes raneres dels milers qui agonitzem alhora crec que astorarien el més fat dels buròcrates. No pas a manguis, qui afortunadament ja en soc un dels qui passava ultra.

«*—El difunt presentava símptomes clars de desgast*.» Havia dit el metge forense.

Tant se val. Bon desembaràs.

'Senyores Pures' — d'ambdós sexes — sempre et remiraven amb els ulls grocs de l'enemic, i llurs boques tenebroses, amb baves de fel, mastegaven i remastegaven malediccions contra tu, i amb quina repulsiva unció! Ara potser callaran. No pas que no trobin tot seguit d'altres víctimes per a llurs vils xafardeigs.

Amb elegíaques ulleres que només ullaven eclipsis, amb ulls esfereïdors de suïcida, els tornaves l'esguard, i com colèrics dinastes, per a conjurar el gran perill, com amollaven llavors, agònics, llurs incòngrues receptes per a l'exorcisme. Car calia de totes totes que re no fotés figa en el manteniment de l'enorme merdegada de l'organització de la societat — que només a ells afavoreix, és clar.

Te'n reies sota el nasset. «*—Soc de Lleida, vós. Mai no m'ha calgut d'ésser tan hipòcrita ni colltort com són els barcelonins*.»

Totes les ferides al teu amor propi — un amor ja força reduït per causes naturals, i per deduccions del teu lloc insignificantíssim a l'univers — això rai. Tornat a caseta, tes tendres nafres, crismades amb olis diamantins de conys espremuts, veuràs tu amb quina celeritat no s'amoixen i blandeixen i et fan bondat.

Donotes servicials, com llimones a mig esprémer. Àdhuc en acabat de la ben xollada collita quotidiana, encar els en romanen bons sucs.

Només ens resta, rapaços, de saber espigolar-hi prou.

«*—Soc l'adjunt al capità Trom. Respecteu-me, babaus*.»

(...)

(*Memòria que em duu a llivells exquisits*.)

Com molt aromàtiques flors de femella ben feta, s'esqueia que només podia dormir de faisó diguem-ne celestial amb un bon pom ben flairós de calces sollades totes espargides, damunt el coixí, a cantó i cantó, amb mon cap adelitat doncs, és clar, ben enmig de tota la meravellosa estesa.

Per això d'esquitllentes, a cada casa on feia cap pels mitjans que fossin, tant se val, allò principal que hi fotia, era ficar'm on hi havia la cistella de la roba bruta, o dins la rentadora mateixa, abans que hom hi hagués iniciada la bugada, i en triava les calcetes que fotessin més fortor de cony i merdeta. Fortors fresquetes i penetrants que em duien, com deia, al paradís i als somnis més sensacionals de dolcesa i de ben trobar-s'hi.

Hi era sovint l'amant amb el vit d'imant i d'amiant. O hi era en Fabià Çafava, qui s'esfavava cada cop que cap paia per la vora passava. O en Pere Urpí, amb les urpes llargues fins aquí. O n'Adrià Çavedruna, qui no n'endevinava ni una; s'hauria cardada una dona, i es cardava una alruna.

I com hi gaudia, clapant com angelet, amb el nas i la llengua als foradets divins dels conys i el culs de les deesses qui les portaren, amb l'afegitó que les calcetes, no hi ha millor remei contra els malsons i els insomnis, i de més a més romanen quietes a lloc; no se t'eslleneguen damunt, i et mig esclafen; no se't belluguen pas com es belluguen es veu als llits les dones, versemblantment formiguejades i pessigollejades qui sap per quins brutals espectres hirsuts.

(Quines coses, cavà? Sense saber-ho, havia inventada, instintivament, allò que d'altres carallots posteriors no en dirien, crec, l'*aromateràpia*.)

(...)

(*Memòries del sinistre ensinistrament catequístic*.)

Deien, severs, els inquisidors, monges i prestes grotescs, xeringant-nos-en forats endins, pedòfobs, ells i llurs repulsives puerilitats que no s'empassaven ni els orangutans molt més assenyats: «*Sobretot no us la peléssiu!*»

I afegien, dides i didots monstruosos, de qui tot el material didàctic consistia en l'exposició d'allò que exigien que fotessis, vulguis no vulguis, tot un molt criminal exèrcit d'aberrants, avorribles, abominables, lletgíssims, monstres estratosfèrics ocupats de continu a sotjar'ns, a tall d'escarcellers extremadament malèvols, per a aprofitar qualsevol avinentesa per a castigar'ns sense pietat i de les faisons pus cruels: «*El cos és un temple de déu!*»

Em deia: «*No, no; tots els cossos, cossis — de putrefacta merda. No fotéssim. Evident!*»

Em volien forçar a besar els peus d'un altre de llurs ídols, aquest àdhuc més fastigós i tot que no els d'altres bestials cultures tan prehistòriques com la llur.

Cap sorpresa — llur déu — el déu dels cretins —no podia ésser sinó un cretí — encar, si fos possible, més cretí (car prou n'era el campió!) que no ells mateixos.

I volien sàpiguer que quin era mon déu o sant preferit?

«*—Esdevenia mut, i m'ataconaven i titllaven de cap de buna.*
Tret que part de dins em somreien Sol i lluna.
Car mon déu preferit és que clar era en Crèpit — déu dels pets, i la comuna.
Indret secret on les lleterades sempre han feta triomfant fortuna.»

(...)

(*Memòries d'extàtics episodis ran les escapolides de manicomis i d'internats, d'hospitals militars i campaments, i d'orfenats i fronteres, bo i saltant els murs aombrats per les ombres ombrívoles de les carpinedes que s'escaigués que benaurades s'hi trobessin*.)

Érem a la casa d'orats de la cantonada. Justament raent a una altra de les múltiples sòrdides cruïlles del tanmateix molt reduït i asfixiant microcosmos on tot plegat, tot l'existent, no resideix. Un indret, l'indret on l'existent s'aixopluga, que, com tothom sap, és fet i fet un molt deleteri i molt fastigós brou de bruixes.

Habillats amb l'arnès contra les arnes, caminant de gairell, a tall de crancs, abordàvem incessants els envernissats tobogans que ens engrescaven a la salutífera depravació dels cossos esventats. Quèiem prop la bassa, i hi espletàvem closques de naufragats mol·luscs amb pler de sorprenents tresors dins.

Hi érem com germans. Tots ens coneixíem íntimament, de barrejar'ns de qualsevol manera tan sovint al capdavall de l'esverat trajecte, on els tobogans en llurs espectaculars gitarades volguessin gitar'ns. Els nostres nous coneguts degueren haver fets adés d'estiracordetes de botxí, car amb quines intencions, llavors, aprofitant l'avinentesa, endimoniats, no ens burxaven, escènics!

Notàvem, naturalment, com, perifèrics, romanien tothora surant en l'aire, aquells eixams sens fi d'exòtiques bestioles elèctriques. Les rampes que ens prometien ni les causades pels llamps forcats de quinze o setze pollegons que t'apolleguen per torns.

De vegades, de bell nou escàpols, ens emboscàvem si fa no fa enmig dels cementiris, ben camuflats de cadàver, amortallats en llençols esvellegats, i hi esperàvem per a guipar-hi com hi actua de debò la goluda mort.

En un instant d'inspiració hi copsaríem, segurament, la llum esclatant de la raó.

I sabríem com es menjava la mort els morts, en brut i en cru, antropòfaga, sapastre, sense mirar-hi prim ni fotre mà mai a cap mena de microones, sempre a la pingueressa, com fèiem adés les burgeses i els altres afortunats diletants de la molt benaurada classe mitjana, qui exalçàrem, retuts, la

benaurada època on la promiscuïtat descordada amb tota mena de robots ens feia la vida desenfeinada i fàcil.

A poc a poc les rodes basardoses de la foscor penetraven les esteses llises, on nogensmenys ningú, car romaníem immòbils (dràstics enigmàtics atmosfèrics magnètics totèmics), no ensopegàvem ni ens esllenegàvem. Ni ella, car no pas que sentíssim si arribava ni si la teníem damunt i tot.

Sucumbíem al sentiment de vulnerabilitat. Érem bordets abandonats qui el món fecund i virtuós, molt ingratament negligia de considerar propi. Pagàvem justs pels pecadors, reminiscents certificàvem.

Per això, de sobte, amunt i cridant com folls afollats, fugíem volant, típules, estípules, espàtules, patuleies, i ens enfilàvem per vastes praderies, on a la fi, amb poca estona, més apaivagats, no trotàvem, galant i elegant esbart de cavalls assilvestrats.

Tinguérem la decència ambigua, il·luminats pel cel ceruli de la matinada encantada, de quillar'ns mútuament més com cal, car s'esqueia que ens trobàvem mundans i acceptats socialment, rodant amb prou lleure per les millors llesques, llenques, del cilindre aristocràtic, on percebíem que eixos i dimensions diversos ens oferien traces i tries de camins devers cèl·lules encar, si cap, més rellevants i sistemàtiques en cercles antagonistes, on, sota els projectors enlluernadors de la fama, hi podríem presumir d'esquelets ressuscitats i molt saberuts, havent estats suara testimonis de les feines fecals on s'esmerçava d'amagatotis la mort.

Misteris dels cossos fascinats pel reconeixement dels diagnòstics instantanis, la penetració que demostràvem, polits rai, reportant fil per randa la personalitat o caràcter enriquit del personatge, amb ossos tremolosos com els dels trons, i àdhuc, filant prim, els irònics plecs de son tarannà singular, esperonava l'increment de la cendra als visatges i l'arrítmia a les retines dels qui, aviciats, ens escoltaven. Estantissos, catatònics, s'anaven podrint com moixons rostits pel Sol inclement i el desert inescapolible.

Seduïts com adips, de qui l'endurança enmig les dunes roents i els saulons incendiats és signe many de pertànyer a la ideal nissaga, els ressuscitàvem així mateix, màgics qui sap com, escalfant-los els farcells de baix amb substàncies punxents i càustiques, i amb l'afegitó de franc de qualque tàbac ben conspicu, i, amb allò, punyent prova de joiós cinisme, continuàvem didàctics, de fer'ns escoltar.

No sé per què hòsties putes ens oferien joiells i d'altres monedes lluents que ens queien contundents com un altre brutal recruar de les fiblades dels electromagnètics eixams fins ara perifèrics. Desobeíem com denys senglars qui se'n foten de totes les repressives ordalies promeses si no fan prou bonda, i abrandadament, amb ceptres com garrots, colpíem tam-tams per a congriar i atropar (comonir, somonir, convocar) abruptes empírics eclipsis que enfanguessin tothom amb les llefiscositats de la sobrietat.

Contrits i pacificats, cagats als calçotes, com si el fang enganxifós de la inoïda foscor els fos verinós llevat que els pansís i omplís de floridura les àuries pagodes de llur sòrdides sobergueries, els sentíem estossegar mig asfixiats com ara si les marees coents de la vergonya els banyessin de cap a peus. No els emprenyaríem pas més.

El nostre far i fat era sempre el d'haver de tornar tard o d'hora, com les cireres i llurs dilectes pinyols als estius de les vespes i les abelles, i les grives i els merlots blancs, al niu d'on no fugírem, ardus i ardits com ardents harúspexs. Els merlets del manicomi apuntaven a l'horitzó com les puntes de les orelles de muricec dels inspectors de les folles hipòtesis dels nostre tediosos pronosticadors. Tendrament esglaiats, trobàvem sovint que, endemig, el sorneguer edifici havia estat debolit, cruspit pel foc, i només en restaven, a frec de fosa, els roents forrellats.

Amb allò, guarits tot d'una, els tocats del bolet ens acomodàvem amb el cul ben calat damunt qualque roca ben arestuda, i pensius, prou capficats, rumiàvem que potser si provàvem sort enjondre, per terres de dracs i de bàrbars costums, ensopegàvem amb qualsque verament imperioses i arriscades obstruccions, dificultats, tribulacions... Inconqueribles desafiaments a les nostres particulars virilitats.

Fins ara havíem, com ens era recomanat pels estòlids remeiers qui pretenien de tractar'ns, menjat bé i cagat fort, i havíem doncs pogut fotre'ns de la mort, mes, infants abandonats a les inclemències de la jungla, com collons ens ho fotríem, eh...? eh...? eh...? Com! Ja m'ho diràs, betzol, busnó, cap de fava, bah!

Sense acabalades aliances, al món penós de les mortaldats profuses i ubiques, no et filtres, estruç, per cap de les costures salvadores oblidades, entre els estralls i descosits causats pels irascibles, ratadors, jerarques zelotes qui cada contrada no parasiten, per on elevar't a un llivell superior al de l'ilota que marina en la més repel·lent inòpia. Fotràs goig!

Tant se val. Inarrabassables, votàvem a favor d'antídots i triagues, i d'altres intricats lletovaris, per tal de sobrar la volatilitat de la situació. Així, quan, tocant fons, més trists ni abusats, no érem i ens hauríem doncs d'haver deteriorats en la psicosi, quin oreig genuí de brisa propícia no ens bufava damunt la nafrada nuesa per a omplir'ns-la d'espasmes pleonèctics que ens flectien els objectius, amb esmenes i canvis de rumb que ens tornaven, per vies encar més tortes, a l'empenta, la virior i l'exultació.

Com insectes morts de fam, l'afeblida fortitud ens enfonsava en la misèria i la penitència, i ens tornàvem a entendrir amb la imatge en espill asclat i rovellat del mesquí orfe qui fórem, privat del caliu familiar, i de tota altra facultat de límpida afecció. I llavors, vejats, amb el mateix propi fibló esmolat casualment no ens fiblàvem, i l'asserció psíquica ens tornava, com ara si, en un acte de desafiament cabdal i voluntariós, les espines del punxegut fruit prohibit no ens haguessin menats a esdevenir partícips en l'amuntegament dispers de bons ritmes al món. Ens fotíem de sobte a capgirar joiosament com llobets o cadells d'ant qui es volguessin enxampar l'escorredissa cua. Ens havíem despertats al perillós badallar de les èxtasis assequibles per a qui, apitrant de valent, gosés allargar prou el braç.

Bosc cremat que esdevindria jungla, reemergiríem amb l'energia del desconfit total.

(...)

(*Memòries intemporals de quan la faig com una faja; no; com una gla*.)

No faig mai el pes, naquis en tot, faig sempre curt.

Soc com «la mànega curta que no hi arriba», i quan hi arribarà ni suc no pot portar.

No és pas que em detregui ni detracti, que em tregui de ço del bo, que de mi en digui de menys... No, no és pas això.

Amb nas mal·leable, conduït per on els forts volen, és que de debò soc inferior.

Les coses com són.

Quantes de dees et diuen que d'ara endavant deus desdir-te de tot allò que cada dia deies?

Tothom amb dos dits de front se'n deu adonar que típicament totjorn som dient de dolent de naltres mateixos perquè els malignes déus (i pitjor com dic les deesses) (les qui hi hagi) no se'ns acarnísson més que ja no se'ns acarnissen.

Els dic mentalment. És a dir, m'ho dic a mi mateix, a meu cor més íntim, on s'allotgen els espectres de l'esperança.

Els dic, dic, que no passaré mai de renoc. Que no arribaré mai a gran gripau. I que de fet em fan por els grans gripaus qui es llencen a la maror de les cobejances coratjoses i al merder dels ritus insultant i poixèvols, i despenen tothora com idiotes opípars i esplèndids.

En canvi, em fan goig les victòries dels volcans i els terratrèmols, i les flamarades solars; els daltabaixos que tot ho rebolquen i tot ho foten cap per avall.

Sempre pengem d'un fil. Amb un cos mòrbidament gras, cada vestal, vora l'altar, entortolligadota en filets de marioneta.

I això és excitant.

L'orgasme imbatible de la fi dels mons! Amb l'univers sencer que se'n va a parir panteres, i tot que fot un pet com una gla.

Mareta, quina exaltació dels sentiments amb l'espectacle impagable, inapagable!

Avesat a perdre, perdedor perpetu, què és perdre una vegada més? Aquest cop pèrdua doble, és veritat. La vida, i l'univers ensems.

Ara, cap satisfacció d'idiota, pel fet que he tinguda raó d'ençà del començament. Una tristor de darrera hora afegida, i au.

(...)

(*Memòries com més anem més evanescents.)*

Les invectives se m'adherien perpètues. Rebia tostemps els jangles dels gojats.

I, allunyant-me'n, em deia que sí ves. Que portem el cos com en Sísif la pedrota... I que sempre ens cau a sobre... Fins que a la fi... A la fi, esclafats del tot.

Era la causa de les farses. I alhora, de retop, el farsant entotsolat. El qual, ran de contar's cap de ses privades facècies, només se sap aporrinar, escridassar, botzinar, esbordifar, arruquir, ell mateix... Car riure, vós, no en fan gens. Només la seua imatge en fa. Allò que diu, gens. Tot plegat, doncs, una merda.

M'havien parit geperudet i escarransit, i caminava insignificant i arronsadet, i és clar que, a tall diguem-ne de latent revenja generalitzada, furaç i escatilós, amb les reptilianes sublimitats de les rovellades serps, em trobés enamorat per les efímeres plètores cromàtiques dels anarques roncs, qui, damunt caixes de vi buides, amb llurs irreversibles onades de laments i gemecs, codificaven d'esquitllèbit, clandestins, per atzucacs arnats, els glaçats abissos de la prodigalitat i l'exacerbació dels defectes ja existents.

I tanmateix, prou que, hipersensible, en realitat, res no em m'empipés més al món que la imposició del caos abominat. Quina posteritat més aberrant no predicaven aquells brètols esparracats! D'ells ho avorria tot, els prurits, els gambits, els excessos. Les perennitats inharmòniques. Els grotescs escorcolls que proposaven '*urbi et orbi*' dels delictes de fantasia que es treien, negligents, del forat del cul.

Mimètics, empeltats de psitacismes, albiraven pertot arreu demoníacs oceans d'opulències, de preciosismes, d'apoteosis conreades per còsmiques identitats qui vivien enfangades en incoherents paradisos, on ofegant-se en les turbulentes dissipacions ni fornicacions instantànies i incessants, hi havia sempre les mateixes carotes ominoses dels fabulosos tres déus.

Cor-robats, trobaven punyent corroboració a llurs sospites quan al cel sentien honestament tronar. Com de petits crèiem que els àngels canviaven llurs mobles de lloc, ells, els inspirats per la vana il·lusa impossible 'justícia' universal, cavil·laven que sens dubte era, al contrari, que els remots infernals explotadors de la societat, quan els obrerets de baix portàvem tots dol, enjòlit

ballaven molt divertidament, com arquitectes als quals, amb el propulsat soroll ambient, se'ls ensorressin les sòrdides catedrals, que substituirien '*ipso facto*', tantost la feta, amb barroers gratacels per a arraïmar-hi, com figues en cofí, ramats d'esfigassats lacais. Nius propicis al foc massiu i a l'arbitrària ensulsiada, cortesia dels avions desviats a propòsit, o portada per la generositat dels mateixos elements atmosfèrics emprenyats. Un repel·lent afetgegament, un atapeïment immund burxant el molt picallós, hiperpal·lestèsic, titil·lomànic, cul del cel.

Me n'adoní a la fi, havent crescut i tot, que pràcticament i gairebé indefectiblement tots mos actes havien estats inefablement vergonyosos, per bé que pequessin pel cantó de la passivitat. Nocturn, saturní, lacònic, tot el mal que amargament feia me'l feia essencialment a mi.

I llavors, la serp rovellada em guanyava lluentor, i miraculosament se'm descargola. M'ascendeix la kundalini com ous en ascensor i, en lloc de raure'm llavors, com solen, a la gola, pugen encar i com batalls em deixondeixen el cervell.

I comprenc que l'univers ja és prou caòtic i és cosa fastigosa i sense cap seny ni sentit. Se'n va tothora en orris, ho fa tot a la gardanxa. I que convindria doncs, de totes totes, que, si més no a tornajornals, el món no en fos gens, de caòtic i esbojarrat i esgarrifós. Ans fos ordenat i a reng, acunçat pròpiament. Panses i figues en unes balances. Fulcre i platerets ben posadets. En equilibri, home, en equilibri. En un equilibri de forces amigues. Amb una pau intocable i amb tot odi absent. Sense cobejances, irreflexions, polaritats...

M'arregussava les faldilletes del pusil·lànime, i posava tot mon afecte i tota la meua afecció en el tendrumet verumontà, i me la pelava cada nit enmig de qualsevol carreró sense llum, amb el cel inescandallable i paorós per testimoni, i me la pelava contra el firmament i, enceb massa nerviós, raigs candents n'ejaculava com indeturables coets.

L'insultat era el tot aliè a la gàbia en forma de trista esfèrula on es refugiava, orfe, el món.

De vegades els eclipsis sobtats m'amenaçaven amb qui sap quins mals presagis. I em ficava a tremolar, dret tanmateix a lloc. I sovint, encar pitjor, els llamps venjatius em contestaven, i a trenc d'abís o de canyet final, on tota tudadissa ni animal malaguanyat no érem destinats, queia de bocaterrosa i m'abraçava, com un Anteu de pa sucat, a la mare. A la mare, a la mare... besant-la... popant-li bocins sencers de nodridora terra.

La singularitat d'allò que s'esdevingué llavors fou abracadabrant. I irreversible. Car el viu se'm morí. El farsant al mirall, tot d'una guardonada sa pell amb rars esquemes d'èczemes de camuflatge, i com més anàvem amb les vores de la seua silueta més etèries i inaferrables, tot d'una — *puf!* — no hi era. S'immergeix definitivament al luxe de l'evasió. Passi-ho bé.

(...)

(*Memòria del desenraonat instant*.)

Els elms punxeguts encoratgen lascívies. Els prussians se'ns passejaven amunt i avall, i els conys gavatxs se'ns mullaven en mullenes efervescents.

Quins talismans ni cimbells més trempats! Qui se'ls embotís! No ens dirien pas llavors eixutes ni frígides. Amb quin aplom no entràvem en òrbita! I pum! Estratosfèriques!

Les sentia enraonar mentre pidolava pels carrerons més '*intel·lectuals*' i em trobí tot d'una víctima d'una ràtzia bofiesca.

Enteranyinat en els circells metàl·lics d'aquella nova absurditat, em trencava el cap entre reixes, alhora versificant. Recordava la minyona amb qui ballí aquella vegada. La Matty.

Matty, matty, la matí de bon matí/ i no sabia què fotre'n de la morta/ cercava pertot la vera porta/ la porta vers la buidor del no re/ mes totes totes sortien al carrer/ a poc a poc esdevinguí enclí/ a plantar-la al balancí/ davant mateix son domicili/ i apa que tothom s'espavili/ jo tranquil·let per un cantó/ i per l'altre que passi la professó/ dels qui li parlaven del bon temps/ o de la qualitat dels rems/ a pleret la població sencera i ensems/ trobava que feia pudor de fems/ on es trobava i oi que que prima que estava/ i com de de pressa espatllant s'anava/ i també que mai no s'havia mogut/ d'aquell balancí tan i tan arrelut.../ en fi la resta de la historieta/ qui la sàpiga en brut o neta/ la dirà si no el fa sortir de polleguera/ jo mentrestant rai vós que ja no hi era.

Ximplets cerimoniosos o sense maneres m'adreçaven a la garjola esguards gruixuts, vull dir prenyats, amb desigs d'intimitat. Proposaven mulleratges o maridatges, qui sap què i tant se val.

És clar que no n'anava gens de filis. Marrit i amb desmenjament aviava amb veu de mort vastes lletanies de buidor i d'anorreament, i aquella molt meua malenconia marcia i despenjava el més amorrat a la vana proesa i l'inútil escalf. I tot feia a la cel·la maleïda ràpida marrada vers l'enlloc.

Se n'endugueren la meitat vers qui sap quins horitzons d'extinció, i la resta dels condemnats, polidament i amb guitzes als seients apedaçats dels pantalons, fórem tramesos a indrets devastats i desbostats, Sibèries totjorn de glaç i sense contorns, sense serralades ni carenes, deserts uniformes... llençol sense esvellec fins a la fi del temps.

Afligit amb el credo estantís dels repulsius vassalls, al camp de càstig m'he empetitit encar una mica més, esdevinc depravada escombraria, servent amb torticoli a sinistrors d'astrònom afeccionat, qui aviat pòstum i tot, vol tanmateix, procaç i obscè, que amb la boca calda li faci prou tòrrides aquells magnífics orbes seus, els ous.

Abans de dur'l, amb feina rai, als vòrtexs subterranis, tots els presents si fa no fa, anàvem de dol esparracat i esparracadament l'acomiadàvem.

Malauradament massa adelerat, s'havia compromès a un desafiament provocat per algú qui en sabia molt més, i a l'hora del duel, malament rai. Caigué com un tros gegantí de calamarsa. Lívid havia tot just aixecada la pistola, i — *nyac!* — tantost havia rebut el tret al front. Rosa de sang, etcètera. Un cony nou al front — i de mala setmana.

Poètic, l'ésser simiesc qui soc, allò vaig component: Mentre enmig d'enlloc em vaig fonent/ improperis a betzef prou vaig rebent./ En Xiva i na Kali s'afegeixen a la sardana./ Eren els pares de na Clítia, la sobirana./ Llurs vituperis collons com excel·lien/ I m'atzufaven de valent si podien./ Valia la pena d'acarnissar's amb un mort?/ Sobretot quan feia estona que perquè hi femés l'enterràvem a l'hort?

Què deu pensar hom a l'hora de la mort? Al laboratori arbitrari del cervell, com sempre, gasòfies, segurament. Merda inservible. «*Senyora mort, siau servida! I si servida sou, bon profit i bon renou si mai en paíeu el brou.*»

L'esclavatge seguí son procés, amb fluent rigor i sense cap hipèrbole. I llavors, havent purgada la pena, novetats en llaus continuades. Prolífiques noses cases

coses... De l'estretor dels íntims ergàstuls a l'esfereïdora amplitud i la prolixitat arrogant de les avingudes. Sorolls gòtics, barrocs, sense parió, ens eixorden. En el tumult, fragments, ascles, estelles, al·lusions, irascibilitats, entusiasmes, i un devessall, per a no perdre el costum, d'implacables calúmnies que ens plouen de la part de gripaus petulants amb colls d'ampolla i protuberants nous en ascensor indeturable.

No me'n rancur pas! De què em serviria? Esguerrat i amb crosses, fent la viu-viu, tornaré a pidolar per les mateixes rònegues rues i les mateixes pretensioses terrasses de cafès amb estentòries i primparades tauletes i cadiretes clafertes amb presumits idiotes.

(...)

(*Memòries d'un incident poc estudiat d'espontània crueltat*.)

En territori oníric se'm re-encengueren les xacres. Xacres persistents a la memòria. Traumes. De Traumes a '*Träume*', un pas. Un pas entre boires de llepissosa bromera.

Absort i balb en resclosit indret on ranquejava la brisaina, em veia suara agredit per rabassut capellà.

Tocares l'hòstia amb les dents! Horror infinita se'n segueix! Eternitat inestroncable de patiment extrem. Cremes incessant com muricec sacrificat als fogons de la cuina de carbó. I tot això — *via fora!* — quan ets més vulnerable — infantó manyaguet sense prou seny. Tot plegat incopsable, incapible, incomprensible!

Car quins invents abominables els dels capellans! La creació interminable d'eternes tortures, eternament cretines. Si l'hòstia (un bocinet petitet i rodó de disgustat pa pla) de l'àvol sinistre mag (el capellà) s'escau que per equivocació et tocava les dentetes — *pecat mortal!* — dret te n'anaves instantani a l'etern infern de les tortures infinites! Subterrani ultramon sense llum i molt sinistrament meravellós — vull dir, meravellosament cruel!

Per atavisme pueril dels primitius... Pastors, caçadors, pagesos... Aquelles puerils carrinclonades... Transformades pels maligness en dogmes que no volen contradicció de cap manera...

Els qui hi creuen, en tals puerilitats, els qui se les empassen, són perillosos d'allò més. Bestieses per als bèsties.

Són com els integrants de la canalleta mateixa — més eixelebrats encar, car sense les modificacions dels correctius naturals del seny habitual. Si els veies — sense que llurs nàquissos cervells haguessin soferta l'adaptació al viure adult — transformats en enormes persones grans, autoritàries i amb accés a armes i a d'altres eines de mort, quina anarquia! Sense mirar prim, disparant a tort i a dret; anorreant-ho tot.

Es veu que era al meu jardí esponerós, lleixat a sa llibertat, no pas emmerdat (enverinat) constantment pels jardiners graponers i destructors, i hi soc l'apicultor foll, amb ses esplendíferes mels de flors d'api i d'el·lèbor.

Hi era prou feliç. Car aquella era la clau de la felicitat — l'agraïment íntim per allò que has. (També per allò que no has, és clar.) Agraït per la teca i el teulat, ço és, un aixopluc contra els monstres horrorosos i fastigosos de la capsigrany natura, i un petit humil sa rebost contra els ubics verins. Agraït per tanta de cosa bona — plantes, ocells — aires, aigües, focs — roba, llibres — nas, llengua, ulls — un mòdic de salut — cireres, postes de Sol...

Amb tant de goig se m'empedreïa el ceptre borni que duc enmig, i m'omplia de coratge, i el rabassut veí — tot veí, per la seua mera existència, envaeix la llibertat de la teua intimitat, i esdevé (actiu o latent) (fluix o virulent) ton enemic — el rabassut, dic, amb sa reputació de rabiós, i de robador d'infants, i de torturador de sos ostatges, és a dir, les pobres criaturetes, sobreeixint totjorn de fel i rancúnia, potser el faria pagar per sos vicis inversemblants amb... Amb què? Un eixam d'abelles redemptores?

El somni no anava enlloc. Eixa Arcàdia fa figa. Canvi d'escenari. No puc pas tornar'm tan malparit com ell. Soc dels qui fugen. Solt i quiti, avall, i som-hi, enjondre hi manca gent.

Estroncament en sec. Sense malícia, vós. Ja no n'hi ha. No en pot rajar.

Lluny. Equànime.

Per comptes... Substitució irremeiable. El fèrtil per comptes del xorc. El novell pel gastat.

‘*Genepístasi*’: aturament del desenvolupament en la història d’una espècie o raça.

Paciència. Tot ha per força, al capdavall, un desenvolupament benaurat. La mort de l’enemic. O la teua. Tocares pirandó quan anaven mal dades. Potser et trobaves, fugint, un indret menys amenaçador. Jardí jaquit a sa pròpia voluntat. Amb sempre amables abelles. Tot es resol. Tot es resol tard o d’hora.

(...)

(*Memòries d’una altra condemnada disbauxa*.)

Érem al teatre i feien a l’escenari les idiotes batalles entre els Muntagulles (de malnom els Xones), i els Capulletes (de malnom els Xil·les), i tant en Bavós com en Pelculxet com jo mateix, qui ens havíem compromesos de tot cor a aprendre i xopar, de totes les branques del saber alhora, tant de recapte com en fóssim capaços, no sabíem pas escatir qui es mereixia guanyar. Els xones o els xil·les. Dues mèrdiques bandes de mafiosos lladres i assassins, sense altre objectiu que de cobejar i d’obtenir més d’inútils béns materials els uns que no pas els altres. Púrria detestable.

Ara, això a part, estranyament, els trets i les expressions, i els cossos i llurs lascives fimbradisses, i aquells llavis de sangonera, de certes actrius molt temptadrius qui hi actuaven, segregaven escleta luxúria, i, vós, és clar, els tres com hi trempàvem!

Els recomaní fluixet les intricades mudres zigodàctiles, contra les trempamentes extemporànies i inconvenients. Al capdavall, érem entre el públic, i qui se n’amaga més tard, i com, de les reveladores taques al capdavant dels pantalons?

Asserenats, l’atmosfera mateixa s’apaivagava. Ens havíem mentalment transportats cascú al nostre didal privat als llimbs subtils de la meditació transcendental. Totes les trivials esdevinences que s’esqueien de desenvolupar’s a les taules, ens la portaven d’allò més fluixa.

S'acabà l'espectacle i ens eixoriviren els aplaudiments dels dissortats qui, en ridícul vassallatge, perquè ho pagaven, s'havien vist obligats de balafiar l'entera estona escoltant-ne les ximpleries.

Sortíem en ramat, quan el desvergonyit Marcel·lí, qui, janglador de mena, sempre pretén de fotre-se'n de tot, '*com d'un 'pià' de maneta*', ens deia, plorant i solcat per dolorosos tremolins, que quina tragèdia, oi?

Antic company de feina, i ara herculi punxa-sàrries, ens feria riure. És a dir, ens en rèiem, i allò l'empipava.

Que lluny dels anys d'adés, on angèlic manobre, com l'exemplar ex-escombriaire Sporus, anorc amant de l'emperaire, s'encomanava sovint al nostre déu patró, en Stercuci, i sempre estàvem piadosament d'alegre jangle. Car veure com l'humà despèn ses energies, per a transformar el món mateix en escombraria, allò sí que és tragèdia, i més val que te la prenguis com a cosa de riure.

Ens convidà a beure. Ens desitjàrem salut manta vegada, i arribà un moment que les còmiques metàfores se'ns estireganyaren fins que ens petaven al nas, i, ebris els quatre, entonàvem arpegis de fats (p)salteris, i lluminós aparegué a la porta en Sven. Sven Galí, l'antic capatàs de l'escamot.

Quina casualitat. Tothom alhora. Reguitzell de transformacions, com al cinema. On el cos d'algú esdevé el d'algú altre per exposició interposada. Afegitons de personatges d'altres èpoques, com si som cap esbart reformat de culblancs en acabat del transcurs de mantes de saons. Inversemblant, vós! Som joguines dels esdeveniments imprevists.

Vora meu, a l'extrema dreta, esguardava de cua d'ull una anciana i els seus patètics assaigs de comunicar's amb sa mare, encar més vella, és clar, la qual havia perduda la xaveta i ni la reconeixia. No pas doncs que hi reeixís gens. Ran d'una altra crisi cardíaca, li fotria la mare el camp a l'altre barri, i bona nit.

I l'home d'enmig em passava una confidència de l'home de l'extrema esquerra, en Bavós. Em deia que tot hi era ficte, o fictici. Que les dues velles pertanyien a l'elenc. Que formaven part dels extres al teatre. Hi eren sempre, fessin la peça que hi fessin. Abillades amb els cassigalls escaients, adonant-se a les bagatel·les referents si fa no fa a l'acció de davant de tot.

No hi ha res més fàcil de comprendre. Hom no hi pot fer altre. Hom esdevé la imatge amb la qual s'ha presentat al món. Hom és '*persona*' — un actor de qui

la veu perfora la màscara que s'ha posat i sona ferma a l'escenari del teatre on s'escau que viu.

M'hauria agradat haver pogut creure'm quelcom, ni que fos els esgarips i els gemecs de les bèsties assassinades als escorxadors privats enfonyats als soterranis. Les dues famílies de mafiosos, hom se'ls esguardava amb el prisma negligible de la incredulitat, i feia mal fet. Un excés d'ingenuïtat regularment em condemnava a no creure'm cap disbauxa de sang. Rapinyaires a la rampinya! Com si no n'havia vists prou en tants d'episodis d'heroisme històric.

Tremolant de consternació, les víctimes perbocaven gitarades d'escumes i bromeres decorades amb juganers llustrins, i per les finestres inexistents dels ergàstuls hom hi copsava espurnejar joiosament al carrer un preciós xim-xim. Tot hi era de per riure.

Era l'hora que els pròpiament ensinistrats idòlatres vaquéssim les quadres.

Carregats d'espatlles, pertinentment instil·lats amb les novelles sensacions procurades pels alcavots dels somnis, desfilàvem fora.

Els torterols de l'erma nit eren glops de coents fumeroles que s'escapolien dels innombrables amuntegaments d'escombraries i brutícies que cremaven en irritats lluents calius quitis de tota flama. Aquells focs somorts eren com ara ulls envernissats de dracs qui, a la gatzoneta, com enormes gripaus, s'apostaven a cruïlles i cantonades, i hi reganyaven com gossos, només esperant l'instant on fotre-us un salt al coll. Amb un mos n'hi hauria prou.

Per això ens arraïmàvem els tres, fort acollonits, i ens volíem eteris i embrancats pels mal enllunats teulats.

Fins que no arribaves a la dispesa, massa impressionats, no sabríem, si s'esqueia que a l'espill del rebedor hi érem mig presents, quants de naltres no havíem al capdavall sobreviscut. I quants de naltres no caiguérem, ridículament heroics, darrere. Mai no se sap. Res no dura gens. I una vida, minúcies, vós. Amb cap nou cop de daus, tot s'esguerra, i pren marrada. Catius, malaurats, a qualsevol instant, allò amb la qual cosa tant no en gaudíem ara ens nou, allò que ens noïa ara ens plau. On esclataren les enveges, les gelosies... Crec que les esquírries... Sí, també les esquírries, per què no? Ara s'hi instal·lava, vinguda d'enlloc, la benaurança i el goig. Som grumolls de fang, i amb la labor ímproba tot ho milloràvem. O a l'inrevés. Érem l'epicentre del món, i

Amb la humilitat dels rossinyolet, aviaríem, els qui ens hi copséssim si fa no fa reflectits, un simpàtic refilet, en miniatura, no fos cas que ofenguéssim mai ningú.

(...)

(*Memòries d'un incís suspecte*.)

M'esquerdaren el curs del viure amb aquell devessall d'electroxocs. Què m'hi esborraren?

No pas gran cosa, és clar. Car el món és molt limitat, una gàbia arxiconeguda, arxitransitada, investigada, recacejada, escorcollada amunt i avall. I tot el que conté no són al capdavall, a ull fit i cruel de l'eternitat, altre que quatre banalitats aviat apreses.

Així i tot, què? Què m'esborraven? Un crim comès? Un crim presenciat?

Un rau-rau insistent rere el cervell em fa pensar que potser, qui sap... Un dubte arrelat...

Fou el fortuït descobriment d'una por novella? Una horror que ningú no havia descrita encar? No pas que no me'n recordés de mants de crims comesos, i és clar que una sens fi de vists i ensumats cada dia de la vida triomfalment acomplerts per altri.

Per què doncs haver esborrat aquell?

O no esborraren re?

Els comediants a la clínica. Hi havia, infernals, els infermers, sicaris ferris i sense contemplacions, amanits tothora a escorxar't a pleret, si els demiürgs els ho manaven. Lentes primes llenques de pell t'arrencaven ran l'esvalotada carn. I ells impertèrrits, com si no res.

I les gens higièniques monges, anofèliques, xeringaires, lletges marfantes d'epigins (o emmidonats conys d'aranya) que pudien a arsènics, o a qui sap quins altres verins, amb els quals ens n'atapeïen les goles, i ens n'engavatxaven. I és clar que ens n'engargussàvem i, agònics, embarbussant-

nos-en, els disparàvem els pitjors dicteris, i de sotamà aprofitaven elles llavors l'excusa per a tornar-s'hi, i castigar'ns més durament.

Rere uns vidres per a tu opacs sabies que el sotjador et sotjava tothora.

I a través dels vidres que, darrere, tot ho feien invisible, per què, quan, amb la vida suspesa, sense somnis ni pensaments de cap mena, i amb tota activitat cerebral nul·la, absent i escapçada, víctima dels electroxocs, dormies abissalment... T'era allerat llavors de traspassar-hi...? Com si ara els vidres havien esdevingudes fines aèries parpelles que els ulls més penetrants (uns ulls d'insecte vivíssims) del cervell temporalment anorreat podien ignorar?

Recordes com hi veies llavors l'espectacle estrany del perpetu espia o omfalòpter, el demiürg en cap, qui s'hi entaforava sencer l'estaquirot? És a dir, que amb son fal·lus, que havia introduït fins a la rel... havia doncs violat... el propi òmfal de dalt! Un melic soporífic que sempre doncs l'havia hipnotitzat... l'havia ajudat a clapar i descansar... I ara, desagraït, l'havia penetrat!

Omfalopsíquic qui sempre havia estat, ço és, de la molt colta secta quietista qui s'esguardaven les profunditats misterioses del melic fins que no entraven en èxtasi, en trànsit, i transcendien doncs vers la indecent vida mística, i ara...

I ara, malparit, quines brutícies de fer-li!

I quan tornaves a ésser conscient que érets de bell nou al món de les altres realitats potser més concretes, i els infermers et transportaven a la sala on els altres boigs nominals ja no raïen, amb quin pansiment no t'arraconaves, silent i difident, i en presenciaves les esmorteïdes evolucions.

Allò eren aplecs de grues, corbs i flamencs, que xerrotejaven, amb veus agres i enrogallades, i amb lexicons prodigiosament nàquissos i curtets.

I les enraonies més matusseres ni flonges provenien encar dels cercles més engavanyats, prop on no vigilaven, al replà que substituïa el tron on es devien creure que no es plantaven, les enravenadotes monges superiors.

(...)

(*Memòries immemorials d'una ocasió ben aprofitada*.)

Estruç hàbil i ultraviril, andròbol virolat, portant sobre una gramalla amb pler de plecs de mitra diferentment acolorits, l'insuls, l'il·lús, astrònom Lluís em fa veure al seu terrat nocturn, amb molt llarguerut telescopi, les múltiples ànimes exiliades pel cantó del cel.

«*Adona-te'n, gojat, amb quines estrambòtiques (estirabot-iques!) velocitats no ultrapassen incessants un sens nombre impossible de fites ni mollons, ni mèdols ni androne ni vedrunes, al vastíssim espai exterior, i com llurs tentacles disbauxats sempre anagògics (tendents a la perfecció) no s'atansen tothora al divinal pinyol tot-determinatiu, de qui, a mou i manera d'ou que s'espelleix, tot no naix en continuïtat inestroncable.*»

Què hi volies fer? Era un obsessiu. En veia pertot arreu, multi-trilionades d'ànimes ubiques, càndies, menes de volves de neu amb ales angèliques, sallant per les lliures esplanades de l'espai infinit, a la plàcida mercè dels incomptables déus compassius i opiacis.

«Hi ha una relació semblant a la de les coses materials pel que fa als cossos — amb les coses que enduren talment, i els envejosos cossos que es desfan tan de pressa, i això mentre que tot cosa roman enrere, amb coses i cases qui veuen passar generacions de cossos a betzef — i els cossos i llurs ànimes. Els cossos passen mil treballs per a sobreviure i hi ha tedioses vegades que sembla que no es moriran mai, com ara diligències empantanegades que tanmateix assoleixen sempre el pròxim posta, i de posta en posta, van fent, i mai no els sembla percebre del cert, al calitjós horitzó, l'arribada — i les ànimes, en canvi, rai, són un buf translúcid que s'eleva, espurna o flameta que tan aviat has vista com no. Volen ardides, nacrades i egrègies, i 'buf!' Ja han desaparegudes del firmament. Qui sap on s'han ficades! S'hi deu estar atapeït d'allò pus!»

Bulbós bruixot, l'indulgent Lluís feia sovint un hiat solemne, i lúgubrement es ficava a enyorar els anys on érem babuïns, i sempre ens sorprenien els fetus, car érem ingenus i innocents, i no sabíem re de les vastituds sense límits i les multituds d'ànimes estortes esmerçades a mamprendre tota mena de riscs entre galàxies i plèiades i d'altres bisbètics esparadraps sideris, dels quals personalment no en mig capia sinó que eren immesurables, i que qui s'hi barregés no en sortiria sinó boig. Coses així.

En record un altra: «*Les ànimes qui en elevem unidireccionals som com ara supositoris aerodinàmics qui, per vies làcties, és clar, penetrem llisquívoles*

el forat del cul del nucli tou on s'apleguen, fimbradisses, les essencials essències. No cal dir que aquest focus alhora roent i glaçat és d'on deuen emergir, triomfals, les ombres platòniques, de les quals sovint segurament has sentir a enraonar sense capir què foren en realitat.»

Pel fet que no servava cap mena de fe per a soscavar, m'afalagava fins i tot que el savi estrany trobés prou lleure per a instruir'm en aquelles qüestions tan intricades. El cel, vós, quin enigma, per a mi! Inescrutable.

L'amable Lluís, així és com ens coneguérem. No sabia ni com es deia, el bon home. Tothom pel poble li'n deia d'Estruç; em pensava doncs que fos així com es deia de debò.

Un excel·lent matí de primavera, passejant vora sa torre, trobava astorat que portava un paper buit a la butxaca, mes no pas cap dels bocins de llapis que portava normalment! On m'havien caigut? I quina desesperació sobtada! Si no podia escriure les pensades i idees estupendes de mes caminades, em moria d'angoixa. El cap em rodava, el vertigen em segrestava, i m'havia d'arrossegar com un cuc i escriure amb fang damunt les pedres. Un fang adient a la vora del camí, i si la terra era eixuta, un fang de bons pixats. I aquell dia no sabia què fer, i vaig trucar a baix, a la portalada de la torre, i treia ell el cap per una espitllera o matacà, i li demanava, per caritat, senyor Estruç, que em prestés si us plau la ploma per a escriure un mot.

I va comprendre com n'anava de necessitat i com n'era d'idoni, doncs, per a esdevenir un deixeble seu. I així és com començà la nostra profitosa relació.

I així, llavors, quan amb el torrer Lluís, després de les sessions nocturnes, no davallàvem per l'estreteta escaleta en forma de tornavís, i hi sobtàvem i esfereíem mussols, i rats i muricecs, i falenes i gats fers, qui tots partien a mànecs desmantellats, bo i omplint-nos de vituperis i maleint-nos a terrors pitjors, on ens calgués parar molt més de compte, malparits de caldéu, i més rucs que no capçanes, amb compunció, els anàvem demanant perdó, i emprant tota mena de precaucions. Així i tot, llurs malediccions retrunyien en les foscors i ens rebotien als ulls, i circells de pampallugues i polsims d'ales de papallones inexistents ens engavanyaven els ulls, i ens rajaven les llàgrimes com collons de micos despresos llambrescament pels penya-segats de la desil·lusió.

«*Sàpigues, xiquet, que, com la quitxalla gaudeix dels llobins arrencats entre punxes, a la gent gran ens fa goig, com al gaig li fa goig de ganyolar amb veu de roda d'esmolet, de desfermar amb urc la nostra altrament reprimida intuïció per a retre honor, amb verb flamíger, a l'oliosa intransigència de les*

altres insospitades equivalències. Això vol dir que parem la nua esquena als flagells i les flagel·lacions que ensopeguem mentre, impertèrrits, passem devers els ben tangibles graus de les etapes superiors. Hom ens tracta de tocats del bolet perquè ens escapçàvem sàviament de tot residu repugnant de l'ensopida gastada llengua, on els clixés i les analectes 'tabuesques' de tabús assortits i selectes, se'ns agrumollaven abassegadors i perpetus com els pessics i les pessigolles al culs esteatopigis de certes delectables femelles, i de la nostra ranca espatllada trona per tant no prediquem sinó que qui no n'estigui prou content, que es foti. La vida te la prens tal com ve, o tal com ve et pren la vida.»

Ens trobàvem entre els cuïcs i les males herbes al peu de la torratxa, i ni ell ni jo no havíem sopats i cercàvem els llum encesos de les fondes on qui sap si acceptaven els anells de tumbaga que dúiem als dits, o amb quines convincents mauleries del ja ho trobaríem més tard, no els engrescàvem, però els fondistes, amb posats i fila d'escarcellers, deien que no se'n fiaven pas gens, que pintes com nosaltres no ens en quitaríem mai, que ja ens coneixien, típics bohemians adobacossis, maquinyons i esmena-paraigües, massa eloqüents, verborrees, excessos de trops i trancs, espessos venedors de fum...

No hi ha piscar sense arriscar. Sollats i rebutjats, i que a sobre se'ns havia ficat a ploure, amb por d'agafar angines, ens atansàrem com fures a un rebost subterrani, a tret de braç prou allargat, amb permís d'una finestreta, que abstretament, com si no hi som, amb el fil d'un xi, espanyàvem. Fructuosa credença! Hi havia cansalada i formatges a l'abast i en ratàrem una mica (quatre pellucalles), i com ens rèiem mentre fugíem, nit vellutada on ens engatjàvem a refer-ho, car quina aventura sense emplastres, vós, i de més a més si més no palesament aprovada pel mormol encoratjador de les ànimes qui pujaven i pujaven, de continu, abundosíssimes, inexhauribles...

Ànimes beneites, quina felicitat no us espera, magnífiques!

Clapàrem plegats, sense haver agafat gaire fred, i eixuts, torcats totalment amb tovalloles prou tofudes, pelfudes, borralludes... Un son angèlic, sí.

(...)

(*Memòries lacunars de vaporosos passatges.*)

Passàvem esperitats pels carrerons on els esquers execrables de les gerdes seràfiques donzelles, opressives pelleringues exposades com repel·lents gargots abstractes, i que elles, amb llurs estranyes contorsions, feien titil·lar i batre, i àdhuc afaiçonar carotes cavernícoles, i potser amb tot allò havien les noies l'àvol intenció de desviar'ns del camí, i qui sap àdhuc si treure'ns de polleguera i segurament dur'ns al sacrifici.

«*Crus estímuls, nenes, que no ens diuen re. Absteniu-vos-en, si us plau*.»

Tot d'una, no ens sabíem veure els peus sota la flonja neu. Gentils papallones blanques rodaven per les teulades fins que s'hi posaven i s'hi reposaven.

I llavors... Llacunes a la memòria. Cervell restret, extremadament balb, perdut en l'oblidat somieig. Qui havíem raptat i dut en sac boterut al llom de la somera?

No pas cap de les sílfides papallonejant rere les àuries filferrades dels rònecs carrerons estrets, ca?

No.

Sense aflat, cada cop que pujàvem a les golfes on habitava ara el macabre, descansàvem, solcats adesiara per tremolins d'anticipació, fins a recobrar si fa no fa el respir.

Aleshores badàvem la porta. L'encadenat macabre normalment ens rebia amb una mala llet abominable. Els capellans que t'enviava mentre se't volia cruspir et plovien damunt com càustics escatxics de químiques deletèries.

I doncs, què volies que féssim? En presència del macabre, prou era normal també que ens resistíssim qui-sap-lo a ésser'n ingerits. Perquè no se'ns ingerís, fèiem les mil-i-una. Ens rebregàvem com malparits. Érem cucs trepitjats. Érem serps a qui aixafaves la cua, tigres a qui estrebaves carallotament l'orella, llops a qui tolies d'esquitllentes cap queixal...

Avui, tanmateix, ens rebia, el grotesc macabre, somrient i bonhomiós. Molt maula.

Havia fet un dibuix molt carrincló i panoràmic a la paret amb un dels seus ullals de senglar, i ens predicà, imponent:

«*M'he descomptat lleugerament, nois, però diria de dalt de tot d'aqueixes piràmides, quinze o setze milers de centúries piròmanes us contemplen, cal dir així mateix que ben acollonides, car allò que acomplíeu, amb les vostres supèrflues batalletes, ni déu, vós, ni déu. Atanseu-vos-em, canalla, que us em petonegi ben petonejats; us ho mereixeu i molt més*.»

Ens el crèiem, predicador melós, i quan ens havia prou a prop se'ns cruspí qualque coseta o altra.

Els tres hi jaquíem un bon bocí, entre ses llefegues mossades. En Bavós un braç, l'altre una cama, i jo, com era d'esperar, i devia dictar mon fat, cigaló i pebrotets, és clar.

Fent '*ai, ai*' i alhora divertits, davallàvem les escales tot rossolant. Cert que no trobàvem mai res seriós en cap situació. Nats amb el plor, vull dir, la flor, al cul, mai no ens en passava de debò de prou grosses.

Per exemple, ran sa ferramenta, fins aquest matí gloriós, prou sovint assolíem d'eixir-nos-en com desfiles. Eren ses dents no pas del tot serrades; hi havien escletxes, i millor, congosts, entre llurs piràmides totes de vori, i hom, llambresc, se n'aprofitava, cuquet ull viu, jugant-se-la amb experiència i perícia.

Ara ens dessagnàvem a baix, i haguérem de cridar i tot l'ambulància. I ara els explicàvem als cirurgians si fa no fa com ens nafràvem, i qui no ens ho fotia.

No crec pas que s'ho empassessin sencer. Uns dubtes veies que se'ls bellugava, belluguets, als flagel·lis del capdavall dels molt sensitius fiblons, car eren, crec, desproporcionadament desenvolupats insectes... Del gènere, diria, pobre de mi... Del gènere mosca.

Sobrevivíem, però, això també, naturalment.

Plàcids, laxos, no gens extemporanis, havent omesa dins els nostres furs íntims tota temença, àdhuc els bessons dels ossos ens sabien que ens en sortiríem — potser amb crosses i cabestrells, i garrells i carranquejant — però res. Allò què era. Petites desfiguracions que ens feien encar més interessants per a un públic quadriculat... Un públic tan mesell que feia cagar de veure'l.

No sé ni per què, beneits, ens en curàvem mica.

(...)

(*Memòries intermitents de llocs inexistents*.)

Passejant amb l'àvia, les percebíem, encantats. Agenollades a la vora del riu, les bugaderes ens mostraven, molt atractívoles, llurs guerxinaires rosetes.

Prou pensàvem que allò calia! Allò calia al món. Ningú amb jou ni absurda tapadura. Equalització. Harmonització. Tothom igual i harmònic, silvestre, natural. Oi que sí? I tant!

Cada individu al món mundanal prenent exemple de cada floreta al camp!

Cada floreta, vós, un sexe exposat a la llum sense vergonya... Com caldria que sempre fos amb tot i tothom... Totjorn ben amanides per a la pol·linització, o expulsant pòl·lens, o pol·lucions, espermàtics...

Tot vitet — màgic saurí qui tremola d'anticipació quan s'ensuma prop la presència de qualque pou ben moll de cony prest a brollar com la natura mana. Aiguaneix procreador.

I res, ja hi som. Això fora de debò viure. No fotem. És clar. Oi àvia? La raó que tens, minyó, la raó que...

Sexes doncs tothora exposats — única faisó d'assassinar degudament i d'arrel els desigs impurs. Car quina profanitat de cometre ningú tapant conys i rosetes — *encaterinadores floretes del cos!* — i ai, per extensió, atès que hi som, àdhuc tota mena de '*collonodamenta*' — arrugats fruits pènduls que també són fills de déu, no fa?

Espasmes de desdeny se'ns barregen vult amunt, i ens assalten a la gola gratacels de basques ascendents i accidentades només de consirar-hi.

Ignars puritans contraris a l'existent! Conreant assíduament angúnies i misèries. Vivint pèssimament als inferns imaginats per llurs fètides caguerades de liquats cervells. Uns cervells fets melmelada verinosa que es deleixen per a enganxifar'ns en llurs xup-xups de repulsiu brou de bruixot.

Bruixot boig qui tothom qui es plauria mai en re, ja ens el condemnava a beure's la tassa de l'eternal tortura!

Llurs tarannàs grinyolen massa. Per comptes de pujar llurs plançons com si fossin bípedes tortugues, armats amb feixugues vestidures d'irrespirabilitat palesa i acarats tothora contra allò que és, això haurien de fotre. Com fotíem a ca nostra, clatellot i arrambatge als mainatges oratjosos qui, quan no fa gens de fred, pretendrien amagar's les parts meravelloses!

Que n'aprenguin, o fora! De vosaltres, ens en desdiem. Desheretats. No sou nostres.

Ens neguem a reconèixer'ls. Prou, s'ha acabat! Només hi volem persones sanes. No som fantasmes. Fantasmes no n'hi ha. Imaginacions de boig. I els boigs a can boig, no pas a ca nostra. Au!

Si ens en surten gaires, de bords com aquells, gitem-ho tot a mar, i barca nova. La família morta. Ja en farem de bones i legítimes, novelles de trinca, i ben adequades a la natural closca de nou; la closca de nou real, on nasquérem i ens morirem, organismes nus com hi arribàrem; no pas la podrida closca asclada inventada pels monstruosos afolls emmalaltits sense remei.

Dels criticaires al sistema, n'estàvem fins al capdamunt. Ja no en toleraríem cap més, ni l'àvia ni jo.

L'idoni Dionís ens saludava: «*Estigueu (i sigueu si pot ser) bonets*.»

—Ah, Dionís! Tu te'n deus entendre. Atura un instant, vols? Et volíem demanar si ens secundaries si presentàvem al comitè la proposició que qui no vagi despullat al falansteri, si més no amb les parts molt púdiques totalment paleses, sigui expulsat sense més romanços.

—Què voleu que us digui? Jo i la dona ens ho pensàvem l'altra nit. Carallotament, sostinguérem, nos amb nos, que si cap parer havíem de tindre sobre l'afer, érem doncs del parer que, si per qüestions de tendències estètiques, l'individu concernit es volia mig cobrir, endavant; ara, o bé el cul o bé el davant, però no pas ambdues partions, ca? Allò ens semblà que belleu fora el dictamen més just. Equilibrat. Sospesant la situació. Anivellat.

Quins plepes! Timorats! Només amb el cul i el cony (o l'altra cosa) enlaire som sencers i no som esclaus!

Te'n recordes d'on veníem? Horrors sens fi, incessants.

Escamots de brètols pirotècnics ajudats per químics tanoques edificaven, amb els colzes, voraces tempestes i rebomboris estructurals sorgits d'intestinals itineraris alterats i d'altres esquinços als budells, i al torturat li bullien les entranyes, i s'enfonsava, moribund, en amples panoràmiques al·lucinacions on exèrcits heteròclits de cadàvers policroms amb mortalles per banderes se li passejaven per calitges vellutades de carmí.

Hi havia llangardaixos prenent el Sol entre els basalts, i dels cims de la carena la insigne franctiradora, la gorgona Medusa, no se n'estava d'assassinar de trast en trast qualque drac volador de tall pterodactilià.

Les bombes esclataven al cel i el cel replicava esclatant. Tot esclatava i l'ou era xarbot i covarot, bòtil, nial, estrafet i inviable, i allò dels monstruosos humans s'havia benauradament acabat.

I aquell dia mateix jo mateix, vestit amb vint-i-vuit botons, tot passant, m'havia guipat de cua d'ull el visatge a un dels miralls dels baixos del gratacels, abans de filtrar'm a la gàbia d'un ascensor, i, al raconet, certificava: «*Te n'adonaves, oi? La imatge de la veritat. Heus ací algú qui no s'amaga, qui no es pot amagar, perquè, proverbialment, amb la cara paga, pobre. Exemple típic. Un homenic sense caràcter, amb cap mena de tranc per a re. La seua màxima, i segurament única, proesa, la de passar el dia i empènyer l'any. Amb els nervis primets i vius, i a nu; hipocondríac, tot tothora li fa mal, o una partió o altra del seu cos hipersensible, assaltat tostemps pels sorolls, les flaires, les clarors, les foscors, tant se val, les pors, les pors...*»

I el gratacels esclatava, i totes les disfresses se'ns cremaven al cos, i els cossos eren coixinets roents d'engranatge arruïnat, i a tothom les claus de les cases i oficines inexistents se'ns encastaven als pulmons, i les onades de foc pujaven fins al rovell de l'univers i, enfitat amb els focs, el cor de l'univers esclatava a fragments, s'escapçava pertot arreu, el costellam del varengatge i els trencanills trencats en escruix, i l'univers mateix veia la seua viabilitat de continuació molt costeruda, i entrellucava entre denses fumeres negres que ja no venia d'un pam i cap dels alçaprems de control havia sobreviscut a la fosa generalitzada de tots els minerals, i s'acomodava a l'anorreament i es deia que quin batzac no es fotria, definitiu!

Fou llavors que els quatre escarabats qui encar raíem per aquell altre món fundàrem el falansteri i ens prometérem conservar'ns concos i conques de per vida. I ara vindrien els fementits tapaculaires a demorar'ns l'accés final a la perfecció! Voldrien absurdament tornar a instal·lar '*modes*' i miralls que reflectissin els neguits i les misèries de les obligacions '*societàries*', i calgués

de bell nou fotre cap cas dels '*què dirien*' els veïns. Fastigositats inacceptables!

Això, aquest trenc, ja t'ho diré, és insargible. Que aquest doncs sigui l'encàrrec, l'objectiu ineludible. A burxada de forca i cop de gargall! Avall! Expulsats! Les façs de prunes agres, els tasts als llavis amargs amb escreix, mes allò que cal fer és fa, i prou.

O ells foten el camp o el fotrem nosaltres. No hi ha altre remei... Ni lletovari ni giripiga. Ni opopònac ni femta de lluert. Ni nitre ni vidriol ni antimoni. Ni tutia d'Índia, ni os d'astor cremat, ni mirabolans rulls en melmelada... Ni...

—Afanya't, nen, que farem tard.

—Ara us vinc darrere, dona, àvia! Hom fa ço que és capaç de fer. Amb tota la bona voluntat. I amb les cametes més curtes, és clar que...

(...)

(*Memòries d'antanyasses on caçant com bolets corones fullades de llor et foraviaves*.)

Hom es prem qualque boirós defecte novament aparegut en lloc privat, provocat segurament pel fàstic i l'oprobi recents. Bo i aprofitant l'avinentesa, pler de xacres deuteropàtiques se l'hi afegeixen. Havent-hi entrat d'estranquis, fan trenquis de cada escabrosa andròmina somàtica que en la foscor se'ls fot davant.

Què fa el pacient? Els ofereix abjectes compliments amb quequeig d'insecte. No els blasma pas gens. Xacres dilectes. Ran cap blasme que els adrecés, quines rancúnies no se li rebolcaven i li'n rebotien? Ep, com si cap blasme fos greuge irredimible. Però ja coneixeu les nafres. Volen tota mena de servilismes i miraments.

Tornant dels jocs, son cos de pancraç és un tòtem corcat amb taques, equimosis, i d'altres píties pífies, i què hi farem? L'edat s'ho porta.

Era un dels cosmonautes estòlidament enamorats amb inexistents semàfors i amb fictes monjoies entre la runa irresistible d'un univers arruïnat.

Manobres anòmals, quan aterraren, ploramiques i furiosos, poixèvols i irritables, hom els diagnosticava no pas mal cardats, no, ans mal cagats. Això, malcagats, malcagats. Amb un mal païdor, què hi vols fer? Amb un budellam tan xerec, amb pòlips i com pops, i filandres com calandres, normal que remuguis de continu. Mal de cap el ventre ho sap. Mal de ventre cagant es tempra.

Hom se l'enduu, cabestrejant, amb tendrums i sangs gens negociables, al lloc obscè. Ningú en òrbita no el critica. Qui fora tan grotesc i desgraciat d'ésser en aquesta avinentesa gens ultracrepidari? Ço és, cap mirmecòleg lligamosques qui critica allò del qual no en sap gaire, o no gens? Quan l'heroi es jugava la vida tractant de destronar aquells brètols antropòfags de vells campions? Fora un menyspreu calamitós. Una vergonya per a la nostra nació.

Me'n record de jove que érem molt més agraïts. Eren dies de festa. En cerimoniosa gatzara, per als nostres herculis estrenus pancraços tornats del pancraci, tant morts com vius, alguns amb caps monstruosos i novells rars creixements, i d'altres gairebé intactes mercè a llurs esplèndides carnadures, fèiem fer una processó triomfal dels típics tres tombs (sense que tampoc no calgués a ningú pagar cap vectigal) i els enriallats de les vores els llençàvem a la rampinya diademes entrellaçades amb maragdes i robins.

El risc els la portava fluixa, i com s'hi llençaven, ells, com si portessin aclucalls o pitjor, com si no hi veiessin de cap ull. Com si havien de pagar un deute peremptòriament, com si els hi anava l'ànima, urgents escaiences terminis que vencien i era l'hora de la veritat. Àfobs i apandres — sense pors i amb els sexes en plena vigència — i amb aplom d'ilota (o d'idiota, tant se val), se'n plevien amb vatua quina endreça, tu! Ni quin acumen, els murris! I quins imprevists eixarrancaments, i quines anfractuositats o mossades sobtades a llurs cossos encetats pertot arreu. Allò era pitjor que la lluita al pancraci mateixa, i els parroquians com hi xalàvem!

Retiràvem els morts amb un cert respecte, tret que no sabíem on ficar'ls. I esclatava la tronada i volíem arrecerar'ns i arrecerar'ls, i no trobàvem millor lloc que aquell antiquíssim cenotafi que s'esqueia que ens aparegués, pujant i pujant, esperitats, apressats per a finir amb les sonades celebracions, com qui diu providencialment. Hi havia dins un vast tresor d'ambres i de barrocs joiells molt primitius, força atractius. Algú de naltres se'n volia endur, i li cridàvem '*anatema!*', i hom l'occeix sense emetre badall ni esgarrifar's conspícuament. Ben merescut s'ho tenien, ells i llurs banals goludams de

tifeta, hom se n'atipava. Quant a nosaltres, cap blasme per a qui, escalfat, osta noses, ja us ho diré.

Els ambres portaven tots, meravellosament ben estotjats, extremadament diversos exemplars dels habitants dels mons anteriors, i ens vèiem constrets a acceptar la noció, un si no és esborronadora, que es tractava dels nostres avantpassats més allunyats. La collita era superba. Què en faríem? I sobretot què faríem per a coldre'ls prou, els nostres cars avantpassats? Hom d'una esgarrapada aboleix el cenotafi com a tal, i molt salutíferament colpeix amunt i avall, i amb quatre blocs monumentals hi fa rebrollar un temple amb tots els ets i uts, amb, al bell pinyol, l'estàtua escultural de qualque molt atlètica deessa, molt popuda, cuixida i culuda, d'aquelles qui nogensmenys, com cal, amb horrible severitat i enlluernadora serenitat, espaordeix el personal més o menys ofensiu o nociu o massa voraç, i no gens mai se'n compadeix de ningú qui en violi, com dic, el recinte, o (encar menys!) les putarretes temptívoles vestals qui només tenim dret a cardar'ns els areopagites de la selecció, un altre respectabilíssim vesper de prohoms, en aqueix cas els molt pregons devots antics membres del gremi dels cullerers. Va com va. Els cullerers avesats a les fustes ni materials més nobles, i per això, segurament, els més votats i encomanats a complir els honorífics càrrecs de la funció.

Àrbitres severíssims qui sotgen tothom tothora rere les possibles infraccions, i els suspectes fitant-los als ulls fins a escorcollar'ls els arcans més abscosos del meló.

I heu mai considerat prou profundament la importància cabdal de certs queixals? Com ara els queixals del seny? No us heu demanat mai d'on ens ve el seny? Dels queixals, és clar! I us demanaríeu, '*home, i què passa si són corcats?*' '*Seny corcat, naturalment*', us responc! Entesos? Ho veieu? Enraonant, tothom s'entén. Tothom s'entén, és clar, amb la condició que tinguéssim bons i ben nets queixals del seny. Per això rebutgem de males maneres tot pelegrí qui s'arribi al temple i, havent-li primer que no re examinada la ferramenta, el trobem naquis, ens sembla que no fa prou el pes. Apa tu, doncs, i fins ara; a escampar la boira, noi. No volem espècimens lloques ni sems ni fràcids, ni xorcs ni bacius, ni espiant per les targes. Amb aqueixa carta de presentació vostra, sempre fareu massa tard a tot arreu, la vostra palesa demostrada roïndat no ha remei, torneu-vos-en a la closca i no ens torneu a néixer, si us plau. Els vostres sanglots de vida, no trobem gaire versemblant que gaires catàstrofes s'hi atansin. Amb quin pànic no us tornaríem a tol·lar, banda de camàndules! Cap mena de plaer, orgue escanyat.

Tots els corcats de queixalera exiliats per decret de la Deessa dels Ambres a l'illa de les tombes brescades o amb milers d'ulls. Ulls com ara càmeres

amfisbenes, amb caps ben vius a cada cap de llosa, que se'n recorden de tot, del que passa part davant i part darrere, i que llavors ho repassaran tot a l'hora de retre comptes. Així que vigileu, capsdecony! I no ens hi ofenguéssiu els ocells ni ens hi escarníssiu les boires roineres durant el vostre breu estatge abans la mort. Orfes de pàtria i d'església, i per tant carn de canó, us seran, això rai, proporcionades pistoletes perquè us anéssiu pelant amb els tret adient a frec de roba, i hauria tort, greu tort, qui a l'illa sacra, per comptes de fotre-hi molt patidora penitència, s'hi s'empingueix, ço és, s'hi engreixa, i compta d'esquillar-se'n, del prèmit darrer de l'anorreament més vergonyós. Davant la nostra rastellera de faristols amb els salteris de rigor ens veuríem constrets a cantar-vos les quaranta. No ens provoquéssiu, capsdecony. No ens vinguéssiu amb complicacions que la ràbia i l'enveja de destrucció ens puja fins a la coroneta. Advertits. I apa, fins a una altra.

(...)

(*Fragments de memòries et tornaven, incisius*.)

Les muses se'ns asseien, magnànimes, amb nosaltres, els genis, al galliner, per a millor copsar l'estat de la qüestió en el complet escenari — que incloïa, és clar, els altres enzes asseguts o drets als rengs de més avall — de l'espectacle mundanal.

Allí ben assegudet, em sentia honorant la memòria de mon padrí, prenent-me uns quants de cacauets, com cada dia ho faig, com dic, amb dolç enyor, i amb un tast de felicitat, durant tot el venturós moment que em pren de mastegar'ls meditabund.

I davant l'espectacle, amb simis savis representant, amb titelles calats sàviament entre els dits de llurs peus, les escenes més autèntiques de la vida nua, et posaves així mateix a cavil·lar que quin paper més pèssim ni deplorable no fotríem (més i tot que no ara!), sense el lleuger esmalt d'allò que en diem la '*civilització*', és a dir, essencialment la cultura.

Cal accentuar el vernís de la cultura per a assegurar una minva de l'animalitat d'aquells patètics animalons qui integren els desgraciat subgrup animalístic apellat '*humanitat*', addictes fanàticament sobretot al gran gest idiota dels

més idiotes de la societat, i mai a les grans raons dels gran filòsofs estorts de tota merdegada religiosa.

I si són addictes a la imbecil·litat eclesiàstica és perquè els animals humans més animals volen ignorar les realitats. No fan cap esforça per a aprendre'n les veritats.

Massa terrorífiques, certament!

La gran filòsofa del Canyeret, ma mare, ja m'ho havia lleixat clar de bon principi. Quan de petit, acollonit per les bestieses clericals, li demaní, massa impossiblement confús, què em passaria de debò si em moria, em digué: «Si et mors, t'enterrarem.»

—I en acabat?

—En acabat de què?

—En acabat que soc mort.

—En acabat que ets mort, ets mort. Quan amb el punyal de la cuina talles el coll a un pollastre, el pollastre es mor, i s'ha acabat. No sé quin savi català (aquell qui va escriure les '*peces-peu*', que foren censurades pels malparits capellans feixistes, mes que foren traduïdes al besançonès per n'Arseni Lopí i Pi, amb el nom de '*pié-pièces*', i tingueren un cert èxit a parts del país veí, i eren petites peces per a ésser representades exclusivament amb els peus, i els interessats hi gaudírem qui-sap-lo), doncs bé, fou ell qui va dir una vegada, amb tota la raó, segurament, que tots els maellers (els boquers) (els carnissers) eren ateus. És clar, prou veuen cada dia que treballen què '*passa*' després que els animals són morts. No passa re. S'ha acabat. Sempre s'ha acabat i prou, per sempre.

Al teatre, les aberracions lumíniques ocasionades probablement per les negligències atmosfèriques del moment, desvirtuaven la puresa virginal de la representació. A la fi els llums feren definitivament figa. Alguns d'entre naltres, els més poètics, i romàntics, no cal dir, davant la frustració d'aquella mena de cofí de figues confitades qui érem el públic pres en conjunt, sanglotàrem opulentament pel trist traspàs doncs de tantes de figues. Dalt de tot, el govern de la nau teatral, d'alguna manera, havia dinamitada la sessió. El teló trontollà avall, i endavant, tothom partírem vers les foscants teranyines de les llambordes tardanes.

Com peixets acabats de descloure ens esvaíem tots plegats vers els xibius més dispersos. Les multituds no ens eixamenàrem pas com s'eixamenen de cops les xarxes, i aviat no hi ha qui qui les destrïi, ans ho férem estranyament '*civilitzats*', perfectament vertebrats i sense empentes ni torcebraços ni amenaces. Ningú no t'escanya de trascantó. I de tants d'homeis prevists per a aquella altra nit ciutadana no se'n materialitza virtualment cap.

Com jutges beguts, els ibis feien l'orni per les voreres. Cavalcant en somieig els rudes quers de vora mar, els xiulets del vent t'acoltellaven les orelles. Fragments de memòries et tornaven, incisius, a clavar't llurs ungles a l'esment, de cops vociferant-hi amb les taciturnes distorsions de sergents de camp d'extermini en esdevinença d'huracà o de no gens afeblit cap de fibló.

No trigares gaire a albirar l'estimat port de la llar de la teua adolorida infantesa. La filòsofa t'hi havia preparada l'adorable truita rodanxona. T'hi llençaves com al vesper en eixir de la bardissa on et perdies entre punxes i queixals de furtives salvatgines, o exòtiques feristeles ans anc no copsades pels encontorns. Amb briu i braó te'n desempallegues amb quatre heroiques, ecoiques, mossades. El mirall esternuda amb escatxics que t'enxampen de gairell.

Amb quina abjecció no et rets humilment a l'enemic... Tot i que saps que la retribució que et cobraràs sense respit, quan, fet esclau, no trobis que l'has desgastat prou, et garanteix el triomf ulterior. Com se't marfon abans no sucumbeix a la realització del seu fracàs absolut! No cal que el remoguis com cap sollat rebuig a cap clot gaire allunyat. Ja se't remou tot sol bo i tornant obedientment al clos, amb els altres animals destinats als ateus escorxadors. Allò te'l remou de soca-rel. No en roman ni pellucalles per als pardals.

Gojat somiós esdevingut a la llarga somnolent t'ajoques com qui va jova, cos amansit destinat a raure, tu també, durant una eternitat al buit sens fi del no re. Tanta de negació per a afirmar't de tant en tant, quin fat més repetitiu, pleonàstic, insistent, redundant.

Sempre t'ha rodat en rodó, carrutxes amb dues de les rodes encallades al fang de la incomprensió del món tal com roda. Rodes dins rodes dins rodes... i així fins a la infinitud.

—Mama, i després què?»

—S'ha acabat, nen, s'ha acabat. Tot s'acaba.»

—Doncs sí que...!

(...)

(*Memòria d'un malson que mai no mor*.)

Quequeja meticulós i insistent l'ocell quec — un picot anònim — qui insistent et pica el cor.

Quan comets un crim i n'acusen altri, i el jutgen, i tu no dius re... I el condemnem, i no dius re... I el sentencien a mort, i calles... I l'executaran, i què fas? S'ho mereixia? I tant! Amb escreix! No n'estan prou contentes, les autoritats, de tindre una excusa tan bona per a treure'l de la circulació. Car prou era una altre típic '*fètid tifeta*' qui '*rere el lucre infecte*' havia comesos mants i mants dels pitjors crims, sense que mai no el poguessin enxampar... És clar que, però, no pas aquest crem, pel qual el condemnem, i que tu saps perfectament que cometeres... Te'n recordes fil per randa. No ho oblidaràs sinó quan perdràs la memòria, o el cervell, o la vida, tant se val. La qüestió, però, sant tornem-hi, encar és la mateixa: Què fots? Què fas? El salves? Per què? Per què no?

Caus en melangia. Tip de tantes de balenes de neguit que t'has d'empassar, sobretot durant les nits. On portes la consciència? O l'ètica? O un mínim de dignitat? O el com se'n digui d'integritat? Tot això, ho deus portar penjant leri-leri d'una xarpa, oi? O en cap cric baiard, tota virtut alhora malalta i moribunda?

Mos cognoms són Quelcom i Quelcom. Ara em teniu perfectament identificat. Denuncieu-me, au! Car me n'estic. I me n'estic. Sempre me n'estaré. I crim que cometré serà ben comès. Car comès contra l'ubic fètid tifeta.

—No siguis mai fètid tifeta rere cap lucre infecte.
Per quatre raïms, qui s'hi matava? deia l'enraonat guillot de la faula.

—Si no ho pots haver, te n'estàs, i en paus.
No ha passat re, un altre petit desig abandonat.

—Viure és abstindre-te'n tantes de vegades com calgui.

—Allò que cal, silenci, calma i llunyania.
Tranquil·litat, repòs, monotonia.

—Això és viure bé: en harmonia.

—Si mai senties propagandes propagades...
D'espetec esdevenies sortosament sord.

—Tothom que sentis esgargamellant-se ja saps d'on ve i a què.

—No cal escandallar-hi gaire.

«*—Ens vens a tondre, catiu! Ull viu!*
Només qui us ignora sobreviu.»

(...)

(*Escapçalls d'irrellevants reminiscències que et venien, funestes, a l'encop*.)

Emblava furtiu el luxós greal de qualque altar o altre, i me l'enfonyava, com pardalet enfredorit, a la sina, i immediatament els macròfags i d'altres patògens se'm fotien a parir, i els becs esmolats de les dolors abdominals em crucificaven.

Em consumeixen, corrosivament, mantes de sobtades malalties, i mos òrgans, adés tan apoteòsics, ara aixequen tol·le-tol·les de revolució. Erts, alerta, es disposen, geniüts, a restablir'm la salut alhora rebutjant el maleït, diabòlic, corruptor, intrús.

Així, veig tot seguit l'arcaic got disparat enjondre, tramès tot sol a dida, ben lluny, com repulsiva gitarada d'un orxegós cràter de melic.

Tornat a casa, em prenia l'episodi amb filosofia, em bevia una tisana, em ficava còmode.

Introspectiu, el meu força sovintejat auto-escrutini, té la virtut de nodrir'm la il·lusió que la ja meua immensa saviesa, augmenta considerablement.

Complagut, m'adormia a la cadira de braços, i se m'envolava el cervell transformat en tórtora i viatjava entre xufleres i peònies, i se m'omplia de dicteris i aforismes, i pujava i baixava a tall d'esglaons els espòndils de l'espinada sense prendre cap drecera, i conclusiu com el veredicte de la clepsàmmia, m'assegurava, de retorn, que tot mon món romania en ordre.

«*Quan et despertaràs, veuràs que tot hi era lògic, i que re no podia pas ésser-hi altrament que ja no era. Tranquil, doncs; ets déu de tot ton panorama. Res no pot ésser altre que com tu disposis, oh, tu, perfecta nostra divinitat. Albíxeres!*»

Després d'aquest col·loqui hilarant amb el meu cervell, he tornat a visitar el rebost.

No hi ha plaer com el plaer del rebost ple.

Som els del rebost robust, i ens mereixem tots els plàcets.

Mon cervell és una mena de romà robust, un patrici forçut, d'un apetit gens comú. Tothom qui tenim la bona teca assegurada, som els amos del món. Ben tips, i eupèptics, tota la filosofia que segreguem no pot pas ésser sinó ben optimista.

Som solars. Amb la nostra clàmide blanca, i al damunt la túnica blau cel, ens sabem salamandrins. Salamandrins.

Sortim estalvis cada nit de la foguera caòtica on Apep, el maleït déu-dimoni, golut i serpentí, de les nits, no ens vol ben rostits.

Pugnaços com ambigus embrions, ens debatem la nit sencera amb l'enemic.

La '*duat*' és el reialme d'Apep, el malparit, és l'indret semicircular del trajecte traïdor i perillós per on Ra, el déu solar, no ha de passar, de ponent a llevant, per a tornar a aparèixer, benèvol i beneficiós, havent desconfit el malvat qui vol constantment tot apagar-ho d'una puta vegada, i hi insisteix, com dic, infatigable, infal·lible, nit rere nit.

Quina contínua batalla! Més val anar-hi ben nodrit! Per a no perdre-hi forces, i caure-hi esvaït!

‘*Duat*’ i ‘*duad*’ (el torrent, regit pel rei-riu Escamandre, que s’enduu tots els morts) van de bracet. Es tracta de conduir els cadàvers a llurs despietades sessions de justícia, on et pesem, mort impremeditat, en unes balances per a figues i panses, les mancances i recances de la teua ànima. Ànima, ànima!

Lloc d’esglai continu on com més acomplits hi anem, millor, tu.

«*Bons aliments i tranquil·litat*», fórmula màgica. «*Menja bé i caga fort, i en surts viu després de mort.*» I tot.

Sense el déu Sol, el lluminós, ens manca la llum i les llums (del cervell). No hi ha vida que valgui.

I al contrari, amb el Sol, si ets prou lògic i ho dedueixes, tard o d’hora tota vida esdevindrà encesa, i el resultat (atès que en resti cap) re altre que cendra morta.

Salamandrí, vulgues-te’n tu també!

Mentrestant, tant se val qui guanyi a la fi, si Ra o Apep, beguéssim i mengéssim tanmateix, nosaltres que podem, i com els déus victoriosos prou no ens recomanen, i àdhuc i tot sovint no ens manen.

És divertit veure’ls, a l’Olimp. Quins esclats de rialles i riotes! Els divins embriacs qui finalment s’ensorren. «*Qui s’entrompa, s’estrompa*», fa, amb raó, l’altra dita. Inapel·lable.

Em recava que m’endormisqués. Una patent compunció d’haver romàs tantes d’hores assegut passejant-me amb la nissaga sencera darrere meu, o al costat, llurs estoiques petjades ressonant com les d’algú qui s’atansava a la porta i sense trucar n’assajava el pom.

Pensava que jo rai, tanmateix, prou ca meua la protegeix... Quina és la divinitat qui munta un drac de foc, amb vult d’ocell (o de serp amb bec ple de dents), i amb les dues mans serva, a tall d’estreps, els peus del déu? El déu Vixnu, és clar, el protector, damunt Garuda, la sacra bèstia sempre vigilant i presta a defensar’l, i a defensar’m amb tota la família.

Algú em tractava de lladre? Algú m’ha jaquit, al peu de la porta, damunt el llindar, una capsa. Si l’obres, veuràs que conté el greal criminal. La nota hi diu: «*Fes-te lliurar un préssec a la garjola.*» Com filferros, circells obstinats de por m’encerclen. Baus i costelles del buc de la carcanada cuiden petar amb

la tremolor que m'ha agafada. Un perniciós xiuxiueig epidèrmic em retreu els excessos que engreixen.

No voldreu pas que torni enrere? Que re-esdevingui aquell drapaire tronat de mos anys joves? Tentacles deteriorats em surten com rellucs de ceba. Col·lisions de cèl·lules em foten guitzes a betzef a un fetge que em batega i s'eixampla amb cada batec com si volgués, abastar, atènyer, mantes de dècades properes.

Soc reclòs en estreteta cambra fosca, amb una espelma servada per un dimoni. Les ombres paral·leles del dimoniet i el seu assistent, qui li rau tothoreta al costat, em fan veure galivances a les parets grogues-rovell. Quin ventall de fantasmades!

Un peix camuflat i emmordassat, nedant àfon pel lleig groc-rovell, em mormola al·legacions amb simbòliques vàlues. '*Obiter dicta*' que em comuniquen il·lusions fal·lacioses. Crec que aqueix aplec de monstres han descoberts sinistres indicis en el meu capteniment que demanen, ras, un plec de represàlies.

Em beuré, si endevín la via que duu a la cuina, un altre aixarop de ginseng, panacea indubtable.

Quina altra divinitat m'hi mena, gronxant-m'hi, en còmoda petxina al traspontí. Duc, agraït, orquídies i tulipes per al pilot. «*Tasca magnífica, capità*», crec que li dic.

Aquesta nit, les llavors de la vergonya, ans els de la nyonya són els que germinareu? No pas?

M'he ficat al llit, havent desapareguts tots mos àvols enemics, absorbits per osmosis adients per les parets d'esgrogueïda sedega calç.

Amb ulls clucs, ben segellats, cap al·licient per a cap altre mític ninot de voler-hi penetrar. La capsa del crani n'és plena de gom a gom. No s'hi cap, carallots. Proveu-ho d'avui en vuit. Qui sap si potser...

(...)

(Miscel·lanis cassigalls de records desats a escrinys de mal badar.)

De trast en trast, la vida se'n va a cagar i torna, per a tots nosaltres, àvids, amb un gran palter servit amb una plàtera d'argent — o potser de llauna rovellada — segons — tret que tant se val la plàtera — la merda és sempre la mateixa. Elixirs d'execrable excreta.

Mentre vius — en el neguit irreparable del viure — rompen amunt, com ara per gitarada de volcà, alhora les pèrdues i els guanys, i llavors, amb la teua mort, per sort, tot balanç és un seguit indefinidament pla — en un equilibri perfecte.

No sé pas per què ningú s'hi escarrassava rucament tant! Tants d'entra-i-surts de clown inconsistent!

Tot és la sort del néixer. N'hi ha qui neixen immensament traçuts, i d'altres qui naixem sense cap traça. Que què hi farem? Re. Què vols fer-hi? De tota manera, tant en un cas com en l'altre, hom es fa fotre.

Això per a dir que tantes de memòries, sobretot les dels anys joves, els anys d'acció més directa i de sensacions que més t'impressionen, i que — penjarelles i penjolls que sobrepassen de vegades els mal tancats calaixos al cervell — ressorgeixen, sovint aparentment intactes, fotent a tort i a dret patètics — o brutals — cops de colze per a fer-se un lloc a l'atenció del teu cervell, tot d'una estranyament estimulat, sense ni com va ni com ve, és a dir, perquè sí.

Pacífic i bonhomiós, de cops els dones accés lliure, i àdhuc, a llur tèbia bassa t'hi rabeges, i d'altres cops, en escaiença no pas rara d'irritabilitat, amb el raor de la inexorable intolerància els tols la nostàlgica collonada.

'*Vols callar?*' Els dius. '*Saps què? Ja ho trobarem!*' I en fuigs.

I ajornes la impertinent reminiscència. D'altres treballs t'ocupen, més urgents, i no et roman prou estona llavors... per a perdre'm en les bretolades dels brètols de la Bretolàndia que són els records de les incertes llunyàries.

Nyaps monumentals que se succeïren ça enrere, en èpoques tremendament antigues, cert que et podrien fer riure com un babau qui estreba mandrós els membres, a tall de gat tip, a l'escalf i en la pau de la llar — m'estic referint als

instants vivíssims de quan érets a la gàbia dels folls, o dels penellons i les tovors i les tendrors de la glaça quan t'expulsaven, les nits d'hivern, de casa, o les dues passatgeres aventures amb els homes disfressats de dona, o els fums dels incendis sospitosos, o les dispèptiques malalties, i les dones amabilíssimes amb llurs peixos bullits i pomes cuites...

Penjarelles, en dic, dels calaixos mal tancats... No dic pas que no faci de bo, de cops distrets, refocil·lar-s'hi, detenir-s'hi i xauxinar-hi, assuaujat d'allò més.

Tinc una flaca perceptible per als records agradables. En el fons, tot i que sempre hom m'ha titllat de melangiós i pessimista, anc no queia de debò a l'abís definitiu del suïcidi. Massa por de perdre peu en la realitat. Ni que la realitat sigui somiosa com la meua. M'hi complac, somiant despert. («*Som-hi, som-hi; somiéssim, somiem!*») Al capdavall, és molt millor que no viure sense somnis.

No et vols altrament ni àvid ni cobejós ni avariciós ni gelós ni envejós, ni ambiciós ni re. Et vols, al contrari, re — vull dir, no re. No re i vivint-hi, al re que és tot. Al tot que és no re. Segur que tu ja t'entens.

No pas que em sàpiguen greu ara les hores despeses amb les deceptives escoles de la ximpleria que m'agafaren de moda mentre era jove. Els períodes transitoris d'immersió en el marxisme, el freudisme, l'existencialisme...

Ara, aquelles hores sempre foren menys profitoses per al meu ompliment que les hores de somni, o àdhuc, ni caldria dir, les despeses en les ficcions dels derivatius bons escriptors de l'única escola acceptable. La d'en Xopi, naturalment!

La d'en Xopi i els darwinistes. En l'essencial, ja estava tot explicat de mig a mig feia un bon tros.

I amb les delitoses ficcions que n'extragueren, per esmentar'n tres dels màxims, en Txèkhov, en Henry James, i en Thomas Hardy.

Car, altrament, quines rucades no segregaren els Hegels i els Heideggers, amb llurs diabòliques convulsions lingüístiques.

I ara pel que fa a les escoles dels disbarats.

La lluita de classes, deien, pàmfils. No hi ha d'altra lluita que la de la supervivència. I de classes, què dius? Només n'hi ha una. La molt restringida classe grossa, la de dalt de tot. Sempre la mateixa. La qui comet impunement i

de continu els crims més grossos. La dels qui pugen com bromeres fastigoses, o cagallons balmats, flotadors. Els fètids tifetes i els cagallonassos inesfonsables. N'Orwell ho explicava perfectament amb «*Quan els animals ens fotérem senyors de la masia sencera*.» Els animals més animals esdevenen sempre la nata i la crema (de merda) que sura pútridament a l'olla de les bruixes.

I la lluita de sexes, no em faços riure! Amb les bestieses irrisòries de les dones qui se senten capades! I que es voldrien infructuosament amb cua molt trepitjable. D'on ho has tret, cap de carbassa?

Quan la realitat és precisament més aviat el contrari. Els homes mínimament intel·ligents, és a dir, no pas brètols ni brutals, sempre ens hem volgudes dones. Molt millor adaptades al viure horrorós d'una terra per tots cantons hostilitzada.

L'única lluita que compta és la que et permet de romandre en indret prou a recer que hi puguis somiar i alhora comprendre la dura realitat dels voltants, sense falòrnies, sense fal·làcies, sense delusions. Sense fantasies ni mites ni miracles. Bah!

Bah, tu, bah! La gamma de cruels farses infligides al comú sembla inexhaurible.

No ens enganyéssim. Tret de la sàvia durada, no hi ha poder de debò.

(...)

(*Memòries inesperades de situacions impossibles*.)

En hores de terratrèmol apocalíptic, la gran calaixera dels records segueix ponderosament el ritme de les més lleugeretes i minsoies cadires.

Cal dir que l'astoradora tremolor ambiental fa un cosa ben feta. Esporga la polseguera i les teranyines dels rellotges aturats, que són gairebé tots els qui

existien. Els fotia de bell nou en marxa, en actitud de combat en el comptar dels bons instants. És un talent el llur que els ve d'antic, i que poden doncs recobrar, es veu, amb unes quantes de bones sacsades.

Quin esgavell general, però, aleshores.

Les peres trauran, imminents, ales i tot, i es fotran a volar com ocells. Els ocells esdevindran dinosaures i dracs comuns. I el contingut d'altres nombrosos i molts vasts avalots de pertot arreu, per manca de prou ninotaires hagiogràfics, farà fretura.

Tanmateix, provarem de fer'n cinc cèntims, bo i esmentant que de mancaments i de malvolences per part dels fètids de dalt, i, a tornajornals, de pantomimes i desafiaments, i d'efemèrides i augustes gosadies, per part del comú — això rai. Se n'escaigueren pler, vós, pler. I ho puc certificar. Car, si vius gaires anys, en veus de més verdes i madures que no la campana Honorata i tot.

Era personalment al soterrani més inaccessible, perfeccionant a trucs i retrucs de sabates de claqué, el dibuix del meu inimitable autoretrat, quan a un racó fosc hi descobria un capoll (o potser vull dir, més exactament, crisàlide?) argentat i coriaci, gegantí, esberlat i esbaldregat de dalt a baix, transversalment. I em demanava, naturalment, i un si no és esporuguit, quina mena de bestiota no hi havia sortit. I on collons parava. I si de cop descuit, no em faria mal, intrusa alimanya.

Segur que hi és (al món, en la seua particular punyent sòrdida condemna com tothom altri) per a acomplir-hi la tasca que li toca, sigui la que sigui, sense que ni ella ho sàpiga.

Que no sigui, vós, la de cruspir-se'm mos a mos. Faríem goig.

En aquestes terribles circumstàncies, de terratrèmols descordats, només ens mancaria ara això.

Una '*auloreta*' de violetes em duia a l'esment un greuge íntim que sovint m'empipa qui-sap-lo. Llegint reports i ficcions, tant se val, un dels detalls que se'ls escapa (als reporters i escriptors, esdevinguts doncs falsos testimonis) de precisar'm, cosa que em duu a ficar'ls mentalment una mala nota, és allò que es refereix al diguem-ne un dels problemes elementals de logística essencial.

Verbigràcia, «*On i quan, i com caguen? Sobretot quan es troben en les dràstiques condicions on els heu ficats, pobra gent?*»

Car oi que tot conflicte gastrointestinal afecta dramàticament el tarannà del personatge? I doncs el desenvolupament de la història? Com podeu oblidar-vos-en, d'un subjecte tan bàsic, potser el més bàsic que hi ha en societat, el de desempastifar els budells?

Emporprats culs en finestra, culs opulents o magres, vells i joves, arrugats com panses, o (els millors) lluents, llisos i ben arrodonits de ben nodrides dones, en temps menys hipòcrites, tothom n'havia vists a betzef. Culs cagant. Hom àdhuc et deia, proverbialment, '*Com si no haguessis vist mai cul en finestra*', per a retreure't la teua ingenuïtat d'idiota. Les cases que miraven el riu o la riera o la claveguera de baix no els havia calgut mai cap no gens higiènic, i molt infecciós, i pudent, canfelip. Tothom sabia que cagar és l'essencial. Amb menjar i jeure, i somiar i no fer-se mal, cagar, qui se n'oblidaria? Incomprensible!

Abans l'apocalipsi d'ara mateix... I quin aspecte més trist i colpidor no presenta la cara esglaiada de la terra sencera, veient-se segurament a les últimes.

«*No et vegis ni vulguis tan despagada, cara terra! Sàpigues que tot fracàs t'honora, car al capdavall que és tot succés sinó acte deshonest? Prou ho has vist en els successos i les espifiades de tots els teus innombrables paràsits que portéssim dues potes o quatre o quatre centes, o cap, i preferíssim tentacles, i escates, o el que sigui, i etcètera, ca?*»

Doncs això, abans no m'hagués calgut córrer a colgar'm al refugi subterrani, i segur que no em servirà de re, repassava la nomenclatura dels amics vegetals al jardí. Doncs bé, terrible nova. Si quadriculàvem el jardí amb la part on hi ha els matolls d'olor i salut (que són els meus més estimats), tot d'una me n'adonava que un dels calaixos al cervell se m'havia encallat.

Car no podia recordar de cap manera les sis o vuit plantes satives, medicinals, del diguem-ne quadret de dalt a la dreta. Dos dels matolls, no n'estava dons ni segur si no eren pas dues manifestacions de la mateixa planta, per això dic sis o vuit.

Dubtoses memòries les meues. Qui se'n fiaria? Ni jo no me'n fii. Sort que només em parl a mi mateix, tot i que pretengui de vegades que m'escolta algú... Res. Pebrotades amb místiques intuïcions, bestieses que se li ocorren a un.

I ara que en parlava, espectres d'horrorosos ocells m'entrevenien, no ha pas gaire, els intricats passatges cerebrals; potser eren ells (els ocells enrabiats) els qui, maliciosos, capciosos, no me n'encallen calaixos de trast en trast.

No seran pas ells així mateix els ponedors de les crisàlides, d'on potencialment surten llavors aquells mostres de selectes molt esfereïdors trets qui tanmateix mai encar no has vists de prop? Duen joiells i d'altres carrinclonades penjant-los a les orelles, als becs, als melics, als llavis dels conys...? Quins monstres més estrambòtics i xarons no foren llavors!

Aquest soterrani, quins estranys enrenous de cementiri mal adormit! En reboteixen pels murs... Gemecs, bleixos, remots xivarris, crecs i cracs de mal estatgers... Crits angoixats dels qui subjectes a agrípnies escanyadores, se n'adonen horroritzats que el no re eternal se'ls abat damunt... Irremissiblement... Irremissiblement...

Aquest érets tu. El qui assajaves d'ordenar una miqueta els caòtics pensament esparsos.

I ara? Si et poguessis tornar a tancar a la mateixa crisàlide d'on suara no eixies! Món exterior d'horrors contínues! Tot em pruu. Polsegueres infectes, potes d'aranyes. Soc un altre planeta terra. Soc tot paràsits. La tremolor em sacsa com aixarop que en mil bocins no esclata. Un darrer glop d'oxigen. Depenies de tants de fils entortolligats... I ara el darrer se't trenca... L'aire et manca.

Malament rai.

(...)

(Memòries immarcescibles d'episodis singulars.)

Tan joves que no fóreu. I tan despreocupats. Tu i en Bert Bordeller cantant els 'christmas carols'. «*Pútrides nous i olives, i mels i figues/ I pútrids matons, i panerets i panadons.*»

I en Bordeller qui perí en guerra llunya, defensant no pas els seus interessos, ans els dels fètids qui el reclutaven vulguis no vulguis. I tu qui restares indemne, perquè el cos et periclitava i al capdavall no t'hi enviaren.

Tot se t'espatlla amb el cos espatllat. O tot se t'arregla.

Qui soc jo per a plànyer'm, món de merda?

Ull viu. Com *re* no m'està bé, *tot* me n'està (de bé). Què hi voldries fotre?

La mare d'en Bordeller em va demanar d'acompanyar-la per a identificar el cadàver d'en Bert, quan els maleïts sorges l'hi tornaren.

Raïa tot cremat, sapastrement reconstruït. Qui l'identificava de debò? Allò què era? Un carbó si fa no fa amb cames. La senyora Alberta se'm penjà, car cuidava caure. Calia revifar-la. Previsor, portava gingebre confitat en vinagre, sal i sucre. Li deia que en mastegués. Tancaren mentrestant el fèretre. Es va refer a poc a poc. Me l'enduia. Deien els criminals uniformats què en fotrien, del cadàver. Els deia que se'l confitessin a algun de llurs molt colts reverits cementiris de desgraciats enganyats pels fètids. Allò en què havien convertit el xalest, comboiant, Bert nostre era una puta vergonya, i un insult imperdonable. A la merda, datspelcul.

Tornem cascú a ca seua, i au, a continuar paint allò que ens caigui. No sempre patint, no fotéssim. Dependents — això també, amb les restriccions consuetudinàries i la resta de malignes biaixos — de l'encant del rar viure amable i tranquil. Que també ens en cau, si no badem gaire.

No pas tot és anar fent, abaltits, al llarg de l'immemorial paisatge de la nostra codolenca xorca desolació. Punitives degradacions, desintegracions, que ens infligeix la sinistra sort, la malastrugança, amb son emblemàtic fúnebre hàbit arrossegant els peus rere les ombres d'allò que fórem... També s'escauen de vegades d'existir, vingudes d'enlloc, les fortuïtes fortunes, els sobtats singlots, les sospitoses erupcions de joies i deseixits dinamismes, d'estats plaents, i àdhuc, molt excepcionalment, extàtics, de contemplació de la natura en singular harmonia. Reverberen al cresp del calm oceà d'aigües o plantes les llums policromes i no gens cridaneres de la benaurança. Nadius dels llimbs, mai no sabem de quin cantó no sucumbim. L'harmònic o el caòtic. Com resoldre tants de conflictius atributs, sinó lleixant-los fer a llur albir? Fora d'il·lús pretendre a controlar'ls.

Mimètics, és a dir, imitatius (no dic pas, emuladors, car de cap faisó no podem pas fer millor que no ells), allò que millor podem fer, en canvi, és

copiar, a tall d'ombres, els moviments tan elegants dels animals més equilibrats dins llurs hàbitats, més ben adaptats al medi ambiental que s'han triat o els ha tocat. Cal seguir la bona etiqueta del qui sap, amb gràcia i mesura, estar al món. I quan les condicions canviïn, tan aviat com sigui possible, fer-s'hi. Això és saber anar per la vida.

I ara que dic '*etiqueta*', quina en deu caldre, quan passes de reialme? Del reialme dels vius al reialme dels morts, vull dir. Quan t'embranques pel '*bardo*', ca? Oi que se'n diu així?

Són creences que et fan peça. T'hi hauries d'endinsar una mica més. Fantasies agradables. Què vols de millor? Ningú t'hi empeny, ningú t'emprenya perquè te les empassis. No hi ha dogma que valgui. Fan de bo quan per llurs territoris exòtics i pacífics hi jaqueixes anar la imaginació.

Bon pic mort, orfe de vida, t'encoratges al viatge, t'hi engatges, t'hi embarques, nu, immers en total pobretat, privat de tot plor, al contrari, animat, ordint, perpetrant bones maneres de negociar entrebancs, i, un pic fet cap al nou desconegut reialme, romandre bocabadat, ple de novelles il·lusions, per a veure quin nou animal no t'ha tocat, força sortós (*prou pots!*), o menys (*no serà pas per a enguany; ja guanyarem una altra saó qualsevol, això rai*). Contarelles que et contes per a apaivagar't, i clapar, si pots, sense súcubs i menys encar íncubs, és clar, és clar...

I si aleshores, en la quietud de l'ensopiment... en Bert et mormolés a cau d'orella revertides, invertides, divertides, historietes de la seua '*vida nova*'? Plecs i plecs de fragants metamorfosis ovidianes? Metamorfosat en què? En quins? En quants? Ell mateix sempre, tret que disfressat aquest cop i aqueix altre de quina bestiola?

En repassarem segons els anys i segons les disposicions d'ànim quins foren per a '*ells*' (els avatars!) les (historietes) més avinents o escaients o merescudes (*les millors!*).

Com riuríem, no pas? Com riuríem.

(...)

(*Remenant entre antigalles i d'altres romanalles, llampurneigs, pampallugueigs, focs follets, de remembrances*.)

A trenc d'ésser esborrats per sempre, mentre ens duien en processó a l'escorxador, les natges de les iniciades se'ns descobrien un instant miraculós a cada cantonada. Allò ens duia a l'esment l'abjecte vertigen d'una darrera possibilitat de redempció. Sotjàvem doncs adeleradament cada propera vinguda de cantonada per a albirar de bell nou la promissòria nota d'una nova espontània revelació de natges marcades amb la marca de les subversives conxorxades. La marca era la silueta roent d'un martell, el bec del mànec del qual era tant a frec del trau del cul que semblava sortir'n a tall de rosàcia bombolla d'esperança.

Les faldilles de les conxorxades eren amples i joiosament i assolelladament florejades, i eren de fàcil arregussament, i les natges eren d'allò més decents, meravelloses obres d'art vivents que voldries omplir, pobret de tu, d'adelitades i molt manyagues magarrufes.

Botéssim cap enrere i diguéssim que, virtuosos xerraires, com els '*mocking birds*', tant en Daviu Botarell com eu, aquest era doncs el nostre terrible crim — de voler convèncer uns quants del nostres despagats compatriotes que ens podríem potser treure els escarcellers ocupants de sobre — els maleïts invasors fètids imperialistes.

Els fètids imperialistes són com ara la voraç gàbia autònoma (de la quan ens en parlà en Kafka) qui cerca ocells per a caçar'ls i, un pic els té dins la infame garjola, fotre'ls passar estones d'allò més putes.

I fins que als ocells engabiats per la '*mare pàtria*' no els han extret tot el suc, no els despatxen, i tan cruelment com saben. Sovint escapçats de cop-descuit per esmoladíssim raor — que rugeix com huracà.

Saltéssim a l'ara mateix. Borrallons de bromes, desfiles de cotó fluix, al cel altrament tot blau, i a la plaça de l'escorxador, el cadafal amb els botxins.

Tornéssim enrere, o tornéssim endavant — o alhora, vós! — guaita-te'ns damunt caixes de taronges, arengant els quatre gats esgarrapats, i ara guaita'ns damunt les mateixes caixes amb els caps escapçats!

El text se'ns embolica — puja i baixa a velocitats d'esglai — i esgaripem, angoixats — creient morir d'ofec.

Oi, però, que, abans la destral no ens degollés, per acció temerària de les bellíssimes iniciades, no pujàvem al faetó que ens fornien fins a un catúfol de la sínia més potent que per casualitat no trobàvem pel camí de la salvació, i quan érem al capdamunt, hem engegats, en Daviu i eu, en tàndem divinal, més amunt encar. I ens hem embrancats pel firmament tenebrós, amb prou feines reconegut, dels vells records.

Als somnis sovint tot va enrere o endavant. Amb atuells estranyament prehistòrics, treballen els tentacles del robot molt perillós, de maquinària extremadament complicada, que hom inventarà, encar que sigui molt més tard que no ara, sempre massa aviat.

Tot robot és letal. Tothom dogmatitzat és robot mort i de mort.

En cas de malson, les analèpsies efiàltiques (els retorns enrere durant els malsons) (o potser ambdós, tant els '*flashbacks*' com els '*flashforwards*', els retorns enrere, i els avençats episodis d'esdevinences venidores) (els antecedents i les conseqüències de l'acció com baules sortides de to d'una cadena trencada i mal re-collada) et destaroten com certs escrits '*moderns*' on no saps treure'n al capdavall el fil, potser perquè l'escriptor no sap allò que diu. I sovint les modes són això. Bou per bèstia grossa. Sense cap ni centener. Tant de garbuix '*contemporani*'!

L'argument va perdut com aqueixos acatalèptics pardals mateixos, qui, potser ebris de cireretes amoixides, en ple vol es repensen i desdiuen manta de vegada — i van canviant de rumb amb revinclades i esguerradores maniobres —i a la fi ja no saben on volen anar — i es posen part de terra, tant se val on, a qualsevol lloc — i no saben tampoc que és precisament lloc on la serp — o l'aligot — hi habita. D'una mossada de monstruosa flor carnívora... La negror total a la pantalla.

I suara mateix cercava ran la lletra de l'editora uzbeq (qui capriciosament refusava la meua contribució altament literària) com respondre-hi.

Escorcollava el meu cervell per a trobar-hi quina emoció em convenia en aquella enfurismadora avinentesa, i em digué, és clar (el cervell), la de la ràbia.

Cremí el paperot. I llavors el cervell, qui, com tothom amb dos dits de front sap, és una mena de gosset petaner i sempre espera amb candeletes que li paguis (generalment amb quelcom de ben dolcet) la remçó pel seu servei, se'm posà a bavejar ple de desig, per això davallí al carrer, m'arribí, com tants

de cops abans, '*rue Daguerre*', i a la pastisseria de sempre em comprí un '*éclair*', que em cruspí amb una sensació d'haver rebut un merescut guardó. El gosset i jo tornàrem a casa bellugant la cueta de contents.

A propòsit del tema dels ocells. Com es podia pensar el traïdor corb que revelà a Apol·lo les banyes que li fotia na Coronis que son avantconsir fora completament frustat (es pensava que n'Apol·lo li ho agraïria) i que, per maleït xerreta, n'Apol·lo (aprés son puixconsir, sabent-li doncs greu haver morta la dona en estúpida revenja), el castigà a esdevindre, d'ençà d'aquell imperdonable crim, totalment negre, de totalment blanc que no era (qui sap si mai, en son puixconsir, ha compresa — corb serf de tantes de delusions — l'arbitrària justícia dels ximples déus).

No hi ha remei. Com més anirem, més rucs serem. Car quan et fas vellet, collons, vós, com les apoptosis se succeeixen a velocitats, com dic, com més anem més esgarrifadores. Els funerals són continus i interminables. Ton aspecte hauria d'ésser d'allò més fúnebre, amb tota la raó, prostrat i en desesme, aclaparat per tantes de trifulgues ni dissorts com no et duu aquest '*marasme senil, mama, mama!*', i tanmateix presentes un posat d'allò més xiroi. Sembles ximple com un déu.

És que per poc llargueta que sigui la vida, ja et trobes que els salts incessants del teu consir enrere i endavant, t'omplen la narració de contradiccions flagrants, i no et creus ni el propi guió.

Encar que, si hi penses i repenses mica potser, et dius, potser, sense avantconsirs (o premeditacions abans el present) ni puixconsirs (reconsideracions sobre l'esdevingut) la vida del vellet fora encar més insulsa ni ensopida. Més val fotre-se'n de mort (sobretot si el mort ets tu) i dels qui (en empastifat apofènic desrengament de la raó) si fa no fa el (et) vetllen.

Tu i en Daviu (t'hi veus?) amb el cap damunt el soc sagnós de l'execució, encar admirant el natural de la natura — un cel amb borrallons de bromes i una verdor çassús vers les muntanyes, paisatge enamoradís, on «*Cada núvol és llampúdol, i cada flor ma sor.*»

Les rels de les plantes es rabegen als fons fangosos de les implicacions i les introspeccions, per això els pensaments dels vegetals són tan esponerosos, i els dels desarrelats com nosaltres perdem peu constantment. Les corretges del fang no ens tenen tenallats, i se'ns enduen els vents, i ens creiem, esbarriats a la babalà pels espais, iguals — i iguals de ximples — als ximples déus qui coven eternament i molt ximpleta, com gallines estel·lars de cresta

picada, els ous brillants apellats estels, que s'espelleixen tard o d'hora en catastròfics esdeveniments d'agafa-t'hi, manel.

Cada cop que els borreus pagats pels enemics ens executen, com patim del ventre! Les subterrànies cucotes de l'horrible dispèpsia ens el transiten. I trobem que, al reialme bacterial intestinal, ens surten pertot esvalotats bacteris propulsats pels pets. En repudiaries a betzef, si podies, és clar. Monstruosos, inefablement lleigs i horrorosos, segurament, si els percebies de faisó augmentada. N'hi ha qui duen als pits unes mamelles tan enormes que, quan pugen les rostes escalotes dels budells, se'ls foten trompades als esglaons de dalt, cada instant que n'ascendeixen cap, o són (com ho diràs?) com ara roents llangardaixos banyuts qui pasten, bo i xafardejant, ben emmerdissats pastissos de torturades aranyes, de qui les potes s'espolsen, guites, punxegudes i punyents, com les dels jònecs executats amb una qualsevol maldestre ganivetada a la gola.

«*Guaita-te'm la vegetació lla lluny, Daviu, company. Amb quin afable desfici no se'ns acomiaden, amb vaivens d'acaronadora mà, cada arbre i cada fulla i cada planteta i cada flor, lluminosos i nogensmenys, part de dins, part del cor (ho sents?), amb les branques i els caluixos, llurs fibres vigorosament menades a disrupcions, i batzegant, estrebant, recargolant-se, de tal manera que llurs associacions d'idees es veuen sotmeses a agressions que els en dificulten pler l'activitat cerebral...*»

Què dic? Tot em grinyola part del cervell. Malaurat setge que patim, noi. Tortura sense límits. I no pas que tinguem garantit cap lleure a l'inexistent vida d'ultratomba. Manoi, quina ensarronada, tot plegat! Perdona'm pel mal morir que tinc cada vegada que ens morim (cada vegada una mica diferent de cada altra) (amb lleugeres variacions anacròniques).

Crec que d'ací endavant més em valdrà morir sol i ignorat. Llavors podré ésser tan ridículament estereofònic en els meus esgarips d'horror i de por com voldré, sense emprenyar ningú altre que el desgraciat botxí de la sollada casaca de vellut cada jorn més envellit, gos sarnós extasiat amb les sangotes.

I tot d'una, aquest matí, tantost no sortia de casa tots els veïns em deien gentileses. «*I love your style... I love your shirt... I love your garden... I love your shades... I love your stick...*» Si allò no era estrany...! Mai no m'hi havia trobat. Un xicot tan adust! Qui amb prou feines si es feia amb ningú...

Desavesat amb la situació, responia incertament, capcinadeta de cap humil, petit signe de mà, i au...

Quin sant s'havia penjat? Potser es pensaven que m'havia tocada la loteria — eu qui no hi jugava mai — ni amb què ho faria?

I no. Doncs no. Me n'assabentava, per un dels diaris penjats al quiosc de la cantonada...

Era que em queia una mena de respit de darrera hora — una provisional generalitzada amnistia.

Aquesta nit no m'executarien pas.

Per un moment, veia mon esperit com cap felicet pastoret nu i melodiós tocant entre verdures sa flauta de Pan... Sí ves... No te'n facis gaire... Això rai... Més tard...

Més tard, tot s'espatllarà.

(...)

(*Mig recobrats del pou mort del temps, estantissos tremolencs insegurs records.*)

Amb en Carles Delví ens coneguérem de joves a l'hospital, on fèiem pràctiques per a esdevenir-hi infermers.

Érem testimonis de les maquinacions que absorbien tota l'atenció dels facultatius. Enigmàtics, com se'n fotien de la gent!

Els recomanaven, amb noms estranys, remeis rucs a més no poder, i els carallots malalts (els de veritat i els de mentides, tant se val) com se'ls empassaven Com si fossin conyacs, o codonyacs, avall, sense més nyic-i-nyacs.

«*Amb exercicis i dietes idiotes, balafies els anys tot assajant de perllongar'ls.*» Va dir en Jack London, però qui li'n feia cas?

De vegades, qualque ancià envalentit afrontava tota terrible diagnosi sense llambregar. «*Prendré tots els riscs,*» diu «*i m'abstindré de tot tractament.*» I ja no el veuríem mai més. I ho trobàvem, joves qui érem, admirable.

I llavors, en avinentesa d'hecatombe de pandèmia, com de cul anàvem. I com ens escagassàvem. Preníem tots els remeis, sempre en primera línia. Ens en preníem doble dosi, triple... Escaguissats, ja ho he dit.

I vingué, tot pertorbat, un entomòleg eminent, i ens veia, amb tota la raó, com a insectes estranys. Car li encolomàvem garses per perdius. Dosificacions aigualides, amb efectes subtractius. Per a estalviar. I de moment no en descobria l'enganyifa. I ben cossat qui era adés no feia gaire, ara ràpidament s'aprimava i es migrava, i deperia...

Es malfiava, "*Amb amics així a qui li calen enemics...*"

I al capdavall ho va endevinar. Escamnat, va veure com n'érem, de crics i gasius, i de garneus i mesquins. Aclaparat, confegia, fitant els nostres trets d'insectes baixos, si n'érem, de malparits i d'indiferents a la seua sort. Sos ulls esdevingueren dues àgates apagades que llagrimejaven verins. De cop i volta, volgué venjar's. Amb l'alta efectivitat de les formigues incendiàries (les '*Solenopsis saevissimae*'), molt cruelment, foté foc a l'hospital.

Ens la fotia per l'escaire. Com anàvem a pensar que un molt il·lustre científics naturalista, cusc de mena, i tan com cal, prendria la paella pel mànec i s'engrescaria a cremar'ns!

(Cusc i com cal, i cal afegir, totalment cuguç, tret que això, aqueixa agraïda condició d'ésser un cuguç, encar jugava més al seu favor. Car els cuguços, poca feina, pel cantó de l'altrament jou demoníac del matrimoni entre esclaus. Sabia ell que un cony era exactament com una flor. I la flor de la seua dona, badat de bat a bat tot l'any. Per a qualsevol insecte qui s'hi volgués ficar. Això rai. *Cada insecte benvingut!* I així és com veia el bon entomòleg cada drut de la seua dona. Com un altre insecte, perfectament, molt acuradament. I la seua dona li fotia fills, un reguitzell innombrable, i cap no era el seu. L'entomòleg, molt sàviament, considerava que allò de cardar era d'insecte. No pas d'humà. I els fills nominals de l'entomòleg, que els pagava, la societat, l'estat, sempre necessitat de carn, de carn de canó, assenyaladament.)

A l'hora del truculent incendi, trucàvem i retrucàvem per les parets. Volíem eixir d'aquell infern. En Carlets i eu a l'uníson, amb martellets de picar genolls. Al capdavall fotérem un forat a la paret. Sortírem per foradet com llimacs. A baix hi havien els bombers, i estengueren el drapot i ens hi

llençàrem, de cul. Rebotíem i ens trencàvem qualque membre. I abandonàvem la feina. Ja en faríem de més decents, si en trobàvem cap en aquest món de criminals hipòcrites.

Me'n record quan a en Carlets — a qui, amb els anys, és clar que se li agreix força el tarannà i, de quiet que era, esdevé amic de renyines, i dirimeix, amb precs precipitats, quines són les seues opcions de rebutjar tot garbuix d'obstacles per tal d'arribar finalment al llorejat triomf — li vaig dir que em feia escombriaire. Ho va trobar ideal — ideal per a manguis. No pas per a ell, el qual es féu campió de bàdminton.

Campió de bàdminton, vaig pensar, un joc que, si el jugava ningú, el jugaven la canalleta de cinc anys avall, i certes senyoretes quiques de casa fava, a llur jardí, senyoretes d'aquelles qui encar es tolien els pèls del cony amb pastetes de sang de muricecs.

N'havia rebuda (d'en Carlets) una lletra on em revelava la seua decisió. Encuriosit, volia veure com s'ho feia, i si allò era veritat o si em feia beure a galet. Aquell mateix jorn, massa tard, em ficava a caminar vers l'adreça que hi havia al remitent, vers el poblet on deia viure i s'entrenava.

La nit se m'estimbava sobre massa aviat. Pels viaranys perillosos dels bosc fosc feia cap tanmateix a la platja deserta. De la platja tota fosca, car érem a una nit sense lluna ni celístia m'arribava al poble. Un poble silent, adormit. Tret en una de les cases, precisament la de la lletra. Hi havia llums encesos i bramuls de riallades. Hi trucava i unes noies vestides a l'antiga, a la grega i a la romana, ensenyant força de cuixa i pit, m'obrien gens circumspectes, i em deien què volia, romàntic viatger nocturn. Els dic, amb posat paranoide, que soc amic d'en Carlets. Se'n foten molt ignominiosament, no sé pas si d'ell, de mi, d'ambdós... Segurament d'ambdós.

Què faig? No sé pas si resilir (és a dir, recular) o rebotre enrere, amb instint de conservació, quan amb les urpes de l'hospitalitat i les virulentes impertinències de la galanteria em fan taujanament fer cap dins.

Damunt una taula de marbre de tomba antiga, que abans febreixen fregant-lo fort (el marbre) amb cantons apujats de llurs mateixes túniques policromes (en realitat llençols de seda i lli molt adientment foradats), em conviden a un fricandó ambrat que té gust de cendres i de carn humana (tot i que tot deu ésser imaginació i basarda combinades, car no crec pas haver'n tastada mai abans).

Tot plegat, res d'afrodisíaques sabors per les quals esdevindre gens gormand ni fartana, com si a l'estiu més cald et perds per cap camp de síndries — pobre de tu, pots somiar — i com engegues llavors, a tort i a dret, mossades i mossades.

Ardides i règees noies, campiones de bàdminton, musculades i llambresques, i qui et maltracten com si t'enxarxaves, distret per bosc foscant, en aglomeracions inextricables d'atroços esbarzerars o argelaguers que amb esquírria et trossegen.

Les sorprenies en plena disbauxa amb llurs eunucs insubstancials, vull dir, desapareguts, i dels quals, que sabessis localitzar, no en romanien ni vestigis (altre que no fossin la carn al teu plat)...

O que potser la bacanal al capdavall no fos sinó qüestió de tríbades. I de coure'n, cap, d'eunuc tendret com cap capó... Qui ho endevina?

I tot d'una, ull viu, via fora, car confegia a la llum de les múltiples espelmes què hi deia part dessota i als voltants de la plàtera del recapte a la llosa convertida en taula. Hi deia que allí hi jeia en pau eternal el cos d'en Carlets Delví.

De sobte, em semblaren xiquetes no pas immensament cardables i atractives, sucoses i fascinants, ans eixutes bruixes malignants i escarransides prou capaces de penjar'm a les bigues del trebol i escorxar-m'hi de viu en viu, o de triturar'm lentament damunt l'enclusa del racó, vora la immensa llar negra d'estalzins antics.

Esdevinc cigne moribund i nyicris, i afligit per totes les malalties, agemolit i genuflecte, amb capteniment de captaire, entonant mon darrer perllongat lament, amb bleixos i vocalitzacions flèbils i irritants d'empestat i contagiós, encomanadís, i en un no re em fotien, a fastiguejades puntades, fora. Tancaven hostils la porta amb clau i forrellat. I em lliuraven el present enverinat d'una mà de gossos ferotges... Corria com esperitat per carrerons inèdits...

De bell nou nedant a les palpentes en l'afòtica nit, cercava la platja morta i els viaranys escanyats del bosc traïdor, bosc d'ullals i ganivets que et salten per cada cantó de trascantó. Potser, si sobrevivia (toca ferro), ja no sortiria mai més de nits. No fotem. Esparverat poderosament, una por fora mesura.

I ara em burxava pertot. La darrera lletra d'en Carlets, on parava? Me l'havien emblada les maleïdes bacants, o la perdia, massa acollonit, en la foscor?

No n'he pogut mai certificar l'autenticitat. I d'en Carlets, mai més ni piu. No pas que no guaiti sempre, als diaris, els resultats de bàdminton, si hi són, que no hi són gairebé mai. I, tret que no s'hagi canviat de nom, res de re. Què hi farem? Paciència.

(...)

(*Llençant besets al cel.*)

La cosa va anar així. Aviat faria els trenta-cinc. Havia avui enllestit catorze fulls d'una de les meues traduccions més peludes, i era dalt al terrat del gratacels on teníem el piset, mig estès a una cadira de braços de fusta groga, amb coixins, prenent la brisa del vespre, la marinada que en dèiem, pretenent de fumar amb posats interessants un bocinet de llapis verd fosc, i al mateix temps, cames creuades, pretenent d'enraonar amb algú tan saberut com jo de temes força feixucs i filosòfics, quan al cel una aparició em sobtava. Uns nou o deu globus o balons de firetes, blaus i vermells, semblaven suportar una mena de dirigible tot blanc molt més gros sota, damunt del qual dirigible un home i una dona, la dona vestida amb un vestit molt cenyit blanc, l'home elegantíssim amb un complet gris fosc. Per llurs veu aèries els identificava fàcilment. Dues personalitats de les pantalles. L'Homer del cinema, l'actor Pappi Salmons, i, segons les rumors que corrien, la seua amant del moment, la presentadora clau del canal 36, el més important de la ciutat, la meua dona Caterina, qui a finals de mes faria els trenta. Anunciaven amb micròfons molt potents les bondats d'un supermagatzem local, el de les Iniciatives Innovadores. El temps era magnífic. Ni un núvol al cel. Gens de perill doncs amb els llamps. No podia pas ésser que el dirigible anés lliure i a lleure, devia anar ancorat amb cables a qualque indret de debò segur, al terrat de dalt de tot el gratacel de les Iniciatives Innovadores, per exemple, car els globus de colors només hi eren per a atraure l'atenció, per a fer bonic, teatre. Així i tot, m'agafava una temença. Qui sap els altres perills. Al terrat mateix de les Iniciatives hi havia un zoo portat pel celebrat veterinari Bou Manxúria, la seua pantera esgarrapava no feia gaire la novella cantant que hi presentaven al costat, i ara la cantant cantava esgarrapadament. Una vegada hi vaig pujar, això no ve a compte, ja ho sé, però encar me'n record de l'estremiment que hi

patia en veure a les gàbies les espantoses merdes negres produïdes pels diferents carnívors. Espitregat, vessant magnetisme, l'ensinistrador de les bèsties, un altre amant passatger de la dona, *stark und klug*, era un enamorador de les dames espectadores, tant en persona com a través el seu programa a la pantalla del 36. Però parlava dels perills al cel per a un dirigible enjòlit... Enllestiré, si puc. L'angoixa de tornar a pensar-hi em fa desviar del relat. Tanta de pau prop del cel aquell vespre no pas encar autumnal. A l'ampit de la barana del terrat hi havia una cuereta fent l'aleta. Com un llamp vingut d'enlloc, de cop i volta un falcó pelegrí se l'endugué. I no m'havia de pujar la mosca al nas, quant a les possibilitats de desgràcia en un esdeveniment tan provocador com aquell? Hi havia els diversos aparells voladors, hi havia els cops de vent huracanat que podien venir de l'oceà immediat, hi havia les antenes i els parallamps, les estàtues de bronze al capdamunt de certs molt més presumptuosos gratacels... Aniré al gra. Com més aviat dit, més aviat descarregat. Com si parléssim dels budells massa plens. Tant se val, perdó. Això. Tot és que probablement al terrat de les Iniciatives un del cables sostenidors flectia, s'afluixava, ves a saber per quines raons... fallada tècnica... sabotatge...? I amb un cable fluix, els altres tres o quatre no hi podien prou, es trencaven, i el dirigible pujava, s'escapolia, amb els meus ulls horroritzats, a l'estratosfera, enllà dels núvols blancs i grisos que a glopades havien sobtadament aparegut devers ponent. Vaig perdre de vista el dirigible, i la veu dels locutors celestials s'havia fosa, però tot d'una, al contrari, vers llevant aquesta vegada, com si el món hagués rodat a la inversa, veia el dirigible blanc que semblava caure ràpidament. I les veus tornaven a tongades, tret que no eren veus, eren crits de terror. Jo mateix no sabia on agafar-me de por. I llavors un altre cop de vent, au, menava el dirigible, com si fos un nuvolet, gairebé immediatament damunt meu, prop les agulles dels gratacels veïns. I llavors l'espetec esborronador. I tot d'una la pluja. Bocins de dirigible i sobretot bocins de cossos humans queien damunt el terrat. Un tros substancial de quelcom que semblava un fetge esqueixat s'estavellava tot a tocar, a la dreta, damunt les rajoles del terrat, i taques de sang i de merda, de budells esclatats, em solcaven arreu de la samarreta blanca i els pantalonets. Vaig fugir per la porta del terrat, davallí les escales cap al piset a corregudes. Em despullí i em fiquí a la dutxa. Em dutxí llargament, llargament... amb aigua tèbia... tan impressionat... A baix al carrer, urgent, un dels camions de les brutícies de guàrdia, sempre regalimós de fastigosos sucs part de part de darrere, aparegué a recollir, amb raspalls i escombres automàtiques, totes les porqueries plogudes a l'instant. Tan eficients. Món de les enveges, tota reputació és molt fàcilment desumflable. Com els dirigibles mal dirigits. I els locutors massa cridaners. És clar que me'n record. Com voleu que no me'n recordi, home, bah?

(...)

(*Per d'altres nitoses dreceres inviables, boires sospitoses de més vicissitudinàries memòries. I som-hi.*)

Reticent monocord, sentia els temorosos somiqueigs de les canyoques eixutes del panís mogudes per la brisaina, mentre caminava per la vora del bancal. I consirava, melangiós com elles, qui (ni com) em conhortava dels greus sotracs de l'ultratge suara patit?

Es comprèn perfectament que el desgraciat és un tabalot molt escrofulós, vull dir, tant se val, escrupolós, i que de vegades en dic de grosses, de per riure, i a mou i mode paradoxal, és a dir, com si diguéssim, per a '*emperplexir*' el co-conferenciant. Però que respongués a la meua gracieta amb un mastegot al nas, allò devia passar de la majoria de les mides.

Sublim sacrifici, tanmateix emmagatzemava, al racó dels mals endreços, al cap d'estona, on m'havia rentat la cara al raig de la font, l'aparent greuge sofert.

Temps malaguanyat! Conrear les fulles verinoses de la injúria en l'amargor improductiva del ressentiment, regat amb el fel de l'esquírria. De què et serveix sinó de corrompre't la sang, i la terra mateixa on raus?

Ja de vailet, força trapella, avesat als miratges, si en feia, vós, d'espifiades d'aquelles on ofenia la gent sense pràcticament adonar-me'n! Altre que per llurs reaccions agressives o, en ens més canyiules i covards encar que no pas jo, per llurs ganyotes d'encàrrec, com les que fotien els actors al cine, o les persones hipòcrites pel carrer, per a significar exageradament llurs grats i desgrats incerts — de tan incerts, vós, sovint absolutament ficticis, car qui sap ningú de debò què sent...? Altre que allò que embevia quan de petit l'abduïen els poders, i a l'escola i a l'església, i a la televisió, i a can jutge, i a can metge, i a can soldat, l'injectaven amb injuncions que calia seguir i obeir de per vida. Així ho vull, així ho ordén. (*Sic volo, sic júbeo*.)

No me'ls he cregut mai. Ni de petitó. Consells de vella ronyosa i missaire, ni que et vinguin de joves capellans, mestres, polítics, capitans, matrones, pallassos...

Havia fet cap a la platja. El pare Sol com cremava! Prenia uns quants de banys de sorra, dunes de jovença.

Mandrós, amb un os sacre monstruós, m'hi endormiscava... Consirava satisfet que dec ésser un personatge gairebé únic. Per què m'hauria de plegar als retrets i a les ignominioses revenges, i a les rancúnies i tot allò per què pobres desgraciats em rebaixaven? No soc qui segueix les regles de la idiotesa. Qui vulgui negar's en mendacitats que les obeeixi i esdevingui alienat d'ell mateix, un espantall sense esperit lliure, un ninot fet de parracs a la moda.

Passaren unes noies en vestidets de bany molt exigus, sota les ombretes d'unes llampants ombrel·les, i es pensaren per un instant que fos mort (sobretot vista la sang que del nas m'embrutava part del vult), i es digueren si no fora prehistòric nàufrag qui rebrotava a l'avui (o pus tost l'ahir o l'abans-d'ahir), escopinat per l'oceà tip de desar's als abissos més abissals aquell ridícul derelicte, vaixell massa de dates ajornat devers l'hora de la reflotació...

M'havia desvetllat llur inepte safareig i xerrameca, i nogensmenys continuava de fer'm el mort, fins que amb el coratge d'una embafada granota, pretenguí aviar uns sangloteigs de ressuscitació que òpticament es traduïren en un llagrimeig sensacional. Dues o tres se m'agenollaren (o pus tost se'm posaren a la gatzoneta) per a amanyargar'm i els veia entre pestanyes els conyets i em ficava a trempar, i se n'adonaren, putarretes, que el miracle de la resurrecció anava de debò. Ateses d'admiració envers elles mateixes, per llur acció '*ressuscitativa*', benauradament m'adoptaren. Volgueren, les de més (car dues o tres foteren el camp, fastiguejades), fer torns fent-me el boca a boca, per a despertar'm del tot d'aquell coma que s'enfonsava qui sabia si milers i milers d'anys i tot... I quin català devíem parlar llavors? Ja m'entendrien? Un català tan arcaic? Altament poètic, però! Amb quines desinències verbals més engrescadores! Amb quin pronoms febles més règeus ni forts! Quin goig, llengua única, idònia, imperfectible, sense anc cap maleït empelt de tants de xarnecs repulsius i d'altres vomitius algaravís com volten pel món!

Les quatre qui romangueren a molt íntimament reanimar'm eren cosinetes, i em convidaren (se m'endugueren a força de bracets) a llur jardí a prendre l'opípar àpat del berenar.

No pas que em calgués cap bàcul, mes com m'hi repenjava, pobrissones! Només pregava mentalment que llurs parents més granats, més presos de follia, no hi fossin. Em traurien a espardenyades.

«*Sempre he depès de la bondat dels estranys*.» I com més ingenus i ximplets millor. Prou es mereixen els reialmes dels cels més blans ni melodiosos. Cors d'albats, sense pecats... Que sou deliciosos de cardar! Així visquéssiu mil anys! I escapoló.

Sempre s'esmunyen serps entre els més idíl·lics gatsaules, ai, llas! No hi ha paradís que no sigui de trampa. Hi havia al jardí llurs pares, segurament, i eren gentota de la forta i imperiosa, i abans no hi féssim cap, esdevinguí tot d'una esqueix esqueixat del millor arbre qui tanmateix tingué prou lluc per a empeltar's al cul de qual xoriguer qui veloç em dugués ben lluny, ben lluny.

Me'n record que aquella nit (o que no fos qualsevol altra, ca?), després de prendre'm remeis i triagues variats (conyac amb aspirina, ui, malament rai!) per la suposada malaltia nasal, somiava aventures amb boigs antics militars amb bocins de metralla al crani, els quals sovint els agafava la dèria martellejant, on amb el martell t'enfonsaven el crani de les xicotetes qui hom, criminalment, els encarregava de guardar amb tota cura, i es fotien d'esquitllentes per cap fosc curt conducte subterrani, i si no venia, heroic, a salvar-les, ai, les pobrissones...! Allí hi romanien, notícia molt luctuosa (i hipòcrita) per als diaris de l'endemà.

L'anècdota per a explicar que justament per això dic que de rancúnies, cap, que només ens mancaria això per a acabar encar més malament i fets malbé, revenges i malediccions d'aqueixes.

Quan ets a la guerra, i veus les pregones cicatrius que fan embogir sovint els dissortats veïns de reng, i els trameten directament a cometre múltiples homicidis, a tongades, adesiara, sense ni com va ni com ve, allò és esparverador de veritat, i et dius, amb fort seny, saps què? Abstén-te'n, noi; frena ton delers de carallot, i llangueix... Llangueix esmeperdudament, com fan els mateixos més intel·ligents muls, rucs i cavalls, qui empitjoràvem quan es tocava, i ens preteníem passatgerament malalts, a la bestreta, només que... Tantost no flairen les horroroses sangasses i els esguerros horribles que rebrien si els malparits qui manen els menaven al front. Els viltenibles qui ens volien morts de fam, si sobrevivíem, pels estesos camps de cadàvers. Amb insídia ens posseeix aquells tristos dies la desídia. Confiàvem que dirien, els ordenadors de les matances, '*Aquest el veiem massa pioc per a avui; ja l'agafarem demà, si se'ns guareix a temps*', car altrament el perill que balafiessin un tret (no venia pas d'un) per a occir't allí mateix, si n'era, de gran! Calia (cal sempre) parar molt de compte, i més si pertanys a la classe del més putejada del bestiar.

La seguretat (de la inviolabilitat del cos) és la base de la felicitat. Sense seguretat, l'esquelet mateix se t'esmicola. I sense esquelet, on pares? Enlloc. Perdut pel firmament advers. Esdevenies foll.

Per què ens duen a llurs guerres, aquells bípedes fastigosos de dèries i obsessions de furiós descordat que si podia cremava el planeta i se suïcidava amb l'univers sencer. Capaç de les pitjors bogeries imaginables. Sent sentors de sang i com és torna? Ni el tauró més esventat. La sang i la destrucció els són encant irresistible que irreparablement ens duu tots plegats a perdició.

No se saben equilibrar tots sols. No saben ensinistrar les salvatges emocions.

Som fets així, i ens hem de saber menar a bé. Les emocions que sovint ens envaeixen les entranyes són mecanismes de moviment. O d'inèrcia. De lassitud i immobilitat. De bogeria. És a dir, les emocions alhora mouen i desmouen. Cal saber prendre-les de la maneta i parar compte que no prenguin mal.

Els fanàtics, atacats per la '*cacoethes carpendi*', la dèria o mania de pensar que allò que hi ha ara mateix és tot allò que hi ha i que mai hi haurà, i doncs que cal fer allò que et transiti pels collons, sense mirar prim. Així t'ho passes tan collonudament com pots, i au, i prou, car cal gaudir de l'instat, i això és tot; no existeixen ni l'ahir ni el demà, falòrnies inventades per als volpells i els curts de gambals qui creuen que cal seguretat i doncs conservar el cos, que és tot allò que hom ha, ni que de fet hi ha al món. L'univers, pensen, incòngruament, i immensament absurda, és tan vast! '*Si ens divertirem infinitament destruint-lo eternament!*' '*Car sem els aimadors, certament no pas de cap gentilesa, ans del més grandiós dels espectacles, ço és, la definitiva darrera petarrera de l'univers merdós!*'

Tant se val. Aprés totes aqueixes vanes disquisicions ran de mon malson, m'aixecava i me n'anava a esmorzar, un esmorzar lleuger. I aprés a cagar. Sempre he seguit el manament principal de les regles del viure. '*Cacatio matutina est tamquam medicina*.'

Hom s'encomana a en Crèpit, déu del cagar. I ara ve l'estira i arronsa rectal. Hom aplica l'adequat moment de força o torsió al recte, i endavant.

Els esdeveniments del jorn d'ahir s'havien destil·lat en un malson nocturn més. Què hi farem. Tombar full, i apa, que no ha estat re.

Aprés el reeixit cagar, au, a regirar papers. Què altre sé fer? He assajades moltes de feines, i quant han durades? Quatre dies, les de més. Només un

parell se m'han encastades a l'esperit. Dues feines molt emparentades. La d'escombriaire o recollidor de sobrances, i de retòric o abocador de prolixitats. És a dir, una feina s'adiu a l'altra. Alhora fem i desfem. Recollim i aboquem. Perfecte. Equilibrat. Què vols més?

D'afegitó un paperet qualsevol, trobat suara, bo i remenant, amb una rondalleta de les bones. «*S'escaigué llavors que totes les dones afollàvem ensems. La natura havia decidit, amb idoni juí, que ja n'hi havia collons prou de putes guerres. Totes les dones, esdevingudes doncs bacives, esdevinguérem alhora genis de les ciències, i àdhuc, en apendicle, de les lletres. I els homes qui restaren es foteren fotre. Aviat desapareixerien, i llavors quina glòria per al putejat planeta! Car el món fora, i ja era collons hora, a la fi intel·ligent d'una vegada, és a dir, pacífic i natural — sense superflus malignes destructors qui en trenquessin l'equilibri natural. En acabat les dones, estortes, per partenogènesi, o quelcom de semblant, parírem dones, i la felicitat s'instaurava tota sola universalment*.»

I tant, tu, i tant.

(...)

(*Làbils fulls d'un llibre lleig tocat de fosc*.) (*Els Xeix*.)

Tota ciència és pura escombraria. Cada parcel·la de ciència rebuigs i gargots de la veritat inabastable, inescrutable, incognoscible.

Hosts senceres d'eixelebrats espectres han despesa la nit esventant-se pels terrats i de dormir, ja t'ho diré, no pas gaire.

Tot és tan estrany. Qui digui comprendre-hi re, menteix. No te'n fiïs pas gens. No hi ha re més vanitós que creure's amb prou poder intel·lectual d'entendre-hi borrall. Tots els homes de ciència, funàmbuls, flautistes, faulaires, falorniaires, fabulistes. Només hi són per a ensarronar-t'hi. Només et faran patir. Nova religió tan abstrusa i idiota com les altres.

Pensa't pus tost com faig jo.

Soc cuc més o menys cuirassat (no gaire, o a tots ops no pas prou!). *De cop-descuit m'he vist ingerit pel malèfic gegant de l'ésser universal!*

Ara ha vingut mon sojorn descendent pels tenebrosos laberints de l'estómac i el ventre del gegant ignot. Vers la fi del trajecte dolorós, he tornat a néixer durant un instant en la gran merda o palterada del no ésser.

O resol-me aquest petit problema. La torre cargolada d'en Marduc fa un quilòmetre exacte d'alçada. Doncs bé. Si cada anfracte, o volta d'espiral que va d'ençà de ran de terra fins dalt de tot, s'escau d'ésser matemàticament un metre més curta que la de baix, a mesura que hom va pujant, quants de quilòmetres fa aquest camí que mena dalt de tot en total?

Preciséssim, noi, que l'anfracte de baix de tot fa també un quilòmetre, i que, dalt de tot, el darrer anfracte s'hagi convertit en un tascó de metre quadrat, el cim quadriculat de la torre.

Qui no pugui resoldre aquest problema elemental no pot entrar als llimbs del nostre femer més impol·lut, és a dir, el paradís inexistent que rauria ontocom de l'altre cel inventat pels científics...

Així havia somiat ell, el savi virtuós professor Xeic Xaloc i Xifra.

Era assegut vora el foc i pesava figues. De sa son a son son, només una capcinada... Quan s'era adormit, m'aixequí... En el seu sojorn sens fons, sebollit en son pregon, no se n'adonaria pas que mon cul en la foscor es fonia...

M'arregussava la gel·laba i de puntetes fugia. El savi Xeic havia romàs sol. Tots els altres fotia hores que fugien.

Merlí de pa-sucat, el professor pretén, quan és despert, bo i subratllant mot per mot, que cal instal·lar a Mart una politja que pugui anar empenyent automàticament la Terra a òrbites més i més llunyanes del Sol avariciós, golafre, el qual altrament se'ns cruspirà molt abans, ai, que ningú, carallot encantat, per ara no suputa...

Amb els altres implicats en la besunya, nitament, ens reunim en xibiu cast, amb prístines orquídies i petits àpats lucul·lans enmig de cada tauleta.

Assegudets en ombrívol racó al voltant de la nostra taula, mena de triomf marmori, on alhora càndids i lacònics, sempre omniscients, planegem els

anys de pesta que s'atansen a tota velocitat, i dels quals els avisats en sentim amb estupor, pels mals racons del crani, com qui diu a través cap megàfon còsmic, els sòrdids vestigis dels funerals sens fi, hi som sovint l'acostumat aplec d'impostors notoris i d'altres babuïns i ximpanzés molt superficialment educats, a part d'un tort osteòpata, un acabalat soldà, un escombriaire anòmal pels seus fascinants encants (aquest dec ésser jo, ja em perdonareu), i un fotimer de tècnics i químics, persuadit cascun d'ells que si qualcú és mereix tota mena de gelosies i gratituds és el tit, és clar.

Crec que m'oblid d'afegir-hi els infiltrats de sempre, un florilegi de pederastes i d'esnobs obscens i ultratjosos, amb els paps plens de palinòdies, on rebutgen llurs lubricitats, i hi llagrimegen i tot, commoguts per llur pròpia redempció instantània, per a, tantost ésser al carrer, pròpiament temporalment remuts i manumesos, com dic, enfilar-se als foscants gratacels, bo i mossegant esquers a tort i a dret. Es carden tota colometa o colomí per remots que te'ls trobin i sense lots ni torxes, a les palpentes i prou.

De tota manera, potser tant se val, en aqueixes hores tardes, car què ens espera?

Esgarrifoses mutilacions rai, i atrocitats encar molt més brutals, pràcticament inconcebibles en enteniments com cal, de les covardes conquestes dels qui envaeixen, i ja ixen al camp de batalla, per ells triat i sempre per sorpresa, amb atots de mortaldat massiva, quan els altres, sorpresos, anem inermes o gairebé.

Hom s'exilia, però el món és tan gasiu que no hi romanen enlloc de la terra gaires esglaons devers cap inaccessible solitud on no pecar-hi ni pencar-hi. Tot hi és asfalts i rellotges, gratacels i cràpules, graponers i màquines, i les cagades i tanmateix afal·lerades, sobtades, esbojarrades, hòrridament uniformades hordes, qui, carregades amb incomptables nous elements prostètics d'efectes letals, armes més cruels encar de destrucció definitiva, es fiquen a anorrear sense mirar gens prim.

A la forest remota on adés desembarcaren els astronautes carnívors, qui vol perdre-s'hi? Millor romandre, a tall de captaire fastigós i intolerable, entre els al·lucinats qui s'han creguda la fal·làcia del progrés. Hi puts com puden els desconfits de tota contesa. Els maleïts gossos et buixeixen de mala llet; t'esbocinarien a mossades, nafrant-te doncs pertot arreu, per poc que els fos permès per llurs malignes possessors qui et vigilaven. Que no ho permetin és segurament perquè l'espectacle segurament horroritzava qualque dama amb aires de truja qui amb sa gosseta es passejava pels voltants, i qui vol donar un tan mal exemple a la gosseta?

Aquella nit, me'n record si fa no fa, el savi Xeic ens havia fets cinc cèntims molt prenys dels Xeix. Tant del gran Xerxes Xufanc i Xatrac, conegut de tothom, com de sos pares, en Xenofont Xatrac i Xibeca, i na Xantipa Xufanc i Xoriguer.

Foren ells, els creadors de la secta, sobretot el fill — un geni de l'exposició de les idees més brutes, brutals, i rotundes, dites a crits furiosos, i amb la ficta emoció del posseït per qualque esperit malignant, algú qui, per la roent façana, no pots endevinar si és boig inguarible o un malparit reincident.

Llur déu, el déu familiar, de nom adient Nic Arrufat, és un déu de la darrera fornada, perfectament adequat per a la sobtada propvinent deglutició del Sol infernal d'aqueixa minsa píndola abans versemblantment blava (i ara de la color del foc lent, delerós d'esclatar).

Un déu virulent, en Nic Arrufat, crispat, sempre irritat. Irritadíssim. Sense causa aparent. Només per natura. Son tarannà indefugible. L'energumen és així. I prou.

El sentiríeu, si en fóssiu capaços, es veu, i pertanguéssiu a la secta, com no atura mai de dir les pitjors malvestats, perbocar els més greus penjaments, contra les vestals de sos temples, i les hurís de sos paradisos. Les tracta totes sense excepció de putarres infectes. Sa mare inclosa, no cal dir. Per bé que ho fa en un llenguatge extint, que només coneixen els iniciats, és a dir, els Xeix, i que ningú altre no entén, ni pot entendre, i si l'entengués, malament rai, car la ràbia mateixa dels seus òrgans escandalitzats el mataven, en múltiples aneurismes, in situ i instantàniament. És un llenguatge escrit en uns gargots extremadament estranys, dels quals tampoc ningú (i prou més els val) no n'ha pogut mai treure l'entrellat.

El déu de llur idiota secta s'escau també (greu cagada!) d'ésser un déu únic. Únic, és a dir, orfe i nàufrag, i sull i perdut en la immensitat inescandallable del no re, i sense amics de l'olimp amb els quals poder jugar a daus o discutir de futbol, sense ningú del seu estament tan distingit a poder maleir o estimar, o simplement xanxejar-hi i festejar-hi, i barallar-s'hi sense més conseqüències. Ai llas, un déu sense déu, un déu nat mort, xorc i eixut, aïllat totalment, sense ningú amb qui poder comparar-se, en Nic Arrufat, fastiguejat de la vida abans de viure.

Els Xeix, tothora malhumorats, s'hi encomanaren des del començament. N'esdevingueren els marmessors.

A l'illot voltat de niells on viuen, imperials, instal·lats en l'excel·lència, els antropòfags rèptils gegantescs qui anomenàvem, de lluny, Xenofont i Xantipa, els estadants hi vivíem ricament assaonats de neguits, érem col·legues alhora prims i gruixuts qui havíem assolit de caure en el més pregon insondable oblit.

Tothom ens havia presos per morts. Ni enyor no aixecàvem, enfonsats d'empertostemps en l'esplendor de la pols. Adés intel·lectuals, ara, tot i que no n'hi havia pel que semblava ni un qui no s'escarrassés encar rere son quest privat, també lliscàvem bon tros i sovint devers el goig que ens procurava la natura, sobretot si t'atures a admirar-ne els seus detalls en aparença més comuns.

Deçà el suau rierol de la font, érem asseguts al bosc nostre, potser esborrant amb bastonets damunt la sorra els peixets de vidre que hi esclataven d'ací i d'allà, i del caliu del foc enmig del cercle se n'enlairava, de més a més de l'escalf, bleixos i onades de sentors de fines herbes, quan, com sanguinàries feristeles pacificades i atretes per la meravellosa musica dels pastors de l'adés utòpic, encantades de sentir les tan suaument harmòniques melodies, veiérem, no gaire lluny, els adorables rèptils, les monstruoses tortugues, les serps oceàniques, els altrament sorruts cocodrils, i àdhuc, molt especialment, fent una rara excepció, el gran Xerxes Xufanc i Xatrac, qui, amb dolces llàgrimes als ulls, tots plegats, ens escoltaven segurament agraïts, potser cavil·lant que no els caldria, al capdavall, destruir totalment aqueixa raça maleïda, aqueixa més nociva, més malparida i afollada espècie ultra-pol·luent de bípedes assassins; assassins massius; no hi hem fet malbé absolutament re; cap soroll; hem respectada sens fissures tota la fauna i tota la flora local; és com si no hi som, la vellutada atmosfera intacta, la feréstega i exquisida natura salvatgina estalviada de totes totes, home, l'únic que fèiem era construir-nos qualcunes gens conspícues cabanetes amb fulles mortes i fustes naufragades de vaixells que adés passaren per ull, i crec que, tots plegats, la colleta de científics i savis devotament recollits, haguérem privadament de reconèixer que quina sort, els illencs, tothom ens somriu, prou podem, car prou és palès: hem anat a raure a ideal indret, un oasi enmig del mar.

Fou llavors on s'escaigué que, bo i admirant la xicoira (quines flors d'un violat més fi i sentit, vós!), del fons de les edats vaig oir pujar un sanglot omnipotent. «*—Em violen!*»

Nosaltres mai. Vívids, sublims, ens adherim a la mare i prou. Nosaltres, vós...

Qui gosaria impugnar la nostra probitat arxi-provada? Al contrari. Colpits per la beutat ans per la practicitat de la sacra natura (com dic, la sola mare qui

reconeixem), no fórem pas mai tan estaquirots ni ingrats de cometre el pecat d'assajar de burxar-hi ni furgar-hi enllà d'allò que la natura mateixa no vol ni demana, petits massatges de consol.

No som pas dels qui ditegem obscens i amb urpes sacrílegues dins els seus cràters, ni és clar que no l'estuprem ni li robem les precioses hipogees sangs, com fan els maleïts adoradors d'en Nic Arrufat (déu de la malaurada unicitat), els dissortats cagadurs, el fastigosos pol·luents assassins de l'infern falsament civilitzat, mòrbids, macabres, cràpules, llurs ànimes esbravades perdudes en les tenebres...

Fou llavors que l'expert dels Xeix, el virtuós savi Xeic Xaloc i Xifra es desvetllà. «*—Ah, Gessamí, vull dir, Sadurní!*» Car encar no m'havia escapolit del tot.

«—No us n'heu adonat mai? Els mots són les floretes que sense avís emergeixen del prat de les memòries d'antanyasses, prat de cops extens i de cops molt restringit. Són floretes que cap insecte no entén. Només, ah, llas, vós, només uns quants insectes extingits les entendríem! Quin altre científic extraviat i tocaboires gosaria encar esbrinar-hi mica, amb el temps escàs que resta davant l'ocàs?»

Li feia que sí, bo i servant la fulla de la porta. El xibiu era a les fosques. Només una bugia a un racó feia una mica de llum. El foc no en feia gens.

«—Tot és palimpsest, Sadurní. El palimpsest del son, i el palimpsest del (sense saber ni com) trobar-se despert.

«—Els suara merescudament molt preats oasis de les aventures de totes les colors esdevenen fugaçment llacunes eixorques... llacunes mentals que es van eixamplant... És com ara un text cremat, menjat per les boïgues que van creixent...

«—Com dic, suara que m'he eixorivit, l'interessantíssim palimpsest que llegia, tot d'una, segurament massa gastat de tantes de vegades que ha estat esborrat, se'm desfà als dits com la vida mateixa. Quina buidor, Gessamí!

«—Llavors hi he pensat. He pensat que viure és palimpsest on s'hi troben encar traces (sempre en perill de sobtadament desaparèixer) (hi romanen tremolosament, a trenc d'esborrar-se com les de la sorra devora les onades) (cap petit accident, i...), traces incertes, efectivament, de la vida incertament viscuda, i hi figuren amb por i reguard, amenaçades tothora, com dic, i abans tot no se'n vagi al carall, és a dir, les memòries mateixes que són les traces del

viure gravades al papir diguem-ne cerebral (qui sap!), tantes de vegades incessantment reutilitzat, i que al capdavall, tard o d'hora, en un bleix, aquest papir palipmsest se t'ha engrunat i t'ha romàs tot fet un il·legible polsim de cendra..., igualment totes les altres memòries... les incertes (encauades en caus secrets i qui si sap si accessibles), i les més sòlides (mai tampoc no gaire, no ens enganyéssim, no som tant hipòcrites ni fluixets) s'esfumen amb la vida mateixa.

«—I no cal que el cerquis, Gessamí, no n'hi cap enlloc... no hi ha cap mena de consol on puguis arrapar-te que no sigui ridícula falòrnia. Sabut. Només hi ha re mentre hi ha quelcom o altre de si fa no fa llegible al teu cervell, i el teu cervell és palimpsest (impossible negar-ho, és evident!), i quan no hi serva re de llegible, no hi ha re enlloc. Has tota soleta anul·lat el palimpsest de l'existent, Gessamí...»

«—Sadurní..»

«—Ah, sou vós, Sadurní. Sempre us prenc per la senyoreta Gessamí. Sou tan pareguts! Vull dir, us assembleu tant. Dues gotetes d'argent viu. La mateixa vivacitat. El mateix culet vibràtil, fimbradís, llepissós... Ah, joventut! Vosaltres rai!»

«—Bona nit.»

«—Potser tindré sort. L'altra nit, quin èxit de públic la meua proposta onírica. M'hi és donat de presenciar la meua autòpsia, i veig que el dissecador, l'autòptic autoestopista, qui s'atura adés a monejar i a ditejar amb un detall del meu cos i adés s'atura a ditejar-ne un altre, ara mateix hi troba budells nets com molt higièniques vagines, sense ni crosteta de femta, qualcuns dels quals tanmateix mostren, inconfusibles, capllevant de la tendra carn enrojolada, queixals naixents, no pas encar oposats, ans alterns, mes ja enlluernadorament blancs i sans, aviat prests, diries, i com si el meu ventre hagués començat, amb presses, de gestar-hi monstres...

«—L'autoestopista anatomista m'amoroseix la xona amb un toc lleuger de la seua xil·la nòrdica. Es pensa missatger dels déus. Amb permís d'escorcollant a lloure amb el seu bla cercapous els amagatalls de tota cèl·lula, o corol·la, rosada.

«—Mentrestant, Sadurní, on sou? Això dit per l'autòptic pensant segurament en vós. '*Haig d'insistir-t'hi que no te n'oblidis mai pas pus d'escombrar-m'hi les brutícies adventícies*', i mentre ho diu, peremptori, tot i que l'operat soc jo, amb lletres com qui diu màgiques, el mateix missatge s'escriu tot sol, i

inesborrablement, a les dures rajoles (palimpsest indestructible) del terra d'aquest menjador mateix...»

Amb allò en tenia prou. Una indirecta? Un entretoc? Un petit menyspreu irònic? No em pas faré pregar. Qui se'n cura, a aqueixes altes hores, del pobre savi virtuós? Repapieja, mig adormit. Algú l'hauria d'acompanyar a casa. Va begut. S'entrompa fàcilment. L'edat... Paput, s'empapussa, i cascun dels papus papús de l'aplec prou parem compte a tustar-li l'esquena, perquè es desempapussi si pot, és clar.

I només em calia allò. Memòries inútils. Ara que, de tota manera, tant se val. Cap rancúnia. Cascuna de les imatges suscitades en aquella escena d'avui ja han començades de fer-se malbé per a l'eternitat..., no em trauran pas la son... i allò dels seus obsedits budells ara oberts en canal damunt el marbre fred de l'anatomista, hom se'ls figura (tanmateix a desgrat) com són de veritat... claferts d'incògnit excrement... i només li pensen (els budells, els budells) de cagar. De cagar.

Faig ben fet d'anar-me'n. Em convé l'aire fresc de la nit.

(...)

(*Haig fet cap nyap? Car a quin cau faig cap?*)

El vi hi és dolç. Vinc de fer cap al cau, i veig que hi vaig amb mal peu, que el cau no és pas el meu. Ni el vi no és el meu. El vi dolç no és prou bo ni té bon ull ni bon tast. I qui sap si em fa mal.

Si caic no caic, em prenc pel coll i em trec del mal cau.

Quin cau és doncs el meu, el bo?

Quin mal de cap! (El pap ho sap!)

Ço que beus t'ha fet mal!

—Ep! On vas? On vas? Caus? Caus?

—Caic!

—On caus?

—Al pou, al pou! Al pou fosc i sens fi, d'on mai no se n'ix pas!

—Vols dir que ets mort?

—Mort? Tu ho dius. Tu ho has dit! Dec ser mort! Mort! Ja pot hom fer el clot! Ja pot hom (qui el fes) fer-lo del tot i fer-m'hi dins. I prou!

—Vols dir? Vols dir?

—He dit! Ben clar!

—Ah de tu! Mes... Prou que vull fer-te cas, mes sent que dius... que dius no sé què... I si dius, vol dir que ets viu, ca?

—Soc viu! Soc viu! Tu m'hi dius! Tu tens raó! El vi no m'ha fet mal, dolç i tot!

—Ep! On vas? On vas?

—Me'n vaig al cau, al cau, és clar!

—De bell nou?

—De bell nou, és clar.

—Mes a quin cau, doncs?

—Al meu, al meu, al bo. On no hi ha mai vi dolç del que fa mal!

—Molt bé, molt bé. Ben fet. Doncs sort. No hi ha re que val pas tant com la sort.

—I sort per a tu. Au, au, doncs.

—Au, au, i tant, i tant.

(...)

(*L'irascible Nic Arrufat no estalvia ningú. És un déu típic.*) (*Els necròfags.*)

Crec que, captiu del sons, per a ell tots els gemecs dels qui imploren, i com més planyents i humiliats, ploramiques de merda, pitjor, són terribles grinyols i garranyics, com ara les impassables fragors dels vòrtexs.

Deu ésser que pateix de disturbis vestibulars. Cada nota, sobretot en mode frigi, el duu al vertigen. I hi veu pampallugues, pertot arreu, com si eixams d'arrítmiques cuques de la llum li volessin, caòtiques i exorbitants, pels voltants.

Doncs bé. S'escaigué llavors que, com sempre, plogueren els retrets i les terribles malediccions del sempre emprenyat déu Nic Arrufat sobre els caps molls dels líquids amniòtics de cada nou nat.

Maleït tot nadó des de l'inici. Aquesta ha estada la gracieta de cada déu mai inventat.

Cada cop que mai naixem a un món o altre, un déu o altre sempre se'ns caga, pertanguem a la religió que pertanguéssim, justament a tall i exemple, a mou i mode, de contumeliós bateig.

Aquest és el panorama. Aüquen eloqüents amb golls de gavatxs qui enmig dels colls els pugen i baixen, i els bateguen alhora, molt esfereïdorament.

I érem a la un cruïlla i ens fèiem a banda car passaven, carregats de fenc, els carros portats per bous menats per esclau, i no volíem relliscar al fang davant les rodes.

Llegíem l'esgrafiat al peu de l'estàtua d'en Nic Arrufat (on se'n troba piadosament gairebé a cada cruïlla del camp dels ignars).

«*—Li preguem que de fer mal no se'n vanti*
Ni que es trobi impecable i altri bescanti
Car som com som i si un selló és un càntir
Com xinxa qui irrisòria s'ageganti
També ell com tothom té un cantó que canta.»

Allò el posa a parir. No sé per què aprenia de llegir, déu carallot. Tot text el treu de polleguera. S'engega, desencadenat, com qui espargeix aspersions irreverents i llordes invectives.

Per això més val néixer mort.

De vegades els morts, o els qui se'n fan passar, són els més vius. Llurs atrafegats tentacles, simbòlics i augusts, dirigeixen l'orquestra simfònica d'amagat.

Astuts i ocults, distesos, i disfressats d'anèmics, de flegmàtics, d'enigmàtics, d'azoospèrmics, de bohemis, de mòmies. o de faldilletes en un avençat estat d'anilitat, ço és, de senil feminitat, observen a tort i a dret, i toquen i retoquen, tractant d'adreçar, ni que només sigui una miqueta totalment negligible, els torts que es foten la gent entre ells. És així com hi ha betzols qui creuen en els miracles. O sota l'eixarm de l'eixam de bruixes, indivídues d'imperfectibilitat palesa, pal·liatives de tota pena, qui, latents i invisibles, pul·lulen pels indrets màgics.

Com voleu que arreglem gaire re? Massa de carnatge i de destrucció pertot arreu. Qui en donaria l'abast, ni que els morts vius fóssim milions. No tothom val per a l'àrdua, estrènua, espartana, tasca.

Pobles despoblats pels inversemblants invasors. Forassenyats incriminen els més tronats ni agònics dels crims i pecats que, en llur èbria i bàrbara repressió, ells han comesos.

Amb quina voracitat s'acarnissen amb els sobrevivents, és a dir, no hi havent ja ningú de prou hàbil, els minvats, els anorcs, els erosionats i deteriorats, els precaris i escanyats, els espasmòdics i nauseabunds, els deleteris, els necròtics, els neurastènics i narcotitzats, els panicats i humiliats, i els disgreguen, és clar, i desagreguen, i desintegren, amb avidesa, com dic, exactament com, malignants geògrafs, han esborrada la mateixa terra on llurs envaïts feien vida.

I a cada cruïlla, dedicada a en Nic Arrufat, hi rau un crematori, els fums dels cremats de viu en viu del qual deuen endolcir el seu olfacte, i doncs assuaujar-li l'estona... Aqueixa és l'erònia premissa. La salvatge raó dels barroers ocupants.

Eons fa que me'ls esguard amb atenció. Els sotj com sotja els carronyaire afeccionat els bacteris i fongs al mefític brou de conreu que rau, infecciós, al taulell del seu laboratori.

«—Una mica d'absurd és letal. Trenca tot els sistema, tota la instal·lació, i tot va de sobte damunt davall. Ara, un absurd absolut, com és aquest on per immensa malastrugança ens ha tocat de fer cap, on som immergits sense possibilitat d'evasió, i on tot per força hi és estúpida ficció sense cap conseqüència, i on res no serva ni pot mai servar cap mena de raó, i no hi trobaries ni que fossis etern, i el mateix parany fos etern i infinit, que no ho és pas, car és evident que ha nascut moribund, condemnat a l'extinció sempre immediata, i enlloc no encertes clissar-hi ni cap ni peus, i tot hi va tort i de cap manera, i a la babalà i de continu a la merda, i au, bon profit, qui se'n cura? tant se val, fot el camp, no vull cabòries, prou desgraciat soc d'haver estat traïdorencament inventat, que et bòmbon, capdecony! quin fàstic fots!»

Així els responc, com he sentit que sempre els ha respost, quan li cerquen acollonits qualque intercessió, en Nic Arrufat mateix, i amb tota la raó, sobretot quan els ha burxat amb qualque pinça al seu brou de conreu, i se li han alçurat, o pitjor, plangut! Quan se li planyen, és quan més irat no s'hi llença a anorrear-los o pitjor. Li demanen, absurds, impossibles peripècies, ço és, revinclaments de la situació natural, capgiraments i daltabaixos miraculosos, il·lusos, re no revira, la natura no es jaqueix subornar ni pervertir amb pregàries ni merdetes d'aqueix ordre. És implacable. Sempre es revenjarà. I amb raó.

En aqueix aiguamort on xauxinem mig ofegats, res no és apedaçable. Un mort mai no ressuscitarà. Un moribund mai no fotrà sinó espitxar-la. Un adolorit mai no perdrà la dolor. Un innocent mai no serà sinó declarat culpable. Cap collita perduda serà mai guanyada. Res condemnat, condonat. Cap casa cremada renascuda en palau... Decebeu-vos d'una puta vegada. Res no us desengabiarà. A la mateix gàbia romandreu, i com més l'espatllareu, més merdosa us hi serà, la per sort efímera, estada. Tot allò que espatllareu, espatllat ho tindreu, i com més s'escolaran els anys, més espatllat ho trobareu. I us fareu fotre.

Els necròfags som així. Res mai no és ha plagut tant com de menjar carronyes. I no volem competències. Qui ens prengués cap mos, per ell feia. Si li'n queien (de bufes) de feixugues i abonyegadores, i àdhuc mortals, que és fes fotre, ben merescut s'ho duia.

*«—Ulls vius i orelles dretes, sempre vigilem pels nínxols, sobretot nocturns, i si sentim cap sorollet, diem, '*Qui ha ha, qui hi ha? Mot de pas, mot de pas!*' I si no ens responen com voldríem, disparem, i l'endemà quantes de vegades no ens hem trobats rats moribunds, amb les orelles ensangonades?»*

Contra productius i addictius (qui són enemics de la natura i només la destrueixen, essent addictes així mateix al seu extractor escanyament, espremuda, estrangulació, ofegament, decapitació..., res no els aturarà...), contra ells, sense gaires esperances de millorar re, allí som, perfectes, salubres, faedors sens fi dels bons nyaps i les fines pífies, cascun de naltres algú qui conquereix la pitjor superstició — la del progrés, la civilització.

Som els improductius, millor encar, els subtractius, els escombriaires qui mai no ens lleixem segrestar per les nocions idiotes dels àvols, dels endimoniats, els de les contínues maleses, dolenteries, aberracions.

L'epicentre furiós de la golafreria no se'ns engoleix. Astorat, a tota tesa, repetidament, sense interrupció, ha de retre's a l'evidència de la nostra triomfal emersió impecable. Hom s'escapoleix i compleix, calmament, harmoniós i amè, mes sense ajornaments, sa comesa. Rosta cadàvers, els redueix a llur mínima expressió, la que li convé a la natura per a sa més veloç reabsorció.

(...)

(«—*Torna-t'hi i torna te'n.*»)

«—Fill meu, au ves, i pren ta revenja, i en acabat no hi triguis ni romancegis, i sobretot no te'n vantis, no fos cas que encar prenguessis mal, car, ara que t'hi hauràs tornat, puix que deies que tant et calia de fer-ho, que no te'n podies estar, que sense no podies viure, te'n tornes tot seguit, i en paus.»

(...)

Havent fets no feia gaires dies els 140, el vellet atrotinat Remigi Plim, amb la seua ferramenta de fusta feta a casa desmanegant-se-li una mica, mes sense que li caigués, se'n reia irònicament i àdhuc cínicament, ara que els criminals del govern havien resolt de fotre una nova guerra. «—*Deuvosguard, minyons, ja fareu goig! Una altra guerra, prou podeu!*»

Tot aqueix jovent qui durant setanta anys se li'n fotien, i ara, ben aviat, tots al clot, molt abans no pas ell mateix.

(...)

«—Veus aqueix cuc blanc llong llonguíssim? Prim, elàstic. Cua punxeguda. Buidador d'ulls. No l'acaronis, massa traïdorenc. Sempre en suspens davant ton nas, ca? Prest a la mossada.»

(...)

(*Ens en tornem totalment de buit*.)

«—Puerils creences en allò que no és sinó vulgar aparença i decorada façana. Món pintant abjectament la realitat (?) amb tot de capes de pintura, sense excepció molt carrinclones. La més ridícula, la capa de pintura religiosa, massa 'canallesca' (per a la canalla, i per a la 'canalla', oi que m'entens?). La més xarona, l'artística. La capa més fal·laç, la científica. La més maligna, la tècnica i l'econòmica i la política (tres capes de pintura mefítiques i deletèries, ho embruten tot), mentre la realitat (la 'veritat'?) nua i crua és això — carn crua que amb la mateix arbitrarietat apareix de... i desapareix a... l'abís del no re.»

Anant al gra, al cor de la qüestió, al cor del cos només hi ha un òrgan fal·laç i fal·lible, i gens durador. *Si això no és prou clar!*

«—Anys d'estrident insurgència i no sabia pas on anava, fins que amb anys de coalescència i coherència, comprenguí que no anava enlloc, i que de fet enlloc és l'únic indret (?) on anc ningú no pot anar. Justament el mateix enlloc d'on no brollava. Anar i tornar. Ben natural. Res no pot ésser ni sobrenatural ni 'sotanatural', no fotéssim, cal sobretot no caure mai al clot infernal de la falòrnia i el xaronisme, de la cagarrina i de la infàmia i el nyap sensacional. La religió, l'art, la ciència, la tècnica, l'economia, la política. Ecs. No cal matar-s'hi. Ja ens morim sols. O, si encar ens resta instint, ja ens morirem prou com i quan ens caldrà.

«— I amb això m'acomiadaré fent voleiar una mà o altra, ambdues buides.»

(...)

Pollós pallasso, collons, s'ha ficat un parallamps a l'abdomen. Car de l'abdomen, diu, és d'on en realitat en realitat no surten tots els llamps i no vols pas fer mal a altri, si abans no te'n feien a tu.

Pollosos pallassos dels pallussos rellotges, tothom. Superposició, superstició, afegitó a la solemne impostura (el fastigós emplastre?). Constrenyedors rellotges que marquen cridaneres pintures, vernissos, esmalts, damunt les pintures d'irrealitat, d'inexistència.

La realitat és el pinyol (el gra, la semença) de la irrealitat. L'existència el de la inexistència.

Al cor de cada cosa hi rau el seu propi anorreament. Encar més clar!

No fem mai altre que tornar-nos-en. De buit.

(...)

(*Pròdroms de mort.*) (*Els inexistents.*)

Observes rere les flames fatals els fútils inacabables coits de les falenes.

En la nostra més tendra saó, fórem bandejats, amb fàstic i repulsió, com si hi érem molt irritables llémenes.

Ens abatien a trets i ens llençaven en pous d'oblit.

Un sol mec curava la tanca de la cleda on érem closos, però era un argus que servava i se servia de mil ulls.

Un cop perpetrat per la implacable natura el crim de la barrera opaca no hi

vèiem sinó amb la punta del nas — ens ensumàvem l'atans de la mort qui ens sotjava per tots cantons.

Tots els cantants vocalitzàvem alhora. Cascú pel seu costat, trobàvem sorpresos que tot, prop i lluny, tocant a mà i remot, era material poètic — amb diferents sentors específiques. Tot i que néixer era naufraig, absurds i grotescs i abjectes naufragats, encar, esparracats, febles d'inanició, pollosos i arnats, asseguts en rogle encetàvem sessions on la patètica comèdia del viure i ses rutinàries glòries ens omplien d'un cert urc. Espurnejàvem com cràpules a qui el daus rutilants els queien tot sisos. Sis daus sis sisos. 36. Una sort anòmala. Egòlatres carrinclons, de la ultracuidança més presumptuosa, quèiem panteixant a la misantropia i la fòbia envers les desesperants aventures de l'estómac. Salmonel·les, papil·lomes. Trigances suspectes ens els agredeixen i ens exhibeixen llurs pitjors aspectes.

Recordàvem escaients encanteris de les bruixes benemèrites de la nostra infantesa. «*Alimara tirabec, alifara xiribec, si em demanes amb què bec? Amb el bec!*» Debades. Ni la tanca s'esberlava ni la porta es mig obria.

Res no hi fot re. Intrèpids en trepidants períodes, tot ens era estímul, al·licient, per a esquivar les ordalies d'arribada la darrera nit haver d'anar a raure al mateix llit amb la de les conques o cavorques dels ulls absents, buides fosques sollades cavernes niellades amb negrors de corrupció i corcadura de mai no poder-hi treure els peus, atrapats en paranys impossibles de salvar, i voltats pels monstres del furibund abís, troglodites i golafres, qui no s'atiparien mai de rostar-nos. I ella, la morta, els seus llavis descarnats fotent eternament la sorda ganyota del riure cru i sense cor.

Als llimbs col·lapsats, hores de platxèria, libàvem nepentes i, alegres, escrivíem vans assaigs amb la virolla d'un bastó damunt la pols dels fressats caminois del jardí. Tot hi era insinuació i incentiu, i saba i vaccí, i inexorable oblit, i els nostres visatges eren els dels benaurats en qualque altre paradís d'inanitat provada.

Proeses de l'escissió fantasmagòrica, dels gòtics melics ens brollaven ventalls esbatanats i alabatents decorats amb llenyataires i antílops en els autumnes divins de sorneguers antídots beguts en els pampalluguejants ocasos, i cascú ens exclamàvem que, de gratcient, «*Reculls infinits d'aforismes que conec i desconec m'ascendeixen, felins i a il·lusionats grapats, a l'encantada ment*.» I ens teníem salutífera enveja mútuament.

Amb alacritat ens atorgàvem guardons que assenyalaven les màximes honors adés pertanyents als més formidables i fraudulents olímpics. Figuraven

vaixells que minvaven horitzons enllà en exòtics gebrats aiguamorts on, escorcollant-hi avall, les xarxes no en cobraven sinó desconfites i emfàtiques conclusions, o, amb més sort, catarsis i celísties amb rum-rums i mormols de bons consells.

Suposadament molt flairosament acompanyats d'un macell ben triat de femelles del serrall, hom eludeix de caure en cap temptació, desdit per les ozenoses flictenes de pèmfigs. Put pertot a cucat i a resclosit.

O esdeveníem d'estranquis pulcres pusil·lànimes autòmats amb pròtesis miscel·lànies qui, orfes i nictalops, als més allunyat límits de les extremes perifèries, exercíem d'ignorats cosmòlegs qui vèiem la certa exacta imminent fi qui ningú altre ni s'ensumava.

Constrets a l'extinció, ens endinsàvem als bròfecs budells dels intricats bordells, on l'aire era més esclet ni pur.

I ara, prístins esperits, no existim sinó figuradament i molt efímera, ombres indiscretes qui ningú no vol veure surar pels més foscs racons.

Altrament gens dissimulats, albirem, sense fer-ne cap cas, on (ells, els obscens acròbates) amaguen els tresors, i qui acoltella qui per l'esquena, i qui, banyat en vòmits i desdenys, renuncia, pogut pel tedi, a cap fita, i llavors, és clar, sense confessar re abans, viciós es suïcida.

Quantes de vegades hem presenciada una altra elegant i perfumada dama, abillada sòbriament amb un complet de xeviot blau fosc, qui, bo i creient-se inobservada, es treu d'esquitllentes un gros tap del nas, i amb peus de plom, mes amb isnells i letals dits de serpeta, l'enganxa al plat del veí, ara ocupat a xerrotejar banalment amb la veïna de l'altre costat?

El nadons dins llurs cistells davallaven pels recs i torrents, confiats a l'arbitrarietat de la sort, i a la benvolença dels gréixols i baladres i als filandres a frec de bec dels còmics ibis i els tràgics aufranys, mentre als conys gerds i peluts de llurs mares hi peixíem de grat durant benaurades estones els quitzes ramats de xais molt pudibunds.

Els llamps s'acarnissaven amb els cocodrils, pretensiosos com capibares, o trompitxols com granotes, quan els enfonyats impostors rere les façanes aquàtiques, els nostres ulls insadollables com sínies impel·lides pels maremàgnums, n'observàvem impàvids la voracitat de les vores, allò que se'n diu 'avulsió', en aquest cas ripària, bé que ens podríem esmar que fos litoral, si les ribes eren les del Nil quan davallava, com avui, absolutament prenys.

Com a la ferramenta no ens han romasos sinó els quatre queixals del seny, així mateix no ens han romases a la memòria sinó quatre molt exquisides amarantines imponderabilitats, on l'instint subversiu en dictava la disbauxada, àdhuc de cops, per afany de perfecció, d'immunda ultracuidança.

Tot tol·le-tol·le el trobàvem terapèutic, en aquells temps aterrats.

Hom s'esclafeix íntimament, a trenc de col·lapse, en hores de lleure perniciós, llençant enrere els esguards del record que semblen albirar, com en cridanerament acolorits vitralls il·luminats part d'arrere, els altrament irrevelables petits episodis truculents.

Crèiem fermament que tothora, a qualsevol instant, tothom té dret a ésser mort, i això sense caldre mai mirar prim dels mitjans emprats, els quals mitjans, com tothom sap, són, això rai, innombrables.

Contemplatives, ens sobrevisqueren les melangioses ombres a tanta de corrosiva horror, les horrors quotidianes que la inòpia i la inèpcia de la plebs incessant i a manès no ens forneix.

A onades oníriques, malsons guspirejants ens exposen a la por del com més anem, més compromès esdevenidor.

En un preludi clandestí a l'enlloc ubic, gaudiren els nostres ulls llavors d'aquell últim horitzó insòlit.

Era un horitzó estroncat per una cataracta terminal, una cascada absurdament atapeïda, on tot l'existent fins llavors no s'escorria rabent i inaturable, avall, avall, vers el no re del més enllà.

Passablement lúcids fins ara, els nostres ulls, alaferits i castrats per l'agressiva presa de la cacera ocular mateixa, la qual víctima potencial, a tornajornals, se'ns revinclava damunt, en crua intrèpida escomesa, i ens omplia les òrbites d'huracanades lletoses llàgrimes, esdevenien, més que no pas ulls de veritat, negres traus de titella ocupats per orbs bruns botons.

Garratibadament reprimits, les cormes que ens engalavernaven els garfis de la nostra sagacitat, a part d'exhaurir-nos en la contesa per a alliberar-nos-en, ens impedien de mesurar les dimensions de la nostra pèrdua, immersos a despit nostre en la monumental absurditat d'aquella civilització aliena, aparentment només nodrida per una constant irritant agressió vers nosaltres, un no poder encobeir de cap manera la nostra mera existència.

L'anorreament ens havia de caure damunt no pas gens celadament, ans totalment franca i oberta, i sense estalviar cap mitjà per cruel que fos, de fet, com més cruel més se l'estimaven de fer-nos-els rebre, maleïts mitòmans invasors, de qui les implosions d'injúries i renecs, dites en llurs xafallosos papissots roncs i parrups totalment inadequats per a cap sensible orella ni cervell, ens destarotaven vicàriament, com cucs qui se'ns cruspissin la consciència.

Quina manera més idiota d'ésser extingits, com si no n'hi havia prou amb la nostra exterminació física, havíem de suportar la tortura psíquica de llur psicòtica expressió.

A quin boldró taxonòmic devien pertànyer, ens demanàvem. Repel·lents espècimens de sexes desconeguts. Com ara la dama del colossal tap al nas. Quina transformació més previsible. Li deien les 'amigues' que anar de dol l'afalagava, aleshores cregué que li calien morts. Sos ulls glaucs esdevingueren els de l'assassí sense recances, i sos exasperats raucs de gripau encar més encantadors per a certes espècies de mascles molt delicats. Els homeis es multiplicaren. Trobaven cadàvers, sobretot en acabat de cap període de procel·losa inestabilitat, esbarriats pertot arreu, entre els lletsons i les fritil·làries i els el·lèbors, i les malaquites i els grafits, o cap per avall als cossis d'escombraries i les papereres de cantonada, o tant se val, als ports, a les estufes, als dormitoris, entre els espills, entre els torrons...

Marcescent, havent-se begut definitivament el poc enteniment que li romania, havent perdut el senderi, la sindèresi, la dama mal sexada fou elevada, com li esqueia, al grau de jutge constitucional.
Amb aquell as a la màniga, només pensa llavors en el lucre que se'n deseixirà. Molt li plauen deport i joia. Enfolleix de goig per les disbauxes, on els esclaus amb fortes capacitats de resiliència són els qui hi duren menys. I les lleis per ella sotasignades són naturalment lleis d'assassí magníficament ensinistrat pels mestrívols sublims poders de l'estòlida nua bavosa agressió, sense admetre-hi mai assuaujadores reculades.

Ses germanes aparegueren força tost totes fets exquisits cadàvers. L'ompliren doncs de guardons i d'oripells, i anava de dol perennement, i les altres dames la trobaven '*tan cuqueta*'. L'envejaven de valent, els trets de llurs fesomies com abonyegades muntanyes galàctiques de cels espectrals, llurs xones o petxines sobreeixint-los, a les cretones que els cobrien les zones inguinals, meteòriques barroques pinzellades d'agres secrecions que sovint les incriminaven. I havien de pagar aleshores l'agosarada oprobiosa supuració amb un desminyonament exterminador de la vagina del coll, mitjançant un

ben doble garrot fins al fons pitjat i repitjat, afetgegat i reafetgegat, premut i repremut.

Els petrells qui colquem els huracans, amb cada vas sanguini, i nervi i nevus, amb cada vesícula del fel, amb cada oronell bategós sobretot, ens troben (al cor del grop, al grop del torb) indicis ensangonats i emmerdegats de les lleis adversàries segellades pels jutges suprems, supremament barbàrics, per molt de carrincló camuflatge que damunt no portin.

Una fal·lera, una boja talent, un '*pothos*' (fort desig), de fondre'ns totalment, carranquejants carraques, ens fotíem a fotre els ermitans — ombres en seclusió — i en orgies fraternals, si mai a la fi ensopegàvem amb cap ganyip espiritual (cap nova noció filosòfica, cap imatge que expliqués cap rebec misteri) per a dur-nos al bec, lluitàvem amb la mateixa tenacitat i ferocitat del rabàs (o teixó) quan assoleix de mossegar-te enlloc, ni que sigui al teu cul, ara dur com os fòssil. Caminàvem llavors esparavanyats, amb l'amble de l'ànec, amb les ungles de les urpes trencades, les goles obturades, vibrants antropoides mig ensorrats, empesos per la ferramenta del cruel carnívor vers el cor de la duna, mes, així i tot, versemblantment, com amblipigis, valsant alhora amb les natges espectrals pels camins aeris de l'allò nou.

Herois consagrats de tota perversió, aquell era el nostre reialme, que, com àvols buròcrates, controlàvem totalment. Si mai ens relliscava la mà del mànec, el col·lapse hi fora general. El viatge perillós finia en l'estavellament anorreador. L'embalsamament incessant dels ambiciosos (invertebrats i vertebrats) terminava enterrat al sorral de la indiferència sempiterna del no re.

Mors omnia solvit. La hipòcrita deessa, simpàtics clotets a les galtes sota els seus assassins ulls de glaç, ses esputacions oceàniques esdevenen magmes del darrer foc.

Lladrucs de llúdries, escarnidores rialles de foques, acompanyen les aterridores vibracions dels omnipresents terratrèmols. Tothom trobem tota eixida oclusa. Cap dels mòrbids sòrdids continguts del ídols acadèmics no ens serveix ara de re. Quina beneitura haver pres el risc de viure!

A quin fi porta la nostra fi? A cap! Cap fi no porta a cap fi. Prou capficar-s'hi. *Oh llibertat!*

(...)